Bích Huyết Tẩy Ngân Thương

Tác giả: Cổ Long
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Tứ Công Tử

Trời đông lạnh buốt, tại tuyết cốc.

Băng đóng ngàn dặm, một màn trắng toát phủ cả vùng rộng lớn. Trên thảm tuyết trắng, một người hì hục đào huyệt, một cái huyệt rộng ba thước, sâu năm thước, bề dài bảy thước.

Người này tuổi còn trẻ, trông mạnh khỏe, cao lớn, anh tuấn, có vẻ thuộc gia đình lương hảo. Y mặc áo choàng da thú cực quý, tay cầm cây ngân thương sáng chói, cán thương được chế bằng bạc thuần chất. Trên thương có khắc năm chữ:

"Phụng Thành, ngân thương, Khưu".

Một người như thế, vốn không phải là người đi đào huyệt, cây ngân thương quí kia, cũng không nên dùng để đào huyệt.

Nơi này là một sơn cốc tuyệt đẹp, không khí trong lắng, tuyết đọng trắng xóa, hoa mai đỏ thắm.

Người thanh niên đã cỡi ngựa đi qua một đoạn đường rất dài để đến đây. Ngựa thuộc loại danh câu thuần chủng, yên cương còn mới, cả bàn đạp cũng làm bằng bạc.

Một người như thế, tại sao cỡi danh câu vượt ngàn dặm đến đây, dùng võ khí của mình đào huyệt?

Huyệt đã được đào xong, thanh niên thử nằm vào, chừng như muốn thử xem kích thước có vừa thân mình, để có thể nằm thong thả chăng? Chẳng lẽ y tự đào huyệt cho mình? Chỉ có người chết mới cần huyệt mộ, thanh niên này còn mạnh khỏe, xem ra chắc chắn còn sống được vài chục năm nữa, tại sao lại đào huyệt cho chính mình? Hay là y muốn chết? Cuộc sống y chắc cũng sung túc, tại sao lại muốn chết? Tại sao phải đến nơi này mà chết?

Tuyết đã ngừng rơi đêm qua, khí trời trong lành khô ráo, nhưng rất lạnh. Người thanh niên tháo yên ngựa đặt xuống đất, vỗ nhẹ vào cổ ngựa, nói:

- Mi đi đi nhé, hãy đi tìm một chủ nhân khác tốt hơn.

Con ngựa hí nhẹ, tung mình phi ra khỏi sơn cốc tích đầy băng tuyết. Thanh niên kia ngồi xuống yên ngựa, ngửng mặt nhìn bầu trời xanh, thẫn thờ đến xuất thần, ánh mắt mang một nỗi buồn khó diễn tả được.

Đúng lúc này, một hàng người từ ngoài sơn cốc đi vào, có kẻ mang hộp chứa thức ăn, có người khiên bàn ghế, lại có người gánh theo hai vò rượu lớn. Người đầu tiên nhìn có vẻ như chủ quán rượu, y bước đến nở nụ cười hỏi thăm:

- Xin hỏi công tử, nơi này có phải là Hàn Mai Cốc chăng?

Thanh niên đào huyệt gật đầu, chẳng thèm nhìn hàng người mới vào.

Người kia lại hỏi:

- Có phải Đỗ đại thiếu gia hẹn công tử nơi đây chăng?

Thanh niên đào huyệt chẳng trả lời.

Người kia thở dài, lẩm bẩm nói:

-Ta thật không hiểu tại sao Đỗ công tử sai chúng ta đem rượu và thức ăn đưa ra đến đây?

Một người khác cười nói:

- Thiếu gia công tử nhà giàu có, tính khí thường có chút quái dị, những kẻ nghèo mạt như chúng ta đương nhiên làm sao hiểu nổi.

Hàng người kia xếp đặt bàn ghế dưới cây mai, bày rượu, đồ ăn, chén dĩa các thứ trên bàn, xong việc bèn đi ra.

Lại qua một buổi sau, phía ngoài sơn cốc bỗng có tiếng người ngâm:

"Trời tuyết trong sáng, mai hoa tỏa hương, cỡi lừa qua cốc, chuông kêu vang vang".

Quả thật có tiếng chuông kêu, một người cỡi lừa, một người cỡi bạch mã, đủng đỉnh tiến vào sơn cốc. Người cỡi lừa sắc diện trắng xanh, có vẻ đang bệnh, nhưng vẫn nở nụ cười ôn hòa, cử chỉ phong nhã, y phục cực kỳ hoa lệ. Người kia đeo trường kiếm bên hông, đầu đội mũ lông chồn trắng, mình choàng áo cũng làm bằng lông chồn trắng, toàn thân mang màu trắng, cỡi bạch mã thuộc loại danh câu cao lớn, mới nhìn đã cảm thấy y toát đầy ngạo khí. Kể ra y cũng có chỗ đáng kiêu ngạo, một mỹ nam tử như y thật chẳng có mấy người trong thiên hạ.

Cả ba thanh niên này xem ra đều là những công tử xuất thân từ các gia tộc hào phú, không hẹn mà cùng đến nơi này. Nhưng mục đích của họ xem ra không giống nhau, hai người đến sau là đi hưởng thú "đạp tuyết tầm mai, thưởng hoa ẩm tửu", còn người đào huyệt kia lại đến để chờ chết.

Rượu bày ra dưới hoa, người thanh niên có nụ cười rót một chén rượu uống cạn rồi lên tiếng:

- Hảo tửu!

Ngắm nhìn hoa mai đang nở rộ, y lại uống thêm một chén, và bảo:

- Hảo hoa!

Sắc hoa ánh tuyết tương phản, hoa đỏ thắm, tuyết trắng tinh! Người thanh niên đưa chén rượu lên nói:

- Hảo tuyết!

Uống xong ba chén rượu, gương mặt trắng bệch của y đã ửng hồng, như đang hào hứng.

Thân thể của y tuy suy yếu mang bệnh, nhưng bao nhiêu điều sung sướng đẹp đẻ trên đời y đều muốn thưởng thức, như thể đối với chuyện gì y cũng có hứng thú, cuộc sống của y hẳn rất thú vị.

Thanh niên tuấn tú cỡi bạch mã kia lại mang sắc mặt âm trầm, lãnh đạm, như thể chẳng có hứng thú với bất cứ chuyện gì.

Qúi công tử mang bệnh mỉm cười nói:

- Có tuyết đẹp, hoa tươi, rượu ngon như thế, tại sao ngươi lại không uống một chén?

Thanh niên tuấn tú đáp:

- Ta không bao giờ uống rượu.

- Đến chốn này mà không uống rượu, thật uổng phí, chẳng biết thưởng thức cảnh vạn đóa mai rộ nở.

Thanh niên tuấn tú thở dài lẩm bẩm:

- Người này thật phàm tục, làm mất hứng, tại sao ta lại chơi nhầm loại bạn này?

Thanh niên đào huyệt đang ngồi suy nghĩ thẩn thờ. Bệnh công tử bỗng đứng dậy bước qua đi vòng quanh huyệt và bảo:

- Hảo huyệt.

Thanh niên đào huyệt chẳng để ý.

- Huyệt này đào rất khéo.

-..... Bệnh công tử đứng ngay trước mặt thanh niên kia:

- Huyệt này có phải các hạ đào chăng?

Thanh niên kia không thể thờ ơ được nữa đành đáp:

- Phải!

- Ta cứ khen các hạ đào huyệt khéo, các hạ có biết tại sao chăng?

- Ngươi muốn ta cùng uống rượu với ngươi.

Bệnh công tử cười:

- Thì ra chẳng những các hạ biết đào huyệt, mà cũng am hiểu ý người.

- Rất tiếc ta không biết uống rượu.

Bệnh công tử hết cười:

- Các hạ cũng không hề uống rượu?

- Lúc nào vui thì uống, không vui thì không uống.

- Bây giờ tại sao không uống?

- Tại vì bây giờ ta không vui!

Bệnh công tử không giận mà cười nói:

- Bây giờ ta biết các hạ là ai rồi. Ta thường nghe người nói, ngân thương công tử Khưu Phụng

Thành tính khí cũng như cây thương của y, vừa thẳng vừa cứng, các hạ nhất định là Khưu Phụng Thành.

Thanh niên đào huyệt chẳng buồn để ý đến lời nói đó.

Bệnh công tử nói tiếp:

- Ta họ Đỗ, là Đỗ Thanh Liên.

Khưu Phụng Thành vẫn chẳng nói gì, như thể y chưa bao giờ nghe đến cái tên này. Thực ra y biết tên này chứ, người đi lại trong chốn giang hồ, có mấy ai chưa nghe đến cái tên này.

Trong chốn võ lâm có bốn vị công tử, Ngân thương, Bạch mã, Hồng diệp, Thanh liên, là nổi tiếng nhất trong lớp nhân tài tuổi trẻ. Dĩ nhiên họ đã nghe danh tiếng của nhau, mỹ nam tử cỡi ngựa trắng chính là Bạch mã công tử Mã Như Long, nhưng Khưu Phụng Thành giả bộ không biết.

Đỗ Thanh Liên thở dài:

- Xem ra hôm nay các hạ nhất định không chịu uống rượu.

Đột nhiên từ phía ngoài sơn cốc có tiếng người nói lớn:

- Họ không chịu uống, có ta uống đây!

Người chịu uống rượu đã đến!

Sau khi tuyết ngừng rơi, khí trời còn lạnh hơn lúc tuyết đang rơi, ai nấy đều choàng áo da mà vẫn cảm thấy khá lạnh, nhưng trên thân người này chỉ mặc y phục mỏng bình thường, chất vải cũng không tệ, nhưng chắc chắn không phải loại y phục mặc vào mùa này. Bởi thế y lạnh run, tuy nhiên trong tay y còn cầm theo một cây quạt. Vừa thấy rượu bày trên bàn, y đi thẳng đến cầm vò rượu lên há họng tu một hơi dài, khà một tiếng bảo:

- Hảo tửu.

Đỗ Thanh Liên cười thích thú. Người này lại uống một hơi nữa rồi nói:

- Chẳng những rượu ngon, hoa đẹp, tuyết cũng đẹp nữa.

Uống thêm ba hơi nữa, y xem ra đã hết run, mặt bớt tái. Người này tuy nghèo nhưng không đáng ghét, thậm chí y trông rất dễ ưa, mi thanh mục tú, lúc cười còn có hai lúm đồng tiền, Đỗ Thanh Liên bắt đầu cảm thấy thanh niên này rất khả ái!

Y lại lên tiếng:

- Giữa phong cảnh này, kẻ không chịu uống rượu thật đáng....

Đỗ Thanh Liên hỏi:

- Đáng làm sao?

- Đáng phát vào mông vài cái.

Đỗ Thanh Liên cả cười lớn.

Thanh niên đào huyệt vẫn không nghe không hỏi, trừ tâm sự của y và người y đang nhớ, còn ngoài ra y nhìn người khác cũng như không thấy gì, chuyện khác y cũng không thèm để ý.

Mã Như Long hơi nhíu mày, có chút ý bực tức nhưng không nói gì. Chẳng phải y không dám, chẳng qua y không muốn hạ mình giao tiếp với hạn người như vậy.

Người uống rượu giơ vò rượu hướng về phía Mã Như Long:

- Uống một hớp đi nào!

Mã Như Long lạnh lùng đáp:

- Ngươi không xứng.

- Phải là người thế nào mới xứng uống rượu với các hạ?

- Ngươi là ai?

Người uống rượu không đáp, xòe cây quạt cầm trong tay đánh "soạt" một tiếng, trên mặt quạt có viết bảy chữ, nét chữ rất thanh tú, cũng như con người của y:

"Sương diệp hồng vu nhị nguyệt hoa".

Người này tuy có vẻ phong trần lạc đệ, nhưng cây quạt lại là một vật quí, bảy chữ đề trên quạt hẳn là thủ bút của danh gia.

Đỗ Thanh Liên nâng chén uống cạn:

- Chữ đẹp!

Người kia cũng cầm vò rượu tu một hơi:

- Nhãn quang của các hạ cũng không kém lắm.

- Chữ này ai viết?

- Trừ ta ra còn ai viết được chữ đẹp như vậy?

Đỗ Thanh Liên cả cười:

- Ta biết các hạ là ai rồi! Ngoại trừ Thẩm Hồng Diệp, còn tìm đâu ra người nào ngông cuồng như các hạ?

Trong võ lâm tứ công tử, kiêu ngạo nhất là Bạch mã Mã Như Long, cương trực nhất là Ngân thương Khưu Phụng Thành, phong lưu tiêu sái nhất dĩ nhiên là Đỗ Thanh Liên, ngông cuồng nhất chính là Thẩm Hồng Diệp. Mã, Khưu, Đỗ, ba họ đều thuộc thành phần hào phú, vọng tộc, chỉ riêng thân thế Thẩm Hồng Diệp là có phần bí ẩn.

Nghe nói Thẩm Hồng Diệp là hậu duệ của thiên hạ đệ nhất hiệp Thẩm Lãng. Lại nghe nói hảo bằng hữu của Tiểu Lý Thám Hoa, thiên hạ đệ nhất khoái kiếm A Phi, là tổ tiên của y.

Thân thế A Phi vốn là một dấu hỏi lớn, thân thế Thẩm Hồng Diệp cũng thế. Từ trước đến giờ y

chưa bao giờ kể về lai lịch của mình. Người ta liệt y vào hàng tứ công tử, chỉ vì y lớn lên tại Diệp gia. Diệp gia chính là nhà của Diệp Khai, truyền nhân duy nhất của Tiểu Lý Phi Đao.

Nếu hỏi Tiểu Lý Phi Đao là ai, người nào mà chẳng biết?

Lúc này võ lâm tứ công tử đã tề tựu đủ, nhưng chẳng phải tự họ hẹn nhau đến đây. Nơi này cách chỗ của mỗi người cả ngàn dặm đường, đến như Đỗ Thanh Liên dù có nhã hứng cao đến đâu, cũng không gàn đến mức vượt ngàn dặm đến đây chỉ vì muốn thưởng hoa nhắm rượu.

Khưu Phụng Thành lại càng không cần đi xa như vậy để chờ chết, ở đâu chết mà chẳng được? Cả bốn người đến đây để làm gì?

Mã Như Long vẫn lạnh lùng ngồi đó, thản nhiên nghe tên Thẩm Hồng Diệp, tuy nhiên tay của y đã di chuyển đến đốc kiếm, y nhìn Thẩm Hồng Diệp chăm chú, bỗng nói:

- Tốt lắm.

Thẩm Hồng Diệp hỏi:

- Chuyện gì tốt?

- Tốt là vì ngươi là Thẩm Hồng Diệp. Ta vốn cho là ngươi không xứng để ta rút kiếm, vì kiếm của ta từ trước đến nay không đả thương tửu quỷ vô danh.

- Bây giờ thì sao?

- Thẩm Hồng Diệp dĩ nhiên chẳng phải tửu quỷ vô danh, cho nên ngươi mà buông thêm lời khinh bạc vô lễ, là giữa ngươi và ta sẽ có một người đổ máu thịt rơi.

Thẩm Hồng Diệp thở dài, cười gượng:

- Ta chẳng qua chỉ muốn mời các hạ uống chút rượu, các hạ cần gì phải giận dữ vậy!

Đỗ Thanh Liên xen vào:

- Hắn không uống thì ta uống!

Y đỡ lấy vò rượu trên tay Thẩm Hồng Diệp, kê miệng uống mấy hớp, thở ra một hơi nói:

- Rượu ngon!

Thẩm Hồng Diệp lấy lại vò rượu uống tiếp, rồi thở dài nói:

- Rượu ngon vậy, dù có độc ta cũng cố uống.

- Phải đấy, có chết tại đây cũng là vận hên của chúng ta.

- Tại sao?

- Vì có người biết đào huyệt kia kìa.

Thẩm Hồng Diệp đột nhiên đứng dậy cầm vò rượu đi vòng quanh huyệt, miệng lẩm bẩm:

- Cái huyệt này thật là tốt, người nào chết mà được nằm trong huyệt này kể như vận hên lắm.

Đỗ Thanh Liên đáp:

- Rất tiếc huyệt này chẳng phải dành cho chúng ta.

- Chỉ có người chết mới cần huyệt mộ, chẳng lẽ hắn muốn chết?

- Xem ra là vậy.

Thẩm Hồng Diệp tỏ vẻ kinh ngạc:

- Một người như vậy sao lại muốn chết?

Đỗ Thanh Liên đáp:

- Bởi vì hắn cũng như mỗi người chúng ta, đều nhận được một phong thư hẹn đến đây.

- Có phải là thư của Bích Ngọc phu nhân gửi chăng?

- Nhất định là thế.

- Bích Ngọc phu nhân hẹn chúng ta đến đây, là muốn chọn một trong bốn người chúng ta làm rể.

- Đúng thế!

Thẩm Hồng Diệp nói:

- Bích Ngọc phu nhân là một tay buôn bán nhất thiên hạ, trong Bích Ngọc sơn trang, ai ai cũng là trang thiên hương quốc sắc, nên lúc ta nhận được thư, ta cao hứng đến mất ngủ!

- Ta cũng tưởng tượng ra được.

- Nếu phu nhân chọn ta làm rể, không chừng ta mừng đến phát điên lên!

Đỗ Thanh Liên nói:

- Tốt hơn hết các hạ chớ nên phát điên, Bích Ngọc phu nhân nhất định không muốn có một gã điên làm con rể.

- Vậy phu nhân có chọn người chết làm rể chăng?

- Dĩ nhiên là không.

- Vậy tại sao Khưu công tử đây đòi chết?

- Bởi vì hắn là kẻ si tình, đã cùng một vị cô nương xinh đẹp thề non hẹn biển..... nếu Bích Ngọc phu nhân chọn trúng hắn làm rể, thì hắn không thể nào cùng vị cô nương kia sống đến bạc đầu.

- Cho nên nếu lỡ phu nhân chọn trúng Khưu công tử, thì y quyết tâm chết tại đây.

- Đúng vậy!

Thẩm Hồng Diệp suy nghĩ một chút rồi nói:

- Còn có một cách suy diễn khác. Bích Ngọc phu nhân phải chăng nhất định sẽ nhìn thấy cái huyệt này?

Đỗ Thanh Liên mỉm cười:

- Huyệt đào lớn như vậy, không muốn thấy cũng khó.

Thẩm Hồng Diệp nói tiếp:

- Phu nhân nhìn thấy huyệt mộ, sẽ biết là Khưu công tử nhất quyết muốn chết. Như vậy không chừng phu nhân sẽ tha cho hắn, mà chọn ta làm rể trong Bích Ngọc sơn trang.

Đỗ Thanh Liên than:

- Các hạ đúng là thông minh, người thông minh suy nghĩ khác thường, không giống kẻ si tình.

Thẩm Hồng Diệp cười nói:

- Kẻ si tình chưa chắc là không thông minh.

Khưu Phụng Thành đã biến sắc mặt, đột nhiên đứng lên trừng mắt nhìn Đỗ Thanh Liên nói:

- Làm sao ngươi biết được chuyện này?

Đây vốn là một bí mật, chỉ có hai người biết, nhưng y nói ra câu này, chẳng khác nào chứng thực lời của Đỗ Thanh Liên.

Đỗ Thanh Liên thở dài:

- Các hạ không ngờ ta lại biết chuyện này phải chăng? Ta cũng không ngờ.... chỉ tiếc là vị cô nương kia....

Y chưa nói hết câu, trên mặt bỗng biến đổi kỳ dị, gương mặt trắng bệch bỗng đổi sang màu xám đáng sợ, như màu của cái chết. Y nhìn sang Thẩm Hồng Diệp, mở miệng muốn nói, nhưng tiếng nói bị nghẹn đi.

Thẩm Hồng Diệp hỏi:

- Các hạ có phải....

Tiếng nói cũng bỗng nhiên nghẹn mất, y chỉ thốt được bốn chữ. Trên mặt Thẩm Hồng Diệp cũng có những thay đổi kỳ quái.

Hai người đứng nhìn nhau, trong mắt chứa đầy nét kinh hoàng tột bực.

"Xoảng" một tiếng, vò rượu trong tay Thẩm Hồng Diệp rơi xuống dưới huyệt vỡ tan.

Thẩm Hồng Diệp bỗng nở một nụ cười quái dị xen lẫn đau đớn, giọng ngọng ngịu nói từng chữ:

- Xem ra ta có vận may hơn các hạ, ta đứng kề bên huyệt mộ....

Chưa nói dứt lời, cả người Thẩm Hồng Diệp cũng té xuống huyệt. Huyệt này chẳng phải chuẩn bị cho y, nhưng y đã té xuống dưới đó. Người sống tại sao lại đi dành huyệt mộ với người chết?

Sát Thủ

Đỗ Thanh Liên cũng đã ngã xuống, khóe miệng rỉ máu. Nhưng y lại cố sức chồm lên, với lấy bình rượu trên bàn uống cạn và cười lớn:

- Hảo tửu, hảo tửu.

Tiếng cười nghe thê thảm bi thương.

- Rượu ngon như vầy, cho dù ta có biết rõ rượu có độc thì vẫn muốn uống, các ngươi xem này, ta chẳng phải vừa uống cạn đó sao?

Y cả cười xông đến huyệt mộ té nhào xuống lòng huyệt, y không muốn để cho Thẩm Hồng Diệp độc hưởng dưới đó. Trời bỗng trở nên ảm đạm, gió lạnh như dao cắt, nhưng hai người vừa ngã xuống sẽ không bao giờ cảm thấy lạnh nữa.

Khưu Phụng Thành, Mã Như Long thất kinh nhìn hai người kia ngã xuống, chính mình cơ hồ như cũng sắp té xuống. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, quá đáng sợ, quá khủng khiếp.

Chẳng biết bao lâu sau đó, Khưu Phụng Thành mới từ từ ngửng đầu lên, đăm đăm nhìn Mã Như Long. Ánh mắt của y lạnh hơn cả gió, phảng phất như chứa một ngọn dao, như muốn đâm một nhát vào lồng ngực của Mã Như Long, khoét lấy trái tim đem ra. Tại sao y nhìn Mã Như Long với một ánh mắt như thế?

Mã Như Long đã trấn tĩnh lại. Đỗ Thanh Liên là bạn của y, bạn mình đột nhiên chết ngay trước mắt, mà y chẳng tỏ chút đau buồn. Đỗ Thanh Liên chết một cách bất ngờ, ly kỳ như thế, song y chẳng tỏ vẻ rúng động gì thêm cả. Người ta có chết sống ra sao, hầu như y chẳng quan tâm chút nào. Bởi vì y vẫn chưa chết, bởi vì y là Mã Như Long, vĩnh viễn luôn luôn là "bạch mã công tử" Mã Như Long ở tít trên cao.

Khưu Phụng Thành đăm đăm nhìn Mã Như Long, bỗng lên tiếng hỏi:

- Có thật từ trước đến giờ các hạ chưa từng uống rượu?

Mã Như Long không đáp, y vốn ít khi trả lời câu hỏi của người khác, vì y thường chỉ quen hỏi và ra lệnh kẻ khác.

Khưu Phụng Thành lại nói:

- Ta biết các hạ có uống rượu, đã từng thấy các hạ uống rượu, mà uống không ít nữa.

Mã Như Long không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Khưu Phụng Thành nói tiếp:

- Chẳng những các hạ biết uống rượu, mà còn hay uống, hay say. Có một lần tại phường Trân Châu tại Hàng Châu, các hạ uống liên tiếp ba ngày ba đêm, lại đuổi hết khách của phường Trân Châu đi vì bọn họ quá dung tục, không đáng ngồi cùng chỗ với các hạ uống rượu. Nghe đồn là

lần đó các hạ uống hết sạch kho Nữ Nhi Hồng của phường Trân Châu, hai chục cân rượu cất lâu năm, tổng cộng là bốn vò, kỷ lục này chưa có ai qua mặt được.

Mã Như Long lạnh lùng nói:

- Vò rượu sau cùng chẳng phải là Nữ Nhi Hồng, phường Trân Châu chỉ có được ba vò rượu Nữ Nhi Hồng thứ thiệt.

- Các hạ uống từng ấy rượu mà còn phân biệt được vò rượu cuối cùng là thiệt hay giả, quả là tửu lượng cao.

- Đúng vậy!

- Nhưng hôm nay các hạ lại không uống lấy một giọt rượu!

Ánh mắt Khưu Phụng Thành càng lạnh hơn, y nói tiếp:

- Hôm nay tại sao các hạ không uống? Phải chăng các ha biết trong rượu có độc?

Mã Như Long mím miệng không đáp.

- Các hạ cùng Đỗ Thanh Liên đi đến đây, dĩ nhiên phải biết y kêu rượu và thức ăn ở chỗ nào, muốn mua chuộc một người bỏ thuốc độc trong rượu, đương nhiên rất dễ dàng.

Mã Như Long tuy không thừa nhận, nhưng cũng chẳng phủ nhận.

Khưu Phụng Thành nói tiếp:

- Ta đã quyết tâm thà chết chứ không vào Bích Ngọc Sơn Trang, bây giờ Đỗ Thanh Liên và Thẩm Hồng Diệp cũng đã chết, Bích Ngọc phu nhân cũng không cần tuyển lựa thêm, các hạ nghiễm nhiên sắp trở thành rể đông sàng của phu nhân.

Y cười gằn nói thêm:

- Thật là đáng quí, đáng mừng!

Mã Như Long trầm mặc qua một lúc lâu mới lạnh lùng nói:

- Ta đã hiểu ý của ngươi.

Khưu Phụng Thành nắm chặc ngân thương, đáp:

- Ngươi phải hiểu.

Mã Như Long không nói thêm tiếng nào, từ từ bước đến đứng đối diện Khưu Phụng Thành. Ngay lúc ấy, bỗng nhiên một người xuất hiện nói lớn:

- Khưu Phụng Thành phải để cho ta, lần này chưa đến phiên ngươi đâu.

Chẳng biết người này đến từ lúc nào, rất có thể là lúc Đỗ Thanh Liên và Thẩm Hồng Diệp đột nhiên thảm tử, lúc ấy không ai để ý đến chuyện khác. Người này dáng gầy guộc, vóc cao lớn, gò má cao lồ lộ, đôi bàn tay đặc biệt khá lớn. Đôi bàn tay to lớn ấy đang cầm một cây kim thương dài bốn thước chín tất, ánh kim quang sáng loáng, cho dù chẳng phải vàng ròng nhưng nhìn

cũng rất giống nguyên chất.

Y phục của người cầm kim thương cũng có sắc kim hoàng, làm bằng chất liệu vải rất quí, cắt may vừa thân mình, vì đó là biểu tượng của y. Khách giang hồ chỉ cần nhìn thấy y là lập tức nhận ra đây chính là "kim thương" Kim Chấn Lâm. Đường thương nổi danh nhất trong giang hồ vốn là kim thương cuả Kim Chấn Lâm, nhưng bây giờ tình huống đã thay đổi, vì "ngân thương công tử" cách đây ba năm đã đánh bại cây kim thương này. Từ đó đến nay giữa "kim thương" và "ngân thương" vẫn có một mối hận thù không ai xóa được.

Kim Chấn Lâm lên tiếng:

- Món nợ cũ giữa chúng ta nhất định phải thanh toán trước.

Khưu Phụng Thành lạnh lùng cười gằn:

- Ngươi thật khéo lựa lúc này.

Kim Chấn Lâm cũng cười gằn, bỗng lạn mình nhón gót, kim thương trong tay tung ra như con rắn độc. Giữa ánh kim quang lấp lánh, ngân thương cũng xuất thủ. Mã Như Long chỉ có nước lui bước, thanh toán nợ cũ là chuyện đương nhiên trong giới võ lâm.

Kim thương hiểm ác, nhanh nhẹn, hữu lực, lại dài hơn ngân thương, một tấc dài hơn là một tấc mạnh hơn. Tuy nhiên ngân thương linh hoạt hơn, càng nhanh hơn, chiêu thức biến hóa lại nhiều hơn kim thương, xem ra phen này kim thương ắt phải bại. Khưu Phụng Thành hiển nhiên rất muốn mau chóng kết thúc trận đấu nên y dốc toàn lực xuất thủ.

Ngay trong lúc Khưu Phụng Thành đang kịch chiến cùng Kim Chấn Lâm, bỗng lại có một người phóng ra từ phía sau một cây mai hoa trĩu tuyết. Một người mặc khinh trang màu đen, mặt che khăn đen, toàn thân một màu đen cả! Y còn ốm hơn cả Kim Chấn Lâm, tựa như một mũi tên màu đen, thân pháp nhanh như tên bắn.

Trong tay người áo đen là một thanh đao vừa mỏng vừa bén, Nhạn Linh Đao. Ánh đao lóe lên, bổ xuống cổ phía bên trái của Khưu Phụng Thành, thật là một đao trí mạng.

Trong lúc nguy cấp, Khưu Phụng Thành vội né tránh được đòn đao này, tuy thế phía trước ngực bị bỏ trống, kim thương của Kim Chấn Lâm lập tức xẹt thẳng vào lồng ngực của Khưu Phụng Thành.

Đòn thương này cũng là một đòn trí mạng! Kim Chấn Lâm vừa đâm mũi thương vào, chẳng dám chần chừ, vội lộn ngược phi thân ra xa ngoài bốn trượng.

Máu tươi phun ra, lúc Khưu Phụng Thành ngã xuống, Kim Chấn Lâm đã đi xa ngoài mười trượng, người áo đen biến đi càng mau hơn.

Mã Như Long không đuổi theo ai, vội phóng đến bên Khưu Phụng Thành. Y chưa bao giờ quan tâm đến chuyện ai sống ai chết, nhưng bây giờ y không đuổi theo hung thủ, mà lại đến xem Khưu Phụng Thành đã chết chưa, do đó y bỏ qua một việc không ai ngờ được! Kim Chấn Lâm và người áo đen cùng băng mình ra ngoài, song người áo đen dần dần chậm lại, lùi ra phía sau. Bất chợt ánh đao lóe lên, Nhạn Linh Đao trong tay người áo đen vung ra như sấm sét chém xuống mé cổ trái của Kim Chấn Lâm, lần này thế đao xuất thủ càng nhanh, càng độc hơn khi

nãy.

Kim Chấn Lâm rú lên, máu tươi bắn ra, muốn quay đầu lại nhào đến người áo đen, nhưng thân hình y đã đổ xuống.

Người áo đen ra tay đắc thủ, cũng không dừng bước, nhún mình phi thân ra ngoài cốc.

Động tác giết người của y rất gọn ghẽ, nhanh nhẹn, mà rất hữu hiệu, hiển nhiên y có thừa kinh nghiệm. Y giết người xong là đi, không thèm nhìn lại một chút nào. Rất tiếc lần này y vẫn chậm một bước.

Người áo đen bỗng phát hiện ra phía trước có người chận đường y. Y bỗng nghĩ đến một việc:

y giết người bịt miệng, thì kẻ khác cũng có thể giết y để bịt miệng. Không chờ đối phương xuất thủ, y đã ra tay trước, thế đao hiểm độc vô cùng. Y giết người vốn rất hiếm khi thất bại, nhưng rất tiếc lần này y đã chọn lầm đối tượng.

Có ba người đứng xếp hàng ngang phía ngoài sơn cốc chận đường người áo đen, một người vóc cao lớn uy dũng, một người thân hình mập phì cồng kềnh, và một người là hòa thượng. Người có dáng cao lớn là một ông già mặt đỏ tóc bạc trắng, tướng mạo đường đường, khí thế hùng tráng; còn hòa thượng kia có đi lại trong chốn giang hồ, nhất định lai lịch không nhỏ. Ai cũng biết:

"ăn mày, nữ nhân, người xuất gia" vẫn là ba loại người khó đối phó nhất trong giang hồ.

Một người có kinh nghiệm giết người, đương nhiên sẽ chọn mục tiêu kém nhất. Mục tiêu của người áo đen là cái người chẳng những mập phì cồng kềnh, mà xem ra có vẻ chậm chạp nữa.

Nhưng không ai có thể ngờ được con người béo phệ kia lại là Bành Thiên Bá, đương kim chưởng môn nhân của thiên hạ đệ nhất đao pháp danh gia "Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao". Đao pháp của y được xem là nhanh nhất, hiểm nhất trong chốn giang hồ.

Bành Thiên Bá đương nhiên có mang đao, đao nằm trong vỏ đeo bên hông, thế nhưng bỗng nhiên lại đến ngay yết hầu của người áo đen. Người áo đen vung đao ra, mới thấy ánh đao lấp lánh trước mắt, đến khi y nhìn thấy rõ đường đao, thì lưỡi đao đã cắt đứt cổ y.

Ông già cao lớn uy nghi khẽ hô:

- Để hắn sống....

Rất tiếc ngay lúc ông lên tiếng, thủ cấp của người áo đen đã lìa khỏi cổ y.

Bành Thiên Bá thở dài:

- Lão huynh nói trễ quá!

Ông già cao lớn cũng thở dài:

- Thật ra đúng lý tôi cũng phải biết, đao của Bành huynh xuất thủ từ trước đến nay làm gì có ai sống sót.

Hòa thượng lên tiếng:

- Bành đại hiệp sát nghiệp tuy nặng, nhưng giết toàn những kẻ đáng giết, kẻ này trong chốc lát đã vung đao hại năm mạng người, có chết cũng không oan uổng.

Ông già cao lớn nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi hắn năm người chưởng quản và kẻ sai vặt của Tụ Phong Lâu chẳng phải người trong giang hồ, cũng không có thù oán gì với hắn, tại sao hắn nhất định phải dồn họ vào chỗ chết?

Bành Thiên Bá đáp:

- Bây giờ hắn tuy chết rồi, nhưng việc này sớm muộn gì chúng ta cũng hỏi ra lẽ được.

Ông già hỏi:

- Hỏi ai? Việc này ngoài hắn ra còn có ai biết?

Đột nhiên có người nói lớn:

- Vãn bối biết!

Thì ra Khưu Phụng Thành vẫn chưa chết. Y cố gắng đẩy Mã Như Long sang bên, thở dốc nói:

- Việc này rất may còn có vãn bối biết.

Từ khi chị em Di Hoa Cung Chủ qui tiên đến nay, chỉ có Bích Ngọc phu nhân là được xem như một nữ nhân thần bí nhất trong giới võ lâm, Bích Ngọc Sơn Trang cũng là một nơi vô cùng bí ẩn. Người giang hồ chẳng ai biết rõ hiện trạng của Bích Ngọc Sơn Trang, thậm chí sơn trang nằm ở đâu cũng không ai biết. Bởi vì Bích Ngọc Sơn Trang cũng giống như Di Hoa Cung, là thế giới của nữ nhân, cấm địa đối với nam nhân.

Tương truyền rằng nữ nhân nơi ấy chẳng những nhan sắc diễm lệ, mà còn có võ công thần kỳ. Tuy nhiên, dù tài trí đến đâu, nếu muốn lưu truyền hậu duệ thì cũng phải cần đến nam nhân.

Bây giờ thiên kim tiểu thư của Bích Ngọc phu nhân đã lớn, phu nhân cũng như bao nhiêu người mẹ khác, muốn tìm một như ý lang quân cho con gái. Trong giang hồ người có đủ tư cách làm rể của phu nhân, chẳng ai khác hơn là tứ công tử.

Rất tiếc Bích Ngọc phu nhân chỉ có một cô con gái, cho nên phu nhân chỉ có thể chọn một trong bốn người, vì thế phu nhân yêu cầu cả bốn người đến Hàn Mai Cốc. Lời mời của Bích Ngọc phu nhân, từ trước đến nay chẳng ai từ chối được, cũng chẳng ai dám từ chối.

Thế là Khưu Phụng Thành, Mã Như Long, Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp, bốn vị công tử đã đến cả. Bích Ngọc phu nhân không đòi hỏi họ giữ kín chuyện này, nhưng tự mỗi người cũng không cho ai biết. Vì chỉ có một trong bốn người được lựa chọn, chẳng may nếu không được chọn thì dĩ nhiên là một chuyện bẽ mặt, tứ công tử danh tiếng nổi như cồn, chẳng ai muốn mất mặt.

Điều không thể ngờ là trong rượu lại có độc, Đỗ Thanh Liên và Thẩm Hồng Diệp đã bị trúng độc chết, lại càng không thể ngờ là kẻ tử thù Kim Chấn Lâm của Khưu Phụng Thành cũng tìm đến đây, mà còn tìm thêm một sát thủ kinh nghiệm đầy mình nữa. Trừ mỗi công tử ra, chẳng có ai biết Khưu Phụng Thành hôm nay đến đây, vậy Kim Chấn Lâm làm thế nào lại biết?

Dĩ nhiên phải có người tìm y, lại tìm thêm một sát thủ chuyên nghiệp cùng đến với y, vì người này biết Kim Chấn Lâm chưa chắc là đối thủ của Khưu Phụng Thành.

Người này đương nhiên cũng là người hạ độc trong rượu, y dàn xếp cho Kim Chấn Lâm và sát thủ áo đen mai phục quanh đây để hạ sát bịt miệng cả đoàn người của Tụ Phong Lâu mang rượu và thức ăn vào trong cốc.

Người này lại dặn sát thủ áo đen sau khi làm xong mọi chuyện, thì giết luôn Kim Chấn Lâm diệt khẩu. Y không sợ sát thủ áo đen tiết lộ bí mật của y, vì một người làm nghề giết mướn, chẳng những tâm đen tối, tay chuẩn xác, đao nhanh nhẹn, mà còn có miệng kín đáo, cho nên sát thủ này nếu không chết cũng tuyệt đối không tiết lộ bí mật của thân chủ.

Kết luận của Khưu Phụng Thành như sau:

- Vãn bối đúng lý ra phải chết dưới đường thương của Kim Chấn Lâm, ba vị tiền bối đúng ra không thể có mặt nơi đây, và kế hoạch của người này đúng ra đã thành công hoàn toàn, mà vĩnh viễn chẳng có ai có thể vạch trần âm mưu của hắn, Bích Ngọc phu nhân cũng không cần phí tâm tư lựa chọn, người này đã nghiễm nhiên trở thành rể đông sàng của Bích Ngọc Sơn Trang.

Khưu Phụng Thành không nói tên người này là ai, cũng chẳng cần nói ra. Người này là ai, mỗi người đã đoán biết, mọi người lạnh lùng nhìn trừng trừng vào Mã Như Long.

Mã Như Long không có phản ứng gì cả. Kẻ khác nhìn y ra sao, trong lòng nghĩ gì về y, y không thèm biết.

Bành Thiên Bá đi qua đi lại không ngừng, thân hình ông tuy phì nộn, nhưng ông rất hiếu động. Lúc này ông dừng lại bên cạnh xác Kim Chấn Lâm, cầm lấy cây kim thương thứ ước lượng sức nặng, và lẩm nhẩm nói:

- Cây thương này không nặng lắm.

Khưu Phụng Thành nói:

- Y luyện theo gia truyền Lê Hoa Thương, vốn theo đường linh hoạt nhanh nhẹn.

Bành Thiên Bá nói:

- Nghe đồn rằng có người từng thử ném ngang trước mặt y bảy đồng xu, y phóng ra một thương xuyên hết cả bảy đồng.

Khưu Phụng Thành đáp:

- Y quả là xuất thủ rất chuẩn xác.

Bành Thiên Bá thở dài:

- Chính y hẳn không thể ngờ lần này lại thất thủ.

Khưu Phụng Thành nói:

- Lần này y cũng không có thất thủ.

Bành Thiên Bá lạnh nhạt hỏi:

- Nếu không thất thủ, tại sao ngươi còn chưa chết?

Khưu Phụng Thành không trực tiếp trả lời câu hỏi này, nhưng gắng sức cởi áo ra. Y mặc áo lông thú bên ngoài, bên trong còn có ba lớp áo bó sát thân, lớp trong cùng có một cái túi kín, áp lên ngay lồng ngực, trong túi có một cái túi nhỏ.

Chiếc túi nhỏ này có thêu hình hai đóa hoa ghép lại, mũi thêu rất tinh xảo, rõ ràng là từ bàn tay tỉ mỉ của một nữ nhân. Bây giờ thì chiếc túi thêu hoa đã bị xuyên lủng ngay chỗ giữa hai hoa. Trong chiếc túi có một miếng ngọc bội, cũng đã bị đâm bể vụn.

Đường thương của Kim Chấn Lâm chẳng bị thất thủ, mũi kim thương ấy vốn có thể xuyên lủng lớp áo lông đâm vào tim Khưu Phụng Thành. Nhưng y không thể nào ngờ được Khưu Phụng Thành lại có đeo một miếng ngọc bội sát kề tim.

Khưu Phụng Thành nói:

- Miếng ngọc này là của Tiểu Uyển tặng cho vãn bối, nàng muốn vãn bối phải đeo sát bên mình, để vãn bối mãi nhớ đến nàng.

Ánh mắt Khưu Phụng Thành bỗng dịu lại:

- Vãn bối không hề quên nàng, cho nên vẫn còn sống.

Tiểu Uyển chắc hẳn là tình nhân của y, người tình mà y thà chết chứ không muốn rời bỏ.

Bành Thiên Bá thở dài, trong mắt ẩn ý cười, nói:

- Thì ra kẻ si tình cũng có chỗ tốt.

Ông gia cao lớn vụt hỏi:

- Khưu công tử, lão phu tuy không nhận ra công tử, nhưng lão nhận ra ngân thương kia.

Khưu Phụng Thành đáp:

- Đây là vật gia truyền của vãn bối, chẳng dám khoe khoan.

Ông già ôn hòa nói:

- Lão phu biết, năm xưa lệnh tôn với ngân thương này đấu với "Trường Bạch Quần Hùng", lão phu cũng có mặt tại đó.

Trường Bạch Quần Hùng gồm mấy anh em, kẻ nào cũng thuộc loại cùng hung cực ác, hùng cứ vùng Liêu Đông đã nhiều năm, trong giang hồ chưa từng có ai dám đến xâm phạm địa bàn của bọn chúng.

Cha của Khưu Phụng Thành hẹn được "Phụng Thiên đại hiệp" Bằng Siêu Phàm cùng đến Trường Bạch Sơn, với đôi ngân thương và cặp Hỗn Nguyên Bài bọc thép của Bằng Siêu Phàm, đã san bằng sào huyệt của Trường Bạch Quần Hùng. Trận chiến này chẳng những kinh động thiên hạ lúc bấy giờ, mà đến nay vẫn còn được truyền tụng.

Khưu Phụng Thành hỏi:

- Tiền bối phải chăng là Bằng đại hiệp?

- Phải, lão phu là Bằng Siêu Phàm.

Ông già mỉm cười nói tiếp:

- Công tử nhìn thấy một đao lúc nãy của vị này, chắc cũng biết là ai rồi.

Ngoại trừ Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, trong thiên hạ thật chẳng còn có đao pháp là "tuyệt" như thế. Đao tuyệt, tình tuyệt, nhân tuyệt, mệnh tuyệt! Một đao tuyệt mệnh, chẳng ai sống sót.

Khưu Phụng Thành thở dài:

- Người này nhất định là làm ác không ít, mới gặp phải Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao.

Bành Thiên Bá cười đáp:

- Nếu lúc nãy là hòa thượng này xuất thủ, thì hắn chết còn mau hơn nữa.

Hòa thượng này không lẽ xuất thủ "tuyệt" hơn cả Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao?

Khưu Phụng Thành giựt mình hỏi:

- Vị tiền bối này phải chăng là Thiếu Lâm Tuyệt Đại Sư?

Bành Thiên Bá nói:

- Đúng vậy, là Tuyệt hòa thượng.

Thiếu Lâm tuyệt tăng tính khí càng "tuyệt" hơn, tình tuyệt hơn, vốn ghét kẻ ác như thù, người nào lỡ làm gì sai, nếu rơi vào tay hòa thượng này, thì cả đời đừng hòng được giây phút an nghỉ.

Khưu Phụng Thành thở ra một hơi dài:

- Thật không ngờ trời lại đưa ba vị tiền bối đến đây.

Bành Thiên Bá nói:

- Nhưng bọn lão phu vốn không phải định đến đây.

Bằng Siêu Phàm tiếp lời:

- Chúng ta chỉ muốn đến Tụ Phong Lâu uống rượu, mà Bành huynh đây là khách quen của Tụ Phong Lâu.

Khách quen thì thường có riêng một người chưởng quản tiếp đãi, vì chỉ có người này mới biết tính khách quen, thích ăn món gì, uống thứ gì, không cần nói nhiều. Thế nhưng hôm nay khi đến nơi, thì chưởng quản chuyên phục vụ Bành Thiên Bá đã đi đưa một bàn tiệc rượu đến Hàn Mai Cốc. Trời lạnh như vầy, lại có người đến Hàn Mai Cốc ngắm hoa uống rượu, hẳn là một tao nhân mặc khách.

Bành Thiên Bá nói tiếp:

- Uống dăm chén rượu vào bụng, ba người già lão phu cũng nổi hào khí, muốn tìm đến Hàn Mai Cốc xem thử vị khách có nhã hứng này.

Bằng Siêu Phàm thở dài:

- Chẳng ngờ đi đến nửa đường thì thấy thi thể của các chưởng quản Tụ Phong Lâu.

- Mỗi người đều bị một đao trí mạng, giết thật gọn gàng, sạch sẽ!

- Bành huynh đây cũng sử dụng đao, dĩ nhiên càng không nhịn được muốn đến xem kẻ nào có đường đao nhanh như thế!

- Bởi vậy ba người lão phu vốn không nên đến, mà đã đến đây.

Đây quả là ý trời. Khưu Phụng Thành ngửa mặt lên trời, lẩm bẩm:

- Thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu, sát nhân giả tử!

(Lưới trời rộng lớn, thưa mà không sót, kẻ giết người phải chết!) Khưu Phụng Thành bỗng đứng dậy, đối diện với Mã Như Long nói dần từng chữ:

- Ngươi hãy nhớ kỹ ba câu này, chớ bao giờ quên.

Lúc này trời tối dần, vào mùa đông đêm thường vẫn xuống rất sớm.

Thiên Sát

Mã Như Long vẫn chưa có phản ứng. Giả như là người khác, đến lúc này nếu còn chưa bỏ trốn, thì nhất định cũng ra sức biện bạch. Nhưng Mã Như Long thì không. Y vẫn bình tĩnh đứng đấy, những chuyện người khác vừa kể chừng như không liên can gì đến y.

Mã Như Long không biện bạch, phải chăng vì y đã biết chuyện này không có cách nào biện bạch được?

Y không bỏ trốn, phải chăng vì y đã biết bất luận là ai, hễ đứng trước mặt ba người này thì có trốn cũng không thoát?!

Tuyệt Đại Sư từ nãy giờ im lặng đứng một bên, trên mặt lạnh nhạt không chút biểu hiện gì. Lúc này ông mới lên tiếng:

- Dường như bần tăng có nghe một người nói như vầy, những tinh túy của đao pháp trong thiên hạ đều có trong Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, do đó bao nhiêu đao pháp các môn phái trong thiên hạ, không có loại nào mà Bành chưởng môn không biết.

Bành Thiên Bá nói:

- Đúng là đại sư có nghe người nói như thế, chứ không phải dường như.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Bần tăng nghe ai nói?

Bành Thiên Bá đáp:

- Đương nhiên là nghe tại hạ nói.

- Bần tăng từ trước đến nay vẫn rất tin tưởng lời của thí chủ nói.

- Tại hạ tuy cũng biết nói khoác, nhưng thường chỉ nói khoác trước mặt nữ nhân, chứ không làm thế trước mặt hòa thượng.

Y cười cười nói tiếp:

- Nói khoác với hòa thượng cũng ví như gảy đàn cho trâu nghe, chẳng có hiệu quả gì cả.

Tuyệt Đại Sư không hề nổi giận, cũng không phản pháo, nét mặt vẫn lạnh nhạt không tình cảm, ông nói:

- Lúc nãy kẻ áo đen kia vung đao muốn lấy mạng thí chủ, đao pháp hắn sử dụng hẳn cũng là một chiêu tinh túy nhất.

Bành Thiên Bá đáp:

- Trong tình huống đó, dĩ nhiên hắn phải dốc toàn bộ bản lãnh ra.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Thí chủ đã nói đao pháp trong thiên hạ, không có loại nào mà thí chủ không biết, vậy hắn sử dụng đao pháp gì, thuộc môn phái nào?

Bành Thiên Bá trả lời rất thẳng thắn:

- Tại hạ không biết.

- Thí chủ thật không biết sao?

- Không biết là không biết, làm gì có thật với giả nữa.

- Thí chủ không biết, nhưng bần tăng biết.

Bành Thiên Bá tỏ vẻ ngạc nhiên, vụt hỏi:

- Đại sư biết thật à?

- Biết là biết, cũng đâu có phân biệt thật hay giả.

Bành Thiên Bá cười:

- Vậy hắn sử dụng đao pháp gì?

Tuyệt Đại Sư đáp:

- Là "thiên sát"!

Thiên Sát!

- Tại hạ không hiểu, thiên sát là gì?

- Thí chủ hãy cởi áo hắn ra xem thử đi.

Trên ngực người áo đen có mười chín chữ màu đỏ tươi, không biết là dùng chu sa xâm lên, hay là dùng máu?

"Thiên dĩ vạn vật dữ nhân, nhân vô nhất vật dữ thiên. Sát! Sát! Sát! Sát! Sát! Sát! Sát!" (Trời lấy vạn vật trao người, người chẳng có vật nào cho trời. Giết!....) Bành Thiên Bá hỏi:

- Thiên sát là như vậy?

- Phải!

- Nhưng tại hạ vẫn chưa hiểu.

Tuyệt Đại Sư giải thích:

- Đây là một tổ chức sát thủ chuyên nghiệp, người trong tổ chức này hành nghề giết mướn, cũng lấy việc giết người làm vui, chỉ cần thân chủ đưa đủ vàng, muốn sai sát thủ giết ai cũng được.

- Tại sao đại sư biết rõ vậy?

- Bần tăng truy tầm bọn chúng đã năm năm trời!

- Đại sư muốn tìm cái gì?

- Tìm căn cứ của bọn chúng, tìm thủ lãnh của bạn chúng, và lấy mạng bọn chúng!

Tuyệt Đại Sư lạnh nhạt nói tiếp:

- Giết người thì phải đền mạng, bọn chúng đã giết vô số người, nếu bọn chúng không chết, thì lẽ trời nơi đâu?!

- Đại sư vẫn chưa tìm ra tông tích?

- Chưa.

- Cũng có ngày đại sư tìm ra thôi, chưa tìm được thì có chết đại sư cũng không bỏ mà.

- Phải.

Trời tối dần, gió lạnh như dao cắt. Bành Thiên Bá lại cúi xuống kéo áo người áo đen che ngực hắn lại, chừng như sợ hắn bị lạnh. Người chết chẳng thể nào sợ lạnh được.

Nếu người áo đen này còn sống, thì dù có lạnh cóng mà chết, Bành Thiên Bá cũng chẳng quan tâm. Nhưng bất luận ai khi đối diện với kẻ đã chết lại trở nên nhân từ đôi chút, bởi vì ai cũng sẽ chết. Khi y chết, y cũng hy vọng người khác đối xử nhân từ với y một chút. Bành Thiên Bá vừa khép lại vạt áo của kẻ đã chết, thì có một vật trong áo rơi ra.

Vật ấy là một miếng ngọc. Ngọc được xem là vật trân quí nhất trong các vật quí. Ngọc tượng trưng cho điềm lành, chẳng những tránh tà, mà còn đem đến cho người điều tốt lành, sự bình an, như ý.

Thậm chí theo truyền thuyết cổ xưa, ngọc có thể "thế tử", chết thế cho chủ nhân, cứu mạng chủ nhân. Miếng ngọc của Tiểu Uyển tặng cho Khưu Phụng Thành đã cứu mạng Khưu Phụng Thành.

Thế nhưng miếng ngọc này lại đòi mạng sống của Mã Như Long. Bởi vì trên miếng ngọc này có cột một chùm tua bằng tơ, chùm tua nối qua một lệnh bài bằng vàng, mặt chính của kim bài có khắc hình con ngựa, mặt bên kia có bốn chữ "Thiên Mã Hành Không"!

Đây là lệnh phù của Thiên Mã Đường, mà Mã Như Long là trưởng công tử của chủ nhân Thiên Mã Đường.

Lệnh phù của Thiên Mã Đường, tại sao lại có trên mình sát thủ? Chỉ có một cách giải thích:

Mã Như Long đã dùng miếng ngọc và lệnh phù này để mua chuộc sát thủ đi giết người.

Giết Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp, giết Khưu Phụng Thành, Kim Chấn Lâm, giết luôn cả mấy chưởng quản và tên sai vặt của Tụ Phong Lâu.

Nhưng Mã Như Long hẳn không ngờ Khưu Phụng Thành vẫn chưa chết, lại càng không ngờ Bành Thiên Bá, Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư lại đến đây.

Mải đến bây giờ vẫn không ai thốt ra tên của "người này", bởi vì chuyện này có liên hệ rất lớn. Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp, Kim Chấn Lâm, cái chết của mỗi người đủ làm chấn động võ

lâm, lại rất có thể gây nên một màn chém giết trả thù giữa các đại thế gia!

Một khi bắt đầu trả thù, thì chẳng thể chấm dứt trong thời gian ngắn được, như thế sẽ có không biết bao nhiêu người vô tội bị chết!

Bằng Siêu Phàm nghiêm sắc mặt, nói dằn từng chữ:

- Bây giờ chúng ta nên nghe thử xem Mã Như Long có lời nào để nói chăng.

Mã Như Long không nói gì, y chậm rãi cởi chiếc áo choàng lông chồn trắng trên mình xuống, từ từ nói:

- Chiếc áo này là do tam thúc của tại hạ thuở niên thiếu đi săn chồn ban đêm tại Đại Tuyết Sơn mà có được. Di vật của người đã khuất, tại hạ không thể để vật ấy bị hư hại trong tay mình.

Mã Như Long trao chiếc áo lông chồn cho Bành Thiên Bá:

- Tại hạ biết các hạ năm xưa là bạn với tam thúc, tại hạmong rằng các hạ có thể đem chiếc áo trả về Thiên Mã Đường, trao cho tam thẩm.

Bành Thiên Bá thở dài nói:

- Mã tam ca chết quá trẻ, ta.... ta nhất định sẽ đưa đồ dùm cho ngươi.

Mã Như Long lại chậm rãi tháo thanh trường kiếm ra đưa cho Tuyệt Đại Sư:

- Thanh kiếm này vốn do Huyền Chân Quan Chủ phái Võ Đương tặng cho gia phụ, Thiếu Lâm và Võ Đương vốn chung một mạch tương thông, hy vọng đại sư có thể đem thanh kiếm này đưa về Huyền Chân Quan, để tránh báu vật rơi vào tay kẻ gian!

Tuyệt Đại Sư đáp:

- Được.

Mã Như Long lại lấy trong mình ra một xấp ngân phiếu và vàng lá, trao cho Bằng Siêu Phàm.

Bằng Siêu Phàm hỏi:

- Ngươi muốn trao những thứ này cho ai?

Mã Như Long đáp:

- Tiền tài vốn là vật vô chủ, đưa cho ai cũng được.

Bằng Siêu Phàm trầm ngâm giây lát, cuối cùng tiếp lấy và nói:

- Ta thay ngươi đem đi dùng để cứu vài người, làm vài điều tốt.

Lúc này mọi người đều nhận ra là Mã Như Long đang sắp xếp cho xong mọi việc trước khi chết, màkhi một kẻ sắp chết nhờ vả thì rất ít người từ chối. Cả ba người đều ôm trong tay những di vật của Mã Như Long trao cho họ, trong lòng không khỏi cảm thấy nặng nề.

Mã Như Long thở ra một hơi dài, lẩm bẩm:

- Bây giờ chỉ còn con ngựa này.

Con ngựa trắng của Mã Như Long vẫn còn bị cột bên một cây mai, loại lương câu có tiếng đã được huấn luyện thuần thục như thế, cũng giống như một tay giang hồ cao thủ, lâm nguy không loạn, trấn tĩnh như thường. Mã Như Long bước đến bên ngựa, tháo dây cương, vỗ nhẹ vào mông ngựa, miệng hô:

- Đi!

Bạch mã hí nhẹ, bắt đầu phóng đi.

Mã Như Long quay lại đối diện với Bằng Siêu Phàm:

- Bây giờ tại hạ chỉ có một lời muốn nói.

- Ngươi nói đi!

Mã Như Long lạnh lùng nói:

- Các người đều bị lừa cả!

Vừa nói câu này, thân mình Mã Như Long đã phóng đi như tên bắn, lộn mình trên không.

Bạch mã của y ban đầu còn đi bước nhỏ, nhưng càng chạy càng nhanh, đã phi ra ngoài xa mấy trượng. Mã Như Long dốc toàn lực, thi triển tuyệt đỉnh khinh công "Thiên Mã Hành Không".

Loại khinh công này rất tốn sức, tuy nhiên đến lúc Mã Như Long khí lực suy kiệt thì y đã đuổi kịp ngựa của mình. Con ngựa này vốn giống quí, đã chạy nóng thân mình nên tốc độ lên đến mức tột đỉnh. Mã Như Long vừa tung mình lên ngựa, bạch mã liền hí vang, băng mình đi như rồng bay, người một sắc màu trắng, ngựa cũng cũng một màu trắng, cả vùng đất chung quanh đều một màu trắng toát.

Bằng Siêu Phàm và Bành Thiên Bá cùng vọt đuổi theo, trong tay còn cầm những vàng bạc và áo lông chồn của Mã Như Long gửi lại. Đến khi họ chợt nhận ra chỗ dại dột của mình thì một người một ngựa kia đã biến mất giữa khoảng tuyết trắng ngần. Bằng Siêu Phàm dậm chân ném mớ vàng xuống đất:

- Ta thật ngu muội.

Trời càng tối hơn, gió càng lạnh. Gió lạnh như lưỡi dao tạt ngang mặt, nhưng Mã Như Long cảm thấy nóng bừng trên mặt, nóng như lửa, lửa giận! Bởi vì y biết mình chẳng phải hung thủ, không hề hạ độc trong rượu.

Chỉ tiếc là trừ chính y ra, chẳng ai tin y là vô tội. Y nhìn ra được điểm này, cho nên chỉ có nước trốn đi!

Y không sợ chết, nếu cùng đám người cả quyết y là hung thủ ấy quyết một trận tử chiến, thì thật sảng khoái, nhưng nếu y chết dưới tay bọn họ, thì nỗi oan này sẽ vĩnh viễn không rửa sạch được. Y có chết cũng phải chết trong sạch, chết một cách quang minh lỗi lạc. Y thề rằng chờ đến khi chuyện này đã phanh phui rõ ràng, y nhất định phải kiếm bọn họ tử chiến một phen.

Hung thủ thật là ai? Ai đã hạ độc trong rượu? Ai đã mua chuộc sát thủ của Thiên Sát?

Mã Như Long chẳng có manh mối nào cả. Bất luận kẻ này là ai, nhất định phải là một người cực kỳ âm trầm lang độc. Kế hoạch này thật quá trọn vẹn kín đáo, không có chỗ sơ hở.

Mã Như Long không biết mình có thể nào vạch trần âm mưu này chăng; y chẳng có mảy may chắc chắn, bây giờ y vẫn không biết đi đâu mà dò tìm manh mối? Y chỉ biết, chưa tìm ra hung thủ thật, thì trong con mắt người khác y chính là hung thủ.

Nếu Bằng Siêu Phàm, Bành Thiên Bá và Tuyệt Đại Sư đều nói một người là hung thủ, thì trong giang hồ chẳng có mấy ai còn hoài nghi. Bất kể Mã Như Long đi nơi đâu, nhất định cũng sẽ có người muốn dồn y vào chỗ chết, y lại chẳng thể quay về nhà, chỉ sợ liên lụy. Một hung thủ bị mọi người chỉ mặt, thật chẳng có chỗ nào đến được, chẳng có đường nào đi được.

Nếu là người khác trong tình huống này, có lẽ đã bị tức chết, nhưng Mã Như Long mặc kệ. Y tin là trời đất rộng lớn, thế nào cũng có chỗ cho y dung thân. Y tin "thiên võng khôi khôi, sơ nhi bất lậu", thế nào cũng có ngày y tìm ra hung thủ thật, y rất tự tin chính mình. Bởi tay y vẫn còn khỏe hơn người khác, suy nghĩ của y vẫn sáng suốt hơn kẻ khác, tai mắt của y vẫn linh mẫn hơn người khác.

Đúng lúc đó, Mã Như Long bỗng nghe được một âm thanh mà người khác có thể không nghe thấy được. Nửa như đang kêu gọi, song lại yếu ớt đến độ nghe giống như tiếng rên. Sau đó Mã Như Long nhìn thấy một mớ tóc. Trời tuy đã sẩm tối, nhưng mớ tóc đen tuyền nằm trên tuyết trắng lại rất dễ đập vào mắt.

Nếu người khác đi ngang qua, có thể chỉ thấy mớ tóc chứ không thấy người. Vì toàn thân người này đã bị chôn dưới băng tuyết, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt trắng bệch. Nửa khuôn mặt ấy hiện thoáng qua trước mắt Mã Như Long, thì ngựa của y đã phóng ngang qua đi mất. Mã Như Long không dừng lại, vì y đang chạy trốn.

Tuyệt Đại Sư chắc chắn sẽ không tha cho y, lúc này rất có thể đã đuổi theo. Lần này nếu bọn họ đuổi kịp y chắc chắn sẽ không cho y cơ hội trốn thoát, y không thể nào dừng lại vì một người sắp bị chết cóng.

Nhưng người kia hẳn là chưa chết mà? Cả đầu tóc đen cũng đóng băng, gương mặt trắng bệch kia hoàn toàn chẳng có chút máu. Người này vẫn còn sống thì thật là một chuyện lạ, một người bị chôn trong băng tuyết thì phải mất bao lâu mới chết?

Người ta nói rằng nữ nhân có khả năng chịu đói chịu lạnh cao hơn nam nhân. Người này là một nữ nhân, rất trẻ, nhưng không đẹp. Nói đúng hơn, nữ nhân này chẳng những xấu, mà còn xấu thậm tệ. Bên dưới mũi của cô là một cặp môi dầy cộm, lại thêm đôi mắt như mắt chuột, cùng nằm trên một khuôn mặt tròn không chút sắc máu. Nữ nhân này xem ra giống như một tượng người bằng đất nung, nhưng lúc đưa vào lò thì bị méo mó hư rồi.

Bây giờ tuy cô chưa chết, nhưng muốn giữ cho sống cũng khó khăn. Nếu có một chén rượu nóng, một bát canh nóng, và một thầy chữa bệnh giỏi, thì may ra có thể cứu mạng cô được. Nhưng lúc này thứ gì cũng chẳng có.

Mã Như Long mặc áo trên mình cũng không đủ tránh lạnh, mạng sống của mình cũng chưa hẳn sẽ giữ được. Y đã quyết định bỏ mặc cô gái xa lạ mà cực kỳ xấu xí này để đi cho mau. Nhưng rốt lại y vẫn cởi chiếc áo duy nhất còn khô trên mình để đắp lên người cô gái kia, và ôm chặc cô để

dùng thân nhiệt sưởi ấm cho cô.

Người đời hay nói:

nỗi khổ lớn nhất của nam nhân là "ngu xuẩn", và nỗi khổ lớn nhất của nữ nhân là "xấu xí". Một nữ nhân xấu xí thường rất đáng tội nghiệp. Mã Như Long cảm thấy tội nghiệp cho cô gái, y không muốn bỏ mặc cô chết cóng như một con chó hoang. Nhưng y cũng không biết đem cô đi đâu, bởi bây giờ chính y cũng tay trắng, không có chỗ nào đến được.

Trời bây giờ đã tối hẳn. Đêm đông lạnh lẽo chẳng những đặc biệt đến sớm, mà lúc nào đêm cũng dài.

Trường Dạ

Đêm dài giá lạnh vừa buông xuống. Mã Như Long gom một số cành cây để nhóm lửa, y tìm được chỗ nghỉ tạm bên trong một ngôi miếu hoang đổ nát.

Ánh lửa rất dễ dẫn kẻ địch đến nơi đốt lửa, bất cứ ai cũng biết nếu đang chạy trốn thì tuyệt đối không thể đốt lửa, dù phải chết cóng cũng không mồi lửa được. Thế nhưng cô gái kia đang rất cần hơi ấm của lửa. Mã Như Long có thể bị chết cóng, nhưng không thể nào để cho cô gái lạ này bị chết cóng chỉ vì y sợ kẻ địch truy tầm đến nơi. Y thà chết chứ không làm chuyện đáng xấu hổ như vậy.

Ngọn lửa đã vươn cao. Mã Như Long dời cô gái qua chỗ ấm áp và khô ráo nhất, riêng y cũng ngã lưng tạm nghỉ. Vừa nhắm mắt chưa được bao lâu, y bỗng nghe có tiếng người kêu thét lên:

- Ngươi là ai?

Cô gái đã tỉnh. Trông cô chẳng những xấu cực kỳ, mà tiếng nói cũng the thé khủng khiếp.

Mã Như Long không trả lời, bây giờ y cũng chẳng biết mình là ai, một kẻ đang chạy trốn, chẳng có tương lai, cũng chẳng có quá khứ. Y thong thả đứng dậy bước đến định xem thử tình trạng cô gái ra sao.

Chẳng ngờ cô gái bỗng chụp lấy một cành cây bên đống lửa, la lớn:

- Ngươi dám bước qua đây là ta đập chết ngươi!

Mã Như Long mạo hiểm cứu mạng cô gái xấu vô cùng này, mà dường như cô lại tưởng là y muốn đến cưỡng hiếp cô. Mã Như Long không nói lấy một câu, lại ngồi xuống.

Cô gái nắm chặt cành cây trong tay, đôi mắt như mắt chuột trừng trừng nhìn Mã Như Long. Y nhắm mắt lại, thật sự chẳng ham muốn nhìn cô ta, nhưng cô gái lại cất giọng the thé:

- Tại sao ta lại đến đây?

Mã Như Long chẳng buồn trả lời.

Chừng như nhớ ra tình cảnh của mình lúc sớm, cô hỏi:

- Lúc sớm hình như ta bị chôn vùi dưới tuyết, có phải ngươi đã cứu ta?

- Phải!

Chẳng ngờ cô gái lại kêu lên:

- Ngươi đã cứu ta, tại sao không đem ta đưa vào thành tìm thầy thuốc? Tại sao lại đem ta đến ngôi miếu hoang này?

Giọng của cô gái càng chói tai hơn:

- Hạng người như ngươi ta đã thấy rất nhiều, ta biết nhất định ngươi chẳng có một chút lòng tốt.

Mã Như Long suýt không dằn được, muốn nói:

"Cô an tâm, ta không cưỡng hiếp cô đâu, dung nhan cô như thế, ta chẳng có hứng thú".

Nhưng y không nói ra. Dưới ánh lửa, mặt cô gái trông càng xấu tệ, Mã Như Long không nỡ làm cô buồn. Thế nên y chỉ thở dài:

- Ta không đưa cô đi tìm thầy lang, chỉ vì túi đã rỗng tuếch.

Cô gái cười gằn:

- Đường đường một nam tử hán như vậy, tại sao xuống đến nước này, nghèo đến một xu cũng không có, chắc chắn là tại vì ngươi tham hưởng biếng làm, không có nghề nghiệp gì cả.

Mã Như Long mặc kệ cô gái, nhưng cô vẫn chưa buông tha, vẫn tiếp tục sa sả mắng nhiếc y là không ra gì, chẳng chịu khó.

Mã Như Long đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Đống cành cây này đủ cho cô đốt lửa đêm nay, chờ đến sáng chắc chắn sẽ có người tìm đến đây.

Y tình thật đã chịu hết nổi chỉ có nước bỏ đi.

Cô gái lại kêu lớn, giọng the thé:

- Ngươi định làm gì? Muốn đi à? Không lẽ ngươi định bỏ mặc một người con gái yếu đuối bơ vơ như ta tại đây à? Ngươi có phải là người chăng?

Cung cách của cô thật không thể xem là một "người con gái yếu đuối" được, có điều cô quả thật là một nữ nhân.

Cô gái lại cười nhạt:

- Phải chăng ngươi sợ kẻ đối đầu của ta đuổi tới nơi, nên muốn mau chóng đi cho thoát nạn?

Mã Như Long không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Cô có kẻ đối đầu ư?

- Ta không thể có kẻ địch sao? Không lý tự ta chôn mình dưới tuyết, chẳng lẽ ta điên à?

Mã Như Long từ từ ngồi xuống. Y không hỏi cô gái kẻ đối đầu là ai? Tại sao đuổi theo cô? Y chỉ biết là bây giờ không thể đi được nữa. Một cô gái yếu đuối, bị chôn vùi trong băng tuyết, lại bị người truy sát, nam nhân nào gặp phải chuyện này thì chẳng thể làm ngơ.

Cô gái hỏi:

- Bây giờ ngươi không đi à?

- Ta không đi nữa.

Nào ngờ cô ta lại trở giọng:

- Tại sao ngươi không đi, có phải ngươi định giỡ trò gì?

Mã Như Long bật cười, y quả thật là nhịn không được phải bật cười. Kiểu nữ nhân như vậy thật hiếm thấy, chẳng ngờ y lại vô tình được chứng kiến hôm nay. Y không cười thì còn biết làm gì hơn, không lẽ khóc? Hay húc đầu vào tường cho hả tức?

- Ngươi lén lút một mình cười cái gì? Tính trò quỉ quái gì đây? Nói mau!

Mã Như Long không nói gì, bởi vì bên ngoài căn miếu hoang bỗng có một giọng nói vang lên:

- Hắn không nói đâu, vị Mã công tử đây trong lòng toan tính điều gì, chẳng bao giờ nói ra đâu.

Giữa ánh lửa bập bùng, một người thong thả bước vào, hiển nhiên là Bành Thiên Bá.

Bành Thiên Bá còn cầm trong tay trái chiếc áo lông chồn màu trắng. Trong tay phải của y là một thanh đao, một thanh đao đã xuất ra khỏi vỏ, Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao. Chỉ có điều cô gái không nhận ra nhân vật này, cũng không biết đến cây đao kia. Đôi mắt như mắt chuột của cô lập tức dương to, cô lớn tiếng hỏi:

- Ông là ai?

Bành Thiên Bá đáp:

- Ta là một con heo.

- Tuy ông hơi mập một chút, nhưng so với heo thì vẫn còn ốm hơn mà.

Bành Thiên Bá thở dài:

- Chỉ rất tiếc ta ngu hơn heo nữa, bởi vậy ta mới nhận lấy tấm áo lông chồn của hắn.

Cô gái tỏ ra ngạc nhiên:

- Áo này là của hắn?

- Đúng thế!

- Tại sao hắn đem áo trao cho ông?

- Vì hắn muốn dùng chiếc áo lông này giữ tay ta.

- Thế ông đưa tay cầm chiếc áo, hay là áo giữ tay ông?

- Đằng nào thì kết quả vẫn giống nhau mà thôi.

- Làm sao giống được?

- Đằng nào thì hai tay ta đã bận cầm áo, chẳng thể rút đao ngay, cũng chẳng thể phóng phi tiêu.

Phi Hổ Truy Hồn Tiêu của y cũng đáng sợ không kém Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao.

Cô gái xem ra chưa hiểu:

- Tại sao hắn không cho ông xuất đao? Lại không cho ông phóng tiêu?

- Bởi vì hắn muốn đào tẩu.

- Tại sao hắn phải đào tẩu? Có phải ông chèn ép hắn? Tại sao ông lại ăn hiếp người ta?

Bành Thiên Bá chỉ có nước cười gượng. Lão đã hiểu ra mình đối thoại cùng cô gái này thật không thông minh chút nào, nên lập tức nghiêm mặt lạnh lùng nói:

- Mã công tử, lần này không cần trốn nữa, lần này ba người chúng ta đã chia ra ba ngã, bây giờ nơi đây chỉ có mình ta, không chừng công tử nên giết luôn để bịt miệng.

Mã Như Long chưa mở miệng, cô gái đã xen vào:

- Hắn không giết ông đâu, hắn là người tốt.

Bành Thiên Bá hỏi:

- Hắn là người tốt?

- Đương nhiên hắn là người tốt, tôi chưa từng thấy người nào tốt như hắn, ông dám đụng đến hắn là tôi đánh ông mất mạng.

Bành Thiên Bá cười nhạt, chẳng ngờ cô gái đột nhiên xông đến ôm chặt cánh tay của y, gọi lớn:

- Ta giúp ngươi ngăn cản ông ta, ngươi mau đi đi.

Mã Như Long không bỏ đi, cô gái cũng không ngăn được Bành Thiên Bá, y hất tay một cái, cô gái đã ngã xuống đất.

Bành Thiên Bá nói:

- Cô nói nhiều quá, chắc mệt lắm, nên nằm xuống nghỉ là hơn.

Y đưa chân đá nhẹ điểm vào huyệt ngủ của cô gái, và đem chiếc áo lông chồn đắp lên mình cô.

Mã Như Long chăm chú nhìn thanh đao của Bành Thiên Bá, chờ đợi y xuất thủ, nhưng Bành Thiên Bá lại tra đao vào vỏ, đưa đôi bàn tay ra hơ lửa. Y biết Mã Như Long không trốn được, nên trước khi ra tay y muốn cho huyết mạch trong đôi bàn tay lưu thông, định lực và mức trầm tĩnh của tay giang hồ lão luyện này khiến người không khỏi bội phục.

Mã Như Long cũng trấn định không kém, chẳng tỏ vẻ bồn chồn không yên, cũng không xuất thủ trước.

Ngọn lửa đã yếu bớt. Bành Thiên Bá lại cho thêm vài cành cây vào đống lửa, sau đó chậm rãi nói cùng Mã Như Long:

- Ngươi có biết ta là bạn của tam thúc của ngươi?

- Tại hạ biết.

- Lúc tam thúc ngươi còn sống, có bao giờ kể cho ngươi nghe chuyện của ta?

- Có.

- Y có kể chuyện ta và y làm sao kết thành bạn chăng?

- Không.

- Hai ta do đấu võ mới biết nhau.

Bành Thiên Bá nở nụ cười nói tiếp:

- Tam thúc của ngươi là một người cực kỳ kiêu ngạo, dĩ nhiên không kể chuyện này trước mặt ngươi bao giờ.

- Tại sao?

- Bởi vì so về thông minh và tài trí, tuy ta không bằng y, nhưng ngược lại y có quá nhiều sở thích, cầm kỳ thư họa, thứ gì y cũng muốn học thử, cho nên đương nhiên là thì giờ luyện kiếm không nhiều lắm.

Điều này Mã Như Long cũng có nghe qua, Mã tam thúc không những là một vị kiếm khách rất lừng danh, mà còn là một công tử ăn chơi rất nổi tiếng.

Bành Thiên Bá lại nói:

- Do đó tam thúc của ngươi tuy rằng nhiều thứ vượt trội hơn ta, nhưng võ công lại không bằng ta, ta cùng y giao đấu ba lần, lần nào cũng trong vòng một trăm chiêu là đánh bại y.

Bành Thiên Bá không để Mã Như Long lên tiếng, đột nhiên lại hỏi:

- Kiếm pháp của ngươi so với tam thúc ngươi thế nào?

- Không hơn.

- Ta cũng tin là kiếm pháp của ngươi chẳng thể nào bì với y, cho nên trong tay ngươi dù có kiếm, thì trong vòng một trăm chiêu ta cũng lấy mạng ngươi được.

Bành Thiên Bá điềm nhiên nói thêm:

- Huống chi bây giờ trong tay ngươi chẳng có gì cả, cao lắm thì ngươi chỉ tiếp được sáu mươi chiêu của ta.

Mã Như Long không trả lời, Bành Thiên Bá lại nói:

- Đao pháp của ta, mỗi đao là một thế giết người, mỗi chiêu xuất thủ dùng toàn lực, có lúc tuy không muốn giết chết người, nhưng một khi thế đao đã xuất ra, chính ta cũng không kiềm chế được.

Bành Thiên Bá thở dài nói thêm:

- Cho nên dưới đao của ta từ trước đến nay rất hiếm có ai sống sót.

Mã Như Long im lặng.

Bành Thiên Bá lại nói:

- Ngươi cũng giống tam thúc của ngươi, tuyệt đỉnh thông minh, song cũng vô cùng kiêu ngạo, tuy nhiên ta không muốn thấy ngươi cũng chết sớm như y.

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ thật sự muốn nói gì?

Bành Thiên Bá trầm ngâm khá lâu mới trả lời:

- Ta bỗng cảm thấy trong vụ này có vài điểm kỳ quái.

- Sao?

- Ngươi biết làm sao ta tìm đến đây được chăng?

Mã Như Long lắc đầu.

- Là chính ngươi dẫn ta tới đây, những dấu vó ngựa trên mặt tuyết đã đưa ta đến đây.

Mã Như Long không hề nghĩ đến điểm này, bởi vì y chưa bao giờ có kinh nghiệm chạy trốn.

- Nếu ngươi có thể nghĩ ra cả một kế hoạch hiểm độc, không chỗ sơ hở để hại người như thế, thì không đến nỗi sơ ý để lại dấu vết trên tuyết, lại càng không thể mạo hiểm cứu một nữ nhân xấu xí xa lạ trong lúc chính mạng mình cũng không chắc bảo toàn được.

Bành Thiên Bá thở dài nói tiếp:

- Nhưng ngươi quả có làm những chuyện đó, xem ra không giống giả vờ, ta tuy ngu muội cũng không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vậy.... ta hy vọng ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo ta, đừng bức ta phải xuất thủ.

Mã Như Long lạnh nhạt hỏi:

- Các hạ muốn ta cùng đi đâu?

- Tạm thời ta sẽ đưa ngươi đến Thiếu Lâm Tự, trong vòng ba tháng ta nhất định sẽ giúp ngươi điều tra rõ ràng chân tướng chuyện này, đến lúc đó ta chắc chắn sẽ lấy lại công bằng cho ngươi.

Mã Như Long không chấp nhận, cũng không cự tuyệt.

- Hiện thời ngươi đã trở thành mục tiêu của mọi người, bất kể đi đến đâu, kẻ khác cũng không buông tha ngươi đâu, ngươi chỉ có cách này mà thôi.

Đây là lời nói thật, cũng là sự thật.

Bành Thiên Bá chậm rãi bước qua:

- Lúc này ngươi nên tin ở ta, bây giờ chỉ có ta mới giúp ngươi được.

Bành Thiên Bá đưa tay ra. Xem ra quả thật lúc này y là người duy nhất trên thế gian này có thể giúp đỡ Mã Như Long được, đôi bàn tay tương trợ duy nhất của Mã Như Long.

Mã Như Long rốt cuộc nắm lấy đôi bàn tay Bành Thiên Bá, lên tiếng:

- Ta tin các hạ, nhưng....

Y không nói hết câu, bởi vì ngay lúc ấy Bành Thiên Bá đột nhiên vung cước đá vào huyệt Hoàn Khiêu của Mã Như Long. Chân y vừa khuỵu xuống, Bành Thiên Bá nhanh như chớp trở tay nắm chặt cổ tay y, cất tiếng cười lớn:

- Bây giờ thì ngươi đã biết, ai mới đúng là ngu như heo!

Tay vừa buông, người ngã xuống. "Soạt" một tiếng khô khốc, Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao đã xuất khỏi vỏ, Bành Thiên Bá không hổ là đương kim giang hồ đệ nhất đao pháp danh gia, động tác vung đao vừa gọn ghẽ vừa ngoạn mục.

Vung đao là để giết người. Bành Thiên Bá dù đã xác định Mã Như Long là hung thủ, nhưng đúng ra vẫn còn nhiều điều để hỏi Mã Như Long cho rõ ràng, nhưng tại sao bây giờ y đã xuống tay?

Mã Như Long cuối cùng đã hiểu. Nhìn Bành Thiên Bá rút đao ra, y đã hiểu, hung thủ phải là Bành Thiên Bá! Tất cả những âm mưu và hành động, đều do y giật dây trong bóng tối, do đó y tuyệt đối không thể để cho sát thủ áo đen sống sót. Do đó lúc này y không cần hỏi thêm, và y cũng tuyệt đối không thể để cho Mã Như Long sống sót. Rất tiếc Mã Như Long tuy hiểu rõ nhưng đã quá muộn, ánh đao như ánh chớp bổ xuống người y.

Thật bất ngờ, lưỡi đao chưa xuống đến cổ của Mã Như Long, Bành Thiên Bá bỗng nhảy dựng lên, lộn mình trên không đáp xuống xa xa, sắc mặt biến hẳn, nghiêm giọng hỏi:

- Kẻ nào đó?

Trừ hai người đã bị y điểm huyệt, nơi đây nào có ai khác. Không lẽ y nhìn thấy quỉ?

Ánh lửa lập lòe nhảy múa, sắc mặt Bành Thiên Bá dường như cũng biến đổi theo, từ đỏ đổi sang trắng, rồi xanh. Nơi đây không có bóng người nào khác, bóng quỉ cũng không thấy.

Đột nhiên y xông đến như tên bắn, vung đao chém xuống Mã Như Long.

Lại gặp quỉ! Lần này bóng quỉ mà y nhìn thấy hẳn càng đáng sợ hơn, dù Mã Như Long không thấy gì cả. Bành Thiên Bá lại nhảy lên thật cao, lộn mình tung ra xa, phóng ra ngoài mất, không hề quay đầu lại.

Bên ngoài căn miếu đổ nát bầu trời tối đen, Bành Thiên Bá phóng ra ngoài thì như biến mất, không thấy bóng hình đâu cả. Ánh lửa nhảy múa, gió hú từng cơn. Trong tiếng gió rét, bỗng vọng lại một tiếng kêu thét cụt ngủn, chứa đầy sự khủng khiếp và kinh ngạc.

Mã Như Long nghĩ đó là giọng của Bành Thiên Bá, nhưng không sao đoán được chuyện gì vừa xảy ra. Y rất muốn bước ra xem thử, nhưng huyệt đạo ở hai cổ tay và đầu gối đã bị phong tỏa.

Bành Thiên Bá thành danh nhờ đao pháp, song thủ pháp điểm huyệt cũng không kém người khác. Lúc này chỉ cần bất kỳ ai cầm đao bước vào đây, đều có thể chém đứt cổ Mã Như Long. Rất may không có ai bước vào. Người cũng không, quỉ cũng không, một chút âm thanh, động tĩnh cũng không, chẳng có gì cả. Giữa khoảng trời đất chừng như chỉ còn lại hai người không cử động được, và một đống lửa sắp tàn.

Thế nhưng Mã Như Long biết rằng bất cứ lúc nào cũng có thể có người đến đây. Dù Bành Thiên Bá không trở lại, thì Bằng Siêu Phàm, Tuyệt Đại Sư, hay Khưu Phụng Thành, đều có thể đến đây, người nào đến cũng sẽ không tha cho y.

Đêm dài giá buốt vẫn chưa qua, chẳng biết còn xảy ra chuyện gì nữa. Đêm đông vẫn thật dài.... thật dài.

Đại Uyển

Những cành cây khô cháy hết khá mau, ngọn lửa càng lúc càng nhỏ lại. Mã Như Long cố hết sức tự trấn tĩnh mình, nhưng tâm của y chưa yên, thân thể mỗi lúc một lạnh thêm, cả người như sắp đông cứng lại. Lửa sắp tàn, nhưng huyệt đạo bị điểm trúng không biết đến lúc nào mới có thể giải khai.

Lúc này chưa đến lúc lạnh nhất trong đêm, nhưng cứ tiếp tục chịu rét như vậy, không chừng có thể chết cóng tại đây. Mã Như Long chưa từng nghĩ đến điểm này. Một người như Mã Như Long, lại có thể bị chết cóng vì lạnh, thật khó tin. Nhưng chuyện đời là như thế, chẳng ai đoán biết được sẽ xảy ra chuyện gì trong tương lai. Tạo hóa trêu người, không ai dự đoán được vận mệnh của mình.

Mã Như Long thở dài trong bụng, bỗng cảm thấy mình cũng chẳng có gì đáng kiêu ngạo.

Đúng lúc ấy, cô gái kia đột nhiên thò đầu ra khỏi tấm áo lông chồn. Khí huyết của Mã Như Long vẫn chưa thông, nhưng huyệt đạo của cô gái đã khai thông trước. Cô dương đôi mắt nhỏ như mắt chuột nhìn qua nhìn lại chung quanh hết một lúc, mới thở ra một hơi dài, nói:

- Chẳng ngờ lão mập kia lại đi rồi, chẳng ngờ ngươi vẫn còn sống.

Điều này quả là bất ngờ! Không ai tưởng tượng được Bành Thiên Bá lại tha cho Mã Như Long, bỏ chạy đi mất như là một con thỏ trúng tên mà chạy thoát được.

Cô gái đứng dậy, mình choàng chiếc áo lông chồn của Mã Như Long, cười nói:

- Áo lông này thật tốt, vừa nhẹ vừa êm lại ấm áp, ta mặc vào cũng rất vừa.

Mã Như Long vẫn còn nói chuyện được, nên y không dằn được lên tiếng:

- Nhưng rất tiếc chiếc áo đó hình như là của ta.

Cô gái lắc đầu:

- Áo này không phải của ngươi, bây giờ không phải của ngươi nữa.

- Tại sao?

- Tại vì ngươi đã đem chiếc áo này tặng cho lão mập, lúc nãy lão mập lại tặng lại cho ta.

Cô cười thích thú:

- Cho nên bây giờ chiếc áo này đã là của ta.

Mã Như Long không tranh cãi, y vốn không phải người hẹp hòi, nên không chấp nhất chuyện này. Nhưng lúc này y tình thật quá lạnh, nên không chịu được phải hỏi cô gái:

- Cô có thể nào khêu ngọn lửa cháy bùng lên chút không?

- Ta khêu lửa để làm gì? Ta đâu có lạnh.

Mã Như Long cười khổ sở:

- Cô không lạnh, nhưng ta lạnh.

- Ta không lạnh, ngươi tại sao lại cảm thấy lạnh?

Mã Như Long chưng hửng. Cô gái này thật "khéo", "khéo" đến mức làm người khác dở khóc dở cười. May mà y chưa bị cô làm tức đến vỡ bụng.

Cô gái nói tỉnh queo:

- Thanh niên phải chịu khổ chịu khó, lạnh một chút có sao đâu? Ngươi còn trẻ thế mà chịu khổ một chút cũng không xong, tương lai còn làm nên đại sự gì nữa?

Mã Như Long chỉ có nước ngậm miệng. Y cuối cùng đã nghiệm ra là nói lý với loại người như thế chẳng những hao hơi tổn sức, mà còn là một việc dại không thể tưởng. Nam nhân nào gặp phải một nữ nhân như thế, tốt hơn hết là nhắm mắt, ngậm miệng cho yên chuyện.

Cô gái kia không chỉ trích Mã Như Long nữa, cô lẩm bẩm:

- Không biết trời sắp sáng chưa, ta ra ngoài xem thử.

Vừa nói cô gái vừa bước ra ngoài, mới bước ra bỗng nhiên cô hét to, chạy trở lại, như thể bị trúng tên vào mông.

Mã Như Long chẳng muốn day vào cô gái nữa, nhưng nghĩ lại thì cô tuy đáng ghét nhưng đối với y cũng không đến nỗi tệ. Chẳng những cô nói y là một người tốt, lại cố hết sức ôm chặc Bành Thiên Bá để kêu y mau chạy đi. Một người sống trên đời phải sống mà không hổ thẹn với chính mình, phải ân oán phân minh. Bởi vậy Mã Như Long không thể không hỏi:

- Chuyện gì?

Cô gái kinh hãi nói:

- Bên.... bên ngoài có người.

Trời lạnh, đất đóng băng tuyết, nửa đêm hôm bên ngoài ngôi miếu hoang đổ nát này lại có người?

Mã Như Long hỏi dồn:

- Là ai?

- Là lão mập lúc nãy.

Mã Như Long biến sắc:

- Y chưa đi sao?

- Chưa.

Nếu không đi, tại sao không vào?

Mã Như Long nói:

- Y ở ngoài đó làm gì?

- Ai biết làm gì, lão nằm đó một mình, chừng như ngủ rồi. Người mập thường thích ngủ.

Nhưng mà dù mập cách mấy, có thích ngủ đến đâu, cũng không ai muốn ngủ trên mặt tuyết. Mã Như Long nói:

- Chắc cô nhìn lầm rồi.

- Ta chắc chắn không lầm, mắt của ta vừa đẹp, nhãn lực càng trội hơn.

Đôi mắt của cô gái thật ra nhìn không xấu, ít ra so với mắt chuột vẫn dễ nhìn hơn.

Mã Như Long lại hỏi:

- Cô ra xem lại được không?

- Sao ngươi không tự bước ra xem?

Cô gái nhìn Mã Như Long, bỗng cười nói:

- Ta hiểu rồi, ngươi chắc cũng giống như ta, bị lão mập đá một cước, cho nên bây giờ cử động không được.

Mã Như Long nín thinh. Cô gái nói tiếp:

- Thôi được, ta ra xem hộ ngươi, ngươi đối với ta cũng không tệ.

Cô gái vừa bước ra lại la lớn chạy ngược vào, xem bộ dạng còn khiếp hãi hơn lúc nãy.

Mã Như Long hỏi:

- Y không có ở ngoài nữa à?

Cô gái thở gấp nói:

- Lão.... lão còn ở ngoài đó, nhưng chẳng bao giờ đi được nữa.

- Tại sao?

- Bởi vì lão đã chết rồi!

Bành Thiên Bá làm sao chết? Lúc nãy y còn sống rõ ràng, thân thể rất khỏe mạnh, không bệnh tật, xem ra còn sống lâu hơn bất cứ ai.

Mã Như Long hỏi:

- Y chết thật à?

- Chết chắc rồi, từ đầu đến chân đều đã chết.

- Cô có nhìn thấy được vì sao y bỗng dưng lại chết chăng?

- Dĩ nhiên ta thấy chứ.

Cô gái hình như đang run cầm cập:

- Bất kỳ ai bị đao chém vào cổ thì chết là cái chắc!

Mã Như Long kinh ngạc vô cùng. Bành Thiên Bá quả thật là số một số hai về đao pháp trong võ lâm, làm thế nào y lại bị một đao chém vào cổ? Ai chém? Trong thiên hạ còn có ai sử dụng đao pháp nhanh hơn, cao minh hơn Bành Thiên Bá? Kẻ này vì sao phải chém y?

Chỉ có một lối giải thích:

hung thủ đích thực không phải là Bành Thiên Bá, kẻ giàn xếp âm mưu còn có người khác, đến Bành Thiên Bá cũng bị người này thao túng. Bây giờ kẻ này đã giết Bành Thiên Bá để bịt miệng. Y là ai? Y đã giết Bành Thiên Bá, tại sao không vào giết luôn Mã Như Long để diệt khẩu?

Những nghi vấn này trừ "kẻ ấy" ra, chẳng có người thứ hai trả lời được. Mã Như Long chợt phát giác ra âm mưu này còn phức tạp, đáng sợ hơn y tưởng.

Cô gái bỗng lên tiếng:

- Không xong.

Mã Như Long hỏi:

- Chuyện gì không xong?

- Chúng ta không thể nào ở lại đây nữa.

Mã Như Long cũng đồng ý, họ không thể lưu lại đây nữa, nhưng ngặt một điều y không có cách gì đi được.

Cô gái lại nói:

- Ta là một nữ nhân.

Mã Như Long đáp:

- Ta biết.

- Anh hùng hảo hán đều là nam nhân, quân tử cũng nhất định là nam nhân, cho nên....

- Cho nên thế nào?

- Cho nên ta không phải quân tử, cũng không phải anh hùng hảo hán, cho nên ngươi tuy không thể đi được, nhưng ta sẽ đi.

Mã Như Long vì cứu cô gái mới dừng lại tại đây, mới nhóm lửa, và gặp phải những chuyện xảy ra tại đây. Bây giờ cô ta lại bỏ đi một mình.

Mã Như Long điềm nhiên đáp:

- Được, cô đi đi.

- Nhưng ta đi bộ không nổi, ta phải dùng con ngựa của ngươi.

- Được, cô cỡi ngựa đi đi.

Cô gái bỗng cảm thấy con người này có chỗ kỳ quái, cô vẫn còn chút lòng tốt nên buột miệng than:

- Ngươi quả thật là một người tốt, chỉ rất tiếc....

- Tiếc gì?

- Người tốt đều không sống thọ.

Cô gái bỏ đi thật, cô choàng chiếc áo lông chồn của Mã Như Long, cỡi ngựa của y bỏ đi.

Lửa đã tắt, cô cũng chẳng giúp y khêu lại ngọn lửa. Cô xử sự thật "tuyệt", so với Tuyệt Đại Sư còn tuyệt tình hơn gấp trăm lần.

Đêm lạnh tịch mịch, tiếng vó ngựa chưa đi xa, trong gió buốt đột nhiên vọng lại tiếng chân bước rất nhẹ mà nhanh nhẹn. Tiếng bước chân của hai người dừng lại bên ngoài căn miếu đổ nát.

Một người thất thanh nói:

- Có người chết nằm đây, là Bành Thiên Bá!

- Còn cứu được chăng?

- Một đao trí mạng, thần tiên cũng không cứu sống được.

Mã Như Long nghe như tim mình rơi hụt xuống. Y nhận ra giọng của hai người này, chính là Tuyệt Đại Sư và Bằng Siêu Phàm. Đã nhìn thấy thi thể Bành Thiên Bá, nếu tìm thấy Mã Như Long trong này, chắc chắn họ sẽ không cho y cơ hội nào để giải thích nữa. Chẳng ngờ họ không bước vào ngôi miếu, bởi vì họ đã nhìn thấy con ngựa trắng vừa phóng đi.

- Nhất định là Bạch Long Câu của Thiên Mã Đường.

Họ đã nhìn thấy người mặc áo lông chồn trắng trên lưng ngựa.

- Một đao trí mạng, giết xong bỏ đi, hạ thủ thật độc, người này thật ác!

- Hắn không trốn thoát đâu.

- Nhưng mà Bành Thiên Bá....

- Bành Thiên Bá vẫn nằm đây chờ được, chứ Mã Như Long thì không chờ chúng ta đâu.

Mau đuổi theo!

Nói xong, tiếng bước chân và tiếng áo bay phần phật trong gió rời xa dần. Cả hai người đều tưởng là cô gái mặc áo lông chồn, cỡi ngựa trắng là Mã Như Long, họ nào biết trong ngôi miếu hãy còn có người.

Nếu cô gái kia không bỏ đi, nếu trong miếu có ánh lửa, nếu con ngựa trắng vẫn còn đó, thì bây

giờ sẽ xảy ra chuyện gì? Mã Như Long dĩ nhiên có thể tưởng tượng ra. Y bỗng cảm thấy cô gái kia xử sự chẳng những rất "tuyệt", lại rất "khéo", tuyệt đến mức quá "khéo". Có thể cô thực sự thông minh hơn ai khác, chẳng phải một người ngang ngạnh, bất cận nhân tình như y tưởng.

Đêm lạnh tăm tối có dài đến mấy, rồi cũng đến lúc trời sáng; huyệt đạo bị phong tỏa rồi cũng đến lúc lưu thông. Bây giờ trời đã sáng, khí huyết đã thông.

Bành Thiên Bá không quá nặng tay, y không muốn phong tỏa huyệt đạo của Mã Như Long quá lâu, vì Mã Như Long cũng chẳng sống được bao lâu. Chẳng ngờ bây giờ Mã Như Long vẫn còn sống, mà thi thể của Bành Thiên Bá đã bị đông cứng. Một đao chém xuống mé cổ trái của y, từ phía trước chém xuống, cả động mạch lớn phía sau cổ cũng bị chém đứt.

Một đao trí mạng, một đao là đắc thủ. Vị cao thủ nổi danh võ lâm với đao pháp của mình hình như hoàn toàn không có vẻ gì tránh né. Trên đời này không thể nào có người có thể xuất một đao lấy mạng y mà y không hề có khả năng tránh né.

Trừ phi y không thể ngờ người này sẽ hạ độc thủ với y, không lường được sẽ có một đao xuất thủ như thế. Có thể người này là bạn rất thân của y, cả hai cùng vạch ra kế hoạch này, bây giờ âm mưu đã thành công, chẳng ngờ người này lại giết y bịt miệng. Người này là ai?

Mã Như Long không nghĩ ra, chẳng có chút manh mối nào. Chẳng có ai giải đáp được nghi vấn này.

Còn một câu hỏi xem ra dễ hơn, là một khi kế hoạch này thành công, thì sẽ xảy ra chuyện gì? Kết quả ra sao? Đối với ai có lợi?

Người này khi phát họa kế hoạch này, đương nhiên là vì chính mình. Sau khi kế hoạch thành công, Mã Như Long bị mang tiếng hung thủ. Gia tộc và bằng hữu của Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp, Khưu Phụng Thành, tất cả sẽ đi tìm Mã Như Long trả thù.

Nếu không tìm được Mã Như Long, họ sẽ tìm đến Thiên Mã Đường. Nếu họ giết được Mã Như Long, thì người của Thiên Mã Đường sẽ trả thù ngược lại. Do đó kết quả của âm mưu này nhất định sẽ là một màn tàn sát lẫn nhau giữa Thiên Mã Đường và ba đại thế gia kia.

Đến sau cùng thì bên nào cũng hao tổn nặng nề. Trai cò quặp nhau, ngư ông đắc lợi. Ai là ngư ông trong chuyện này?

Lại thêm một ngày trời trong. Dấu vó ngựa in trên nền tuyết rõ như dấu khắc, rất dễ cho người khác đuổi theo. Bây giờ Tuyệt Đại Sư và Bằng Siêu Phàm phải chăng đã đuổi kịp cô gái?

Mã Như Long chừng như mường tượng được nét mặt của họ khi phát giác ra cô ta là một người như thế nào, chắc là dở khóc dở cười. Mã Như Long bỗng nhiên cảm thấy cô gái kia rất xấu, rất quái dị, "tuyệt" tình, nhưng rất thú vị.

Đây là lần đầu tiên Mã Như Long cảm thấy cô gái rất thú vị.

Tính ra Mã Như Long cũng không nợ gì cô gái, sau này chắc cũng không gặp lại cô ta nữa. Cô đi theo hướng đông, còn y quyết định đi theo hướng tây. Lúc này y vừa lạnh vừa đói khủng khiếp. Y biết phía tây có một thành thị lớn, có một quán trọ rất tốt, phòng lúc nào cũng thu dọn sạch sẽ, giường lúc nào cũng mới thay khăn mền, trong phòng lúc nào cũng lò lửa rất ấm! Nhà

bếp thì lúc nào cũng có sẵn món thịt dê tái, cộng với bánh nướng tương mè vừa thơm vừa dòn. Những thứ này đúng là những thứ y cần nhất bây giờ.

Đô thị phồn hoa náo nhiệt, đường lớn sạch sẽ ngăn nắp, gã sai vặt của quán trọ đang đứng trước cửa mời khách. Mã Như Long lại không dám bước vào, vì gần đến trước cửa, y mới nhớ ra là trên mình không còn một đồng xu nào, đến cả tiền mua bánh nướng cũng không. Gã sai vặt cũng chẳng thèm mời vị khách này vào, một kẻ áo mặc mong manh, giữa trời giá rét như vầy mà trên mình không có lấy một tấm áo lông, chắc chắn chẳng phải khách ngon.

Cảm giác bị người khinh rẻ lạnh nhạt thật khó chịu. Đây là lần đầu tiên Mã Như Long cảm nhận được điều này, y chợt nhận chân ra giá trị của kim tiền thật cao hơn y vẫn tưởng.

Tuy vừa đói vừa lạnh, túi rỗng tuếch, nhưng y vẫn ưỡn ngực sải bước tiếp tục đi.

Mặc dù chính Mã Như Long cũng không biết phải đi đâu, nhưng chân vẫn bước không ngừng. Ngay lúc ấy y nhìn thấy một con ngựa. Y nhận ra con ngựa này, mà ngựa hình như cũng nhận ra y, đang dậm chân hí nho nhỏ. Con ngựa này chính là Bạch Long Câu của y.

Ngựa được cột dưới lầu bên cạnh một tửu lâu, đột nhiên có người ló đầu ra từ cửa sổ trên lầu vẫy tay với Mã Như Long.

Thì ra là cô gái xấu xí, vừa tuyệt vừa khéo, rất gây thú vị kia. Cô ta rõ ràng là đi về phía đông, sao lại xuất hiện tại thành thị phía tây?

Cô gái gọi lớn:

- Lên đây, mau lên.

Mã Như Long còn dụ dự, cô gái lại nói lớn:

- Ngươi tự bước lên đây, hay muốn ta xuống kéo ngươi lên?

Mã Như Long cười gượng:

- Ta lên, ta tự lên.

Trên lầu tửu lâu vừa ấm áp vừa rộng rãi, mùi thịt dê, mùi cá chiên, mùi rượu và mùi bánh nướng thơm ngào ngạt.

Một mình cô gái chiếm một bàn ăn cho bảy, tám người, trên bàn bày đầy thức ăn và rượu, mà cả bảy, tám người ăn cũng không hết. Trên mình cô gái còn khoát chiếc áo lông của Mã Như Long, cô nhìn y nói:

- Ngồi xuống, mau ngồi!

Mã Như Long bèn ngồi vào bàn. Cô gái lại bảo:

- Ăn, mau ăn đi!

Mã Như Long chỉ có nước ăn, y không muốn để cô bước qua nhét đồ ăn vào miệng y, bởi cách cô xử sự chừng như không để cho ai có cơ hội lựa chọn.

Nhìn Mã Như Long nuốt xuống một cục thịt dê non hầm nhừ, trong mắt cô gái hiện lên nét

cười, nhưng cô lại nghiêm mặt:

- Thanh niên chẳng những phải chịu đói được, mà phải có sức ăn nữa, ngươi phải ăn hết tô thịt dê hầm này.

Mã Như Long quả thật ăn hết cả một tô thịt dê hầm thật lớn, còn ăn thêm hai cái bánh nướng.

Cô gái lại rót một chén rượu lớn đưa cho Mã Như Long:

- Ăn no rồi, thì có thể uống rượu được, mau uống.

Lần này Mã Như Long lắc đầu:

- Không uống.

- Ngươi muốn ta bóp mũi ngươi đổ xuống chăng?

Mã Như Long mặc kệ cô ta. Y không tin cô gái dám bóp mũi y giữa chốn đông người.

Thế nhưng y đã lầm, cô ta điềm nhiên bước qua bóp mũi y.

Mặt cô gái tuy vừa xấu xí vừa quái dị, nhưng đôi bàn tay rất đẹp, mười ngón thon thon trắng trơn, mềm mại như không xương. Lần đầu tiên Mã Như Long phát hiện ra trên người cô gái có chỗ rất đẹp, y cầm chén rượu uống cạn.

Từ lúc lần trước uống say hết ba ngày tại phường Trân Châu, Mã Như Long không hề uống giọt rượu nào, y quyết tâm giới rượu. Tuy thế, con người dù có nhiều quyết tâm đến mấy, mà trải qua những chuyện xui xẻo như y đã gặp phải, lại thêm bị một nữ nhân bóp mũi giữa công chúng như thế, thì quyết tâm cũng bị lung lay.

Cô gái rốt cuộc cười lên:

- Vậy mới được, đến rượu cũng không dám uống thì kể gì nam tử hán?

Cô lại rót cho Mã Như Long thêm một chén:

- Ngươi an tâm, trong rượu không có độc, ta không muốn giết chết ngươi.

Mã Như Long đã khai giới thì phải uống cho thống khoái. Y vốn đã muốn uống say một bữa, bất kỳ ai trong tình cảnh này cũng muốn uống say. Uống xong ba chén rượu lớn, tửu ý phừng phừng, Mã Như Long hỏi:

- Bây giờ ta có thể nói chuyện được chưa?

Cô gái lạnh nhạt đáp:

- Nói đi!

- Tại sao cô cũng đến đây?

- Ta hứng thì ta đến.

- Ta nhớ rõ ràng là cô đi về hướng đông?

- Nhưng ta bỗng nhiên lại muốn đến phía tây.

- Cô không phải đi theo dõi ta chứ?

- Ngươi tưởng ngươi là mỹ nam tử, là nữ nhân nào cũng đi theo ngươi sao?

Cô gái cười nhạt, nói tiếp:

- Ta không phải mẹ của Đỗ Thanh Liên hay Thẫm Hồng Diệp, lại càng không phải bà ngoại của xú hòa thượng kia, tại sao ta phải đi theo dõi ngươi?

Mã Như Long biến sắc mặt:

- Cô biết chuyện này?

- Ừ.

- Tại sao cô biết được?

- Ừm.

- Phải chăng cô gặp Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư, họ nói cho cô nghe?

Cô gái không nói tiếng nào, lại rót một chén rượu đầy cho Mã Như Long, một chén lớn.

Mã Như Long thở dài nói:

- Cô uống rượu lúc nào cũng phải dùng chén lớn sao?

Cô gái cuối cùng trả lời:

- Phải.

- Tại sao cô phải dùng chén lớn?

- Chỉ có Tiểu Uyển mới xài chén nhỏ uống rượu, ta không phải Tiểu Uyển.

("Uyển" cũng có nghĩa là chén) Tiểu Uyển? Mã Như Long hình như đã nghe đến cái tên này, nghe Khưu Phụng Thành nói, người tình của y tên là Tiểu Uyển, miếng ngọc trong túi của y là do Tiểu Uyển trao tặng.

Mã Như Long không nhịn được lại hỏi:

- Cô cũng biết Tiểu Uyển?

Cô gái lạnh lùng đáp:

- Ngươi hỏi nhiều quá.

- Nhưng cô lại chẳng trả lời câu nào cả.

- Đó là vì ngươi hỏi những cái không đáng hỏi, những điều đáng hỏi thì ngươi chẳng hỏi.

- Ta phải hỏi cái gì?

- Ngươi ăn thức ăn của ta, uống rượu của ta, ít nhất trước tiên phải hỏi quí tính đại danh của ta chứ!

- Xin hỏi quí tính đại danh cô nương?

- Tiểu Uyển dùng chén nhỏ uống rượu, ta dùng chén lớn uống, vậy phải gọi là gì?

- Cô tên là Đại Uyển?

Cô gái cuối cùng đã cười lên:

- Lần này thì ngươi thông minh rồi đấy.

Phá Uyển

Cô gái tên gọi Đại Uyển, mặt nhìn vừa xấu vừa dữ, nhưng đôi bàn tay lại đẹp hơn tay của đa số các cô gái khác. Mắt cô tuy vừa nhỏ vừa hẹp, nhưng lúc cười lên thì ánh mắt nhu hòa, tựa như một dòng suối xuân nho nhỏ khẽ cựa mình dưới ánh dương quang.

Lời cô nói ra tuy khắt nghiệt mỉa mai, nhưng suy nghĩ kỹ chừng như bên trong có thâm ý khác.

Cách cô xử sự tuy khiến người dở cười dở khóc, lại ngang ngược vô lý, nhưng sau đó người ta lại nhận ra là cô làm như vậy là vì người. Nếu không vì cô choàng áo của Mã Như Long, cỡi con ngựa trắng của y bỏ đi, chắc có lẽ y chẳng còn sống đến lúc này.

Bây giờ cô gái có thể đã nghe Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư cho biết sự tình, nhưng cô vẫn không xem Mã Như Long như là một hung thủ tàn nhẫn. Cho nên lúc này người duy nhất trên thế gian vẫn còn chịu làm bạn với y, chắc chỉ có mình cô. Thế cô gái này là một người ra sao?

Mã Như Long vụt nói:

- Cô là một người tốt.

Y thở dài:

- Lúc ban đầu ta cứ cảm thấy cô hơi bướng và vô lý, bây giờ mới biết cô là người tốt.

Đại Uyển nói:

- Sao ngươi biết ta là người tốt?

- Ta không giải thích được, nhưng ta biết.

Mã Như Long cũng rót rượu mời Đại Uyển:

- Đây, ta dùng chén lớn mời cô một chén đầy.

Đại Uyển điềm nhiên cầm lấy chén rượu lớn uống cạn.

Mã Như Long chợt hỏi:

- Đại Uyển này có liên hệ gì với Tiểu Uyển kia chăng?

- Không!

- Đáng tiếc!

- Tại sao đáng tiếc? Ngươi muốn đi gặp Tiểu Uyển sao?

- Ta quả thật rất muốn gặp cô ấy.

- Rất tiếc ngươi tìm cô ấy không được.

Mã Như Long cười gượng:

- Rất tiếc cô ấy không phải tên là Đại Uyển.

- Vậy thì có gì đáng tiếc?

- Nếu cô ấy tên Đại Uyển, thì ta có thể dễ tìm đôi chút, đằng này cô ấy lại tên là Tiểu Uyển.

Các cô gái dùng chén lớn uống rượu thì không nhiều, nhưng ngược lại các cô mang tên Tiểu Uyển thì chắc chắn không ít, mà ta chỉ biết độc mỗi tên cô ấy, thì làm sao tìm ra?

- Tuy ngươi không tìm được, nhưng cũng có người khác tìm được.

- Ai làm được điều đó?

Đại Uyển không đáp, bỗng hỏi lại:

- Bữa nay ngươi đã uống bao nhiêu chén rồi?

- Tám chén, tám chén lớn.

- Vậy ngươi còn uống thêm được bao nhiêu chén nữa?

- Ta không biết.

- Không biết có nghĩa là còn uống được nhiều?

Mã Như Long giải thích:

- Không biết có nghĩa là thông thường ta uống rượu không xài chén cho nên không biết.

Đại Uyển hỏi:

- Ngươi dùng cái gì để uống?

- Dùng vò rượu.

Đại Uyển lại cười.

- Cô tưởng ta nói dóc à?

- Nếu quả thật tửu lượng của ngươi cao đến thế, ta dắt ngươi đi gặp một người.

- Đi gặp ai?

- Đi gặp một người chưa hề dùng chén nhỏ để uống rượu, nhưng nhất định sẽ tìm được Tiểu Uyển.

- Người đó dùng cách gì để uống rượu?

- Phá uyển.

Mã Như Long hỏi lại:

- Dùng chén bể để uống rượu, nên gọi là phá uyển?

Đại Uyển hớn hở nói:

- Không ngờ ngươi càng lúc càng thông minh thêm.

Mắt Mã Như Long sáng lên:

- Cô nói "phá uyển" này có phải là "phá uyển" Du Ngũ chăng?

- Không phải ông ấy thì còn ai nữa?

Quả thật ngoài Du Ngũ ra chẳng thể nào tìm ra một người khác giống như thế. Không ai uống rượu bằng y, cũng không ai biết cách thưởng thức rượu bằng y. Chẳng ai ăn bằng y, cũng chẳng có ai biết cách ăn như y.

Du Ngũ nổi tiếng dĩ nhiên chẳng phải chỉ hai thứ này, một thời đệ nhất danh hiệp Diệp Khai đã từng tặng cho y mười sáu chữ:

"Bần vô lập trùy, phú khả địch quốc, danh mãn thiên hạ, vô nhân thức đắc".

(nghèo đến không chỗ cắm dùi, giàu ngang với một nước, tiếng tăm khắp thiên hạ, nhưng không người biết đến) Mười sáu chữ này diễn tả con người Du Ngũ rất chính xác. Trong thiên hạ, buôn muối là nghề giàu nhất, còn dễ kiếm tiền nhất là buôn bán các thứ dầu gạo, vải vóc tơ lụa, hàng gỗ, và mở tiệm tạp hóa. Du gia tại Giang Nam chẳng những là chỗ buôn muối lớn nhất vùng, mà cũng là chủ thầu bốn loại buôn bán nói trên, cho nên có thể nói là giàu nhất trong những kẻ giàu, phú khả địch quốc.

Giang Nam Du gia có năm anh em, Du Ngũ là Ngũ đại gia.

Ngược lại kẻ nghèo nhất trong thiên hạ tất nhiên là kẻ ăn mày. Du Ngũ cũng là anh cả của phe ăn mày, tức là đương kim bang chủ Cái Bang. Tuy rằng danh tiếng y nổi khắp thiên hạ, nhưng số người từng thấy mặt y không nhiều, cho nên đa số ai có gặp y cũng không nhận ra y là ai. Thế nhưng thuộc hạ của y gồm vô số các huynh đệ của Cái Bang, rải rác khắp hai bên bờ sông Hoàng Hà, đại Giang Nam, Bắc. Do đó nếu cần kiếm người khó kiếm, chỉ có nước tìm đến y.

Mã Như Long hỏi:

- Cô tìm được ông ta?

- Ta mà không tìm ra, thì còn ai tìm ra.

- Thế ông ta đang ở đâu?

- Đang ở chỗ ăn cơm uống rượu.

Đệ tử Cái Bang lấy trời đất làm nhà, có miếng thì ăn, ở chỗ nào ăn cũng được, ở đâu uống cũng được. Nơi có rượu có đồ ăn tuy không ít nhưng thông thường vẫn là những quán ăn hoặc quán nhậu. Đại Uyển dắt Mã Như Long vào một tiệm ăn nhỏ xíu, chỉ có được hai cái bàn bể cộng thêm vài cái ghế xiêu vẹo.

Mã Như Long vừa bước vào liền ngửi thấy ngay mùi hôi của đậu hủ thối, mấy món ăn bày trên một cái bàn nhỏ đã đổi màu, trông vừa khô vừa cứng, giống như đống sỏi đào ra từ trong ống cống, cho dù là người đói hết ba ngày ba đêm cũng không có can đảm ăn thử. Tiệm ăn này buôn bán ra sao, chỉ cần nhìn mấy món ăn này cũng đủ tưởng tượng được. Du Ngũ mặc dù

thuộc Cái Bang, nhưng kể như là một vị bang chủ sạch sẽ cầu kỳ nhất từ trước đến nay, đối với thức ăn lại càng không bao giờ cẩu thả, làm thế nào y lại đến một nơi như vầy để ăn uống?

Nơi đây một thực khách cũng không có, đến như lão già chưởng quản kiêm sai vặt cũng dường như đang ngủ gục. Đại Uyển bước đến kề tai lão khẽ nói vài câu, thì lão tỉnh ngay lập tức, đôi mắt già nua mệt mỏi bỗng trở nên sáng quắc. Tàng long ngọa hổ trong giang hồ vẫn có, phải chăng lão già này cũng là một võ lâm cao thủ ẩn mình?

Lão già mải nhìn Đại Uyển với ánh mắt kỳ quái, vừa tỏ ra kinh ngạc, lại vui mừng, tựa như một đứa trẻ bỗng nhiên gặp được một vị danh nhân hằng ngưỡng mộ bấy lâu. Như Mã Như Long, tướng cao ráo đẹp trai, kể như một mỹ nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, đi bất cứ nơi đâu cũng được người chú ý. Thế mà lão già chẳng thèm nhìn y, bên cạnh Đại Uyển vị bạch mã công tử này lại trở nên thất thế kém sắc. Mã Như Long cảm thấy thật thú vị.

Lão già bỗng thở ra một hơi dài, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ, không ngờ, thật không ngờ.

Đại Uyển hỏi:

- Lão không ngờ ta sẽ đến à?

- Được diện kiến cô nương giá lâm, cả đời lão sống cũng không uổng.

Lão già đột nhiên quì xuống, phục mình trên mặt đất, hôn lấy chân của Đại Uyển. Thái độ của lão còn cung kính hơn một thần tử trung thành được tham kiến hoàng hậu. Sau đó lão đứng dậy nói:

- Ngũ gia đang ở phía sau trong nhà bếp, xin mời cô nương đi theo lão.

Mã Như Long càng lấy làm kỳ thú, cô gái cực kỳ xấu xí này có lai lịch ra sao? Kẻ khác rất cung kính đối với cô, còn cô ta thì điềm nhiên chấp nhận, như thể đây là chuyện tự nhiên, phải là như vậy. Đại Uyển như đọc được ý nghĩ của Mã Như Long, cô lạnh nhạt bảo:

- Lão già này vốn là một kẻ sai vặt trong nhà bếp của nhà ta, qui củ nhà vẫn rất trang trọng.

Mã Như Long rất muốn hỏi:

"Chẳng lẽ người hầu nào trong nhà cô mỗi lần gặp cô đều hôn chân sao? Cả trong hoàng cung đại nội cũng chưa hề có qui luật như thế".

Y không hỏi vì lúc này họ đã đi vào nhà bếp.

Không ai ngờ được bên trong một tiệm ăn nhỏ xíu vừa dơ vừa hôi thối, lại có một nhà bếp bề thế. Căn bếp rộng lớn, sạch sẽ, sáng sủa, từng loại dụng cụ được sắp xếp ngăn nắp, chén đũa sạch bóng, ngay cả khoảng trần phía trên lò lửa cũng không thấy một chút vết ám khói. Thiên Mã Đường cũng là một thế gia, dùng thức ăn cũng rất cầu kỳ, nhưng nhà bếp của Thiên Mã Đường cũng chưa chắc rộng rãi sạch sẽ như nơi đây.

Trong bếp có một người đang nấu đồ ăn. Bất kỳ ai trong lúc nấu ăn, dáng vẻ đều khó mà ưa nhìn, nhưng người này thì ngoại lệ. Tay y cầm xẻng cũng giống như tay cầm bút của đại họa gia nổi tiếng thời xưa Ngô Đạo Tử, hay như tay cầm kiếm của tuyệt đại danh kiếm Tây Môn Xúy

Tuyết, chẳng những tư thế và động tác nhìn rất ưu mỹ, lại rất chuyên tâm thành ý.

Người này đang chiên đậu hủ, là đậu hủ nhồi tôm. Đậu hủ chưa chiên vàng, nên lão già đứng sau lưng người này không dám quấy rày y. Đại Uyển cũng không gọi y. Vóc người y không cao lắm, gương mặt trắng trơn, mình mặc trường bào bằng vải gai, tuy áo có chỗ vá nhưng rất sạch, một vết dơ cũng không thấy. Trông y giống như một tú tài hỏng thi lỡ vận.

Mã Như Long hỏi nhỏ:

- Ông ấy là Giang Nam Du Ngũ?

Đại Uyển thở dài:

- Ngoài ông ấy ra còn ai nữa?

Lúc này đậu hủ đã chiên xong, chảo đã rời bếp lửa. Du Ngũ dùng xẻng vớt từng miếng đậu hủ ra, mỗi miếng được chiên đều rất vừa. Từng miếng đậu hủ được chiên vàng bằng lửa riu riu, được xếp vào dĩa sứ trắng tinh, trông giống như từng miếng vàng. Nhưng vàng chẳng thể nào có mùi thơm hấp dẫn như vậy. Du Ngũ nhìn dĩa đậu hủ chiên, cảm thấy rất hài lòng. Y dùng hai tay bưng dĩa đậu hủ đặt trên một cái bàn gỗ đã được lau sạch bóng, rồi thở nhẹ một hơi, sau đó mới ngửng đầu lên. Rốt cuộc y đã nhìn thấy Đại Uyển:

- Là cô nương đấy à?

- Là tiểu muội.

Đại Uyển cười lớn, chẳng lộ vẻ dễ ghét chút nào:

- Chẳng ngờ Ngũ gia vẫn nhận ra muội.

Thái độ của Du Ngũ đối với Đại Uyển rất ôn hòa, y nói:

- Cô có uống rượu rồi phải không?

- Có uống một chút.

- Vậy thì đúng lúc quá, ta đang muốn kiếm người đến cùng ta uống rượu.

Du Ngũ mỉm cười nói tiếp:

- Uống rượu cũng giống như đánh cờ, phải có hai người mới thú.

Đại Uyển nói:

- Ba người cùng uống càng thú hơn nữa, muội đã kiếm thêm một người đến uống với Ngũ gia.

Du Ngũ giờ mới nhìn qua Mã Như Long một cái rồi nói:

- Hắn cũng uống rượu sao? Cũng uống được à?

Đại Uyển nói:

- Nghe nói tửu lượng của hắn cũng khá.

Du Ngũ hỏi:

- Cô nghe ai nói?

- Nghe hắn nói.

- Lời hắn nói cô đều tin cả à?

- Sao Ngũ gia không thử đi thì biết?

Du Ngũ mỉm cười:

- Được, được lắm.

Đậu hủ chiên rất ngon. Mã Như Long không làm khách, ăn một hơi hết ba miếng, ăn một miếng thì uống một chén rượu, làm một hơi hết ba chén lớn.

Du Ngũ cũng uống liền ba chén. Chén y dùng quả thật là một cái chén bể, chén rất lớn, đã bị bể thành ba mảnh nhưng được vá ghép lại. Chén có màu xanh nhạt, tựa như màu trời xanh sau cơn mưa.

Mã Như Long bỗng lên tiếng:

- Hảo uyển.

Du Ngũ hỏi:

- Túc hạ nhìn ra được chỗ quí của cái chén này à?

Mã Như Long đáp:

- Chén này được sản xuất từ lò nung tốt nhất, ngoại trừ hoàng cung đại nội, không tìm được cái chén thứ ba trong thiên hạ nữa.

Du Ngũ nói:

- Đúng vậy, loại chén này đích thực chỉ có hai cái.

Y nhìn Mã Như Long mỉm cười:

- Thì ra túc hạ cũng có nhãn lực rất khá, chẳng những nhìn người cũng khá, mà xem chén cũng không kém.

Đại Uyển lạnh nhạt lên tiếng:

- Hắn nhìn người chưa chắc đã hay.

Du Ngũ cả cười:

- Nếu hắn thiếu nhãn lực nhìn người, làm sao lại chọn trúng cô?

Đại Uyển làm như không nghe thấy câu nói này, nhưng Mã Như Long hơi đỏ mặt.

Du Ngũ bỗng nói:

- Hai người tìm ta, dĩ nhiên chẳng phải chỉ để uống rượu.

Mã Như Long nói:

- Tại hạ muốn tìm một người nhưng tìm không được.

Du Ngũ hỏi:

- Túc hạ muốn nhờ ta tìm dùm?

- Phải!

- Túc hạ muốn tìm ai?

- Tìm Tiểu Uyển.

Du Ngũ lại bật cười lớn:

- Tiểu Uyển không bằng Đại Uyển, túc hạ đã có Đại Uyển, tại sao phải đi tìm Tiểu Uyển?

Nhãn lực của vị giang hồ danh hiệp này không khá mấy, y lầm tưởng Mã Như Long là người tình của Đại Uyển.

Một người xấu xí cực kỳ, một người là mỹ nam tử, Du Ngũ đúng lý phải nhận ra chỗ bất cập của cả hai.

Đại Uyển chẳng hiểu sao cố ý hỏi:

- Tiểu Uyển tại sao không bằng Đại Uyển?

Du Ngũ đáp:

- Bất luận là dùng để đựng rượu hay thức ăn, chén nhỏ đều không to bằng chén lớn, đương nhiên Tiểu Uyển không bằng Đại Uyển rồi.

Đại Uyển lại hỏi:

- Vậy còn chén bể?

- Chén bể lại càng hơn cả chén lớn.

- Tại sao thế?

Du Ngũ giải thích:

- Một cái chén bị bể chắc chắn đã chịu qua nhiều chua cay ngọt đắng, tựa như con người, phải dãi dầu sương gió mới già, người già lúc nào cũng nhiều kinh nghiệm hơn trẻ nhỏ, cũng như gừng già mới cay.

Y cầm chén bể của mình lên, một hơi uống cạn, cả cười bảo:

- Cho nên chén bể đương nhiên càng hơn chén lớn.

Đại Uyển cũng cười nói:

- May mà chúng ta đều là người, không phải chén. Tiểu Uyển này chẳng những hơn Đại Uyển, mà hơn cả "phá uyển" nữa!

- Có chuyện đó à?

- Muội biết vị Tiểu Uyển này nhất định là một cô gái rất là đẹp, lại ôn nhu, đa tình.

- Sao cô biết rõ vậy?

- Bởi vì cô ấy là người tình của Khưu Phụng Thành, cô được Ngân Thương công tử ưa thích, dĩ nhiên là không khó nhìn và khó chịu như muội.

Du Ngũ bật cười:

- Thì ra Tiểu Uyển đã thuộc về người khác, hèn chi cô chịu nhờ ta tìm dùm cho hắn.

Y không để cho Mã Như Long biện bạch, cũng không hỏi thêm, chỉ nói:

- Chúng ta hãy đổi chác với nhau.

Mã Như Long hỏi:

- Đổi chác gì?

Du Ngũ nói:

- Túc hạ Ở đây dùng chén lớn uống rượu cùng ta, rồi ta sẽ tìm dùm vị Tiểu Uyển này.

- Được!

- Trong vòng ba ngày, chắc chắn ta sẽ có tin tức cho túc hạ.

- Vậy tại hạ sẽ ở đây cùng Ngũ gia uống hết ba ngày.

Du Ngũ hỏi:

- Dùng chén lớn uống?

- Đương nhiên là dùng chén lớn.

- Ta uống bao nhiêu thì túc hạ uống bấy nhiêu?

- Đúng!

Du Ngũ nhìn Mã Như Long một lúc, mới hỏi:

- Túc hạ có biết ta có tài gì nhất chăng?

- Ngũ gia nói đi!

- Tài số một của ta là ăn, uống và ngủ.

- Ăn và ngủ thì tại hạ không dám chắc, nhưng uống rượu thì có thể thử với Ngũ gia.

- Túc hạ không sợ say à?

- Có say chết tại hạ cũng uống.

Du Ngũ cười nói:

- Tốt lắm, được lắm.

Trên đời này quả có loại người đến chết cũng không nhận thua, Mã Như Long là một trong số đó. Đứng nhìn hai người chén cạn chén đầy, Đại Uyển bỗng than thở:

- Trước khi đi, mẫu thân có dặn kỹ muội là ngàn lần vạn lần không được uống rượu say, càng không được đi chọc người uống say. Mẫu thân nói là trên đời này tất cả các túy quỷ đều giống nhau, chẳng những thần trí bất minh, mà đối với người khác cũng ngang bướng vô lý. Cho nên một nữ nhân thông minh nếu gặp phải một túy quỷ, thì cách tốt nhất là mau trốn cho thoát nợ.

Mã Như Long nói:

- Có lý.

Lại uống tiếp một chén:

- Rất ư hữu lý.

Đại Uyển lại nói:

- Hai tên túy quỷ thì càng hỏng việc hơn một.

Du Ngũ lên tiếng:

- Đúng vậy, trên đời này chỉ có hai người uống say mới hư hơn một người.

Đại Uyển thở ra:

- Nhưng mà muội sắp nhìn thấy hai tên túy quỷ rồi.

Du Ngũ hỏi:

- Đâu? Túy quỷ đâu?

- Hình như đang ở đây, ngay trước mặt muội đây.

Du Ngũ nhìn Mã Như Long, Mã Như Long nhìn Du Ngũ, cả hai cùng phá cười lớn.

- Mẫu thân muội chỉ dặn là lúc gặp một túy quỷ phải bỏ trốn, chứ không có dặn nếu gặp phải hai túy quỷ thì phải làm sao?

Đại Uyển lại cười nói tiếp:

- Nhưng mà may quá muội nghĩ ra một cách rồi.

Du Ngũ hỏi:

- Cách gì?

- Muội cũng uống say.

Cô cũng rót một chén rượu lớn:

- Đến lúc muội cũng biến thành một kẻ say thì không còn sợ túy quỷ nữa.

Du Ngũ vổ tay:

- Hữu lý.

Mã Như Long xen vào:

- Chỉ có một điểm không hay.

- Điểm nào?

- Ba túy quỷ chẳng phải tệ hại hơn hai sao?

Du Ngũ đáp:

- Đúng vậy, ba dĩ nhiên tệ hơn hai.

Mã Như Long than dài:

- Bây giờ tại hạ đã gặp ba túy quỷ, bởi vì tại hạ đang là một.

Lúc này Mã Như Long chưa say, lời nói cũng chưa phải lời của kẻ say, mà là lời của một người mang nhiều tâm sự, cảm xúc. Không ai chạy trốn khỏi chính mình được, những sai lầm, hối hận, trách nhiệm của mình đều chẳng thể vứt bỏ được, bởi nó như cái bóng của mình, lúc nào cũng kề bên.

Tiểu Uyển

Mã Như Long đã say. Ngồi uống rượu cùng người mình tin tưởng thì dễ say. Mã Như Long tin Đại Uyển, cũng tin Du Ngũ. Khi một người có tâm sự không vui, gặp nhiều điều oan uổng, thì càng muốn uống rượu nên càng dễ say. Tuy Mã Như Long tin rằng sẽ có ngày y giải được mọi tội danh của mình, nhưng lúc này y không khỏi cảm thấy rất buồn bã.

Dùng chén lớn uống rượu, hết chén này đến chén kế, uống mãi rồi cũng say. Mã Như Long đã uống suốt mấy ngày nên y chắc chắn đã say. Kẻ say thường thốt ra những lời hoặc làm những chuyện mà khi tỉnh lại không nhớ rõ lắm. Dù có nhớ lại thì cũng mơ hồ như một giấc mơ, tựa như lời người khác nói, chuyện người khác làm chứ không phải của mình.

Mã Như Long nhớ mơ hồ là hình như y có nói mấy câu mà y nghĩ lại cũng giật mình. Lúc ấy ai nấy đều đã say cả, y đột nhiên cầm lấy tay Đại Uyển và nói:

- Ta cưới cô được không?

Đại Uyển bật cười, cười không ngớt, cười đến độ thở không ra hơi, gắng gượng lắm cô mới hỏi:

- Tại sao ngươi muốn cưới ta?

- Vì ta biết cô đối với ta rất tốt, vì trong lúc những người khác đều nghi ngờ ta, xem ta như hung thủ giết người, đều muốn giết ta, chỉ có cô tin ta, chỉ có cô chịu giúp ta.

Mã Như Long nói thật. Kẻ say thường nói thật hết những suy nghĩ trong lòng.

Đại Uyển không tin:

- Ngươi muốn cưới ta, chẳng qua vì ngươi uống say rồi, đợi đến lúc ngươi tỉnh lại thì ngươi sẽ hối hận.

Tuy cô đang cười, nhưng nụ cười dường như mang vẻ chua xót:

- Đợi đến khi ngươi nhìn thấy những cô gái ưa nhìn hơn ta nhiều, lúc ấy ngươi sẽ càng hối hận hơn. Ta vừa xấu xí, quái dị, vừa dữ, so ra không biết có bao nhiêu cô gái khác đẹp hơn nhiều.

Bây giờ Mã Như Long đã tỉnh táo, nhưng lại không nhớ ra Đại Uyển có nhận lời hay không. Chính y cũng tự hỏi:

"Nếu cô ấy nhận lời, thì bây giờ ta có phải đã hối hận chăng? Bây giờ ta có còn muốn cưới cô ấy chăng?" Chính y cũng không có câu trả lời.

Ngay lúc đó, Mã Như Long nhìn thấy một cô gái đẹp hơn Đại Uyển rất nhiều.

Lúc y tỉnh dậy thì đã không còn ở trong nhà bếp kia, Du Ngũ và Đại Uyển cũng không có mặt. Y tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên một cái giường không rộng lắm, nhưng rất êm, rất thoải mái, lại có hương thơm. Giường nằm trong một căn phòng không lớn lắm, nhưng rất sạch sẽ, dễ chịu, và cũng rất thơm.

Ngoài cửa sổ có vài cây mai hoa, bên dưới khung cửa sổ có kê một bàn trang điểm con con. Trên bàn có để một tấm gương đồng, và một bình cắm hoa mai. Cô gái đang đứng cạnh bên hoa mai.

Hoa mai có nét tươi tắng mà cao quí, cô gái kia cũng giống như hoa, nét đẹp thanh thoát không chút phàm tục. Cô mặc áo màu đỏ tươi, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, đôi mắt tuy sáng long lanh nhưng phảng phất một vẻ ưu tư khó diễn tả.

Cô gái đang nhìn Mã Như Long với một ánh mắt kỳ dị, nửa như hiếu kỳ, nửa như e sợ.

Mã Như Long vẫn còn bị nhức đầu, y không nhận ra cô gái này, cũng không nghĩ ra làm thế nào mình lại đến đây.

Cô gái vụt hỏi:

- Công tử có phải là Bạch Mã công tử Mã Như Long chăng?

- Chính là tại hạ.

- Vài ngày trước có phải công tử cũng có mặt tại Hàn Mai Cốc?

- Phải.

- Công tử đã gặp Khưu Phụng Thành?

- Cô nương cũng biết y?

Cô gái gật đầu, nét ưu tư giữa đôi chân mày càng rõ, cô khẽ nói:

- Thiếp họ Tô, tên Tiểu Uyển, thiếp là người công tử muốn tìm.

Mã Như Long bây giờ mới hỏi:

- Nơi đây là đâu? Tại sao tại hạ lại đến đây?

- Có một vị Du Ngũ gia đưa công tử đến đây.

Tiểu Uyển trả lời câu hỏi đầu, sau đó mới giải thích tại sao cô chịu chứa một gã say lạ mặt:

- Du Ngũ gia nói là công tử chẳng những là bạn của Khưu Phụng Thành, mà còn biết tung tích của chàng nữa.

Mã Như Long cười gượng. Du Ngũ còn có thể đem y đưa đến đây được, chứng tỏ ông ta dĩ nhiên không say khướt như y. Mã Như Long chưa từng biết có người tửu lượng cao hơn y, đột nhiên y cảm thấy dường như đã tự đánh giá mình quá cao. Y lại hỏi:

- Nơi đây là nhà của cô?

- Thiếp không có nhà, nơi đây cũng không thể coi như nhà được.

Mã Như Long hiểu ý cô gái. Ý nghĩa chữ "nhà" chẳng phải nói đến một căn nhà, dù căn nhà có lộng lẫy đến đâu cũng không thể xem như "nhà".

- Thiếp vốn chỉ là... một kỹ nữ... của Di Phương Viện trong thành, từ nhỏ không mẹ không cha,

nhờ Khưu công tử bỏ tiền chuộc thiếp ra, lại mua cho thiếp căn nhà này.

Tiểu Uyển cười buồn nói tiếp:

- Nhưng nếu Khưu công tử không có mặt, thì nơi đây làm sao gọi là "nhà" được?

Mã Như Long bất giác thở dài:

- Không ngờ y là một kẻ đa tình như thế!

Một thanh niên thành danh thuộc dòng danh gia tử đệ như Khưu Phụng Thành, lại tỏ ra si mê một nữ nhân chốn thanh lâu như thế, thật là một câu chuyện khiến người rất cảm động.

- Tính Khưu công tử tuy cang cường, nhưng rất thiện lương, chưa bao giờ làm chuyện không phải với kẻ khác.

Nói đến Khưu Phụng Thành, trong mắt Tiểu Uyển tràn đầy tình ý ngọt dịu:

- Khưu công tử rất tốt với thiếp, lo cho thiếp từng chút, chưa bao giờ tỏ ý khinh miệt một kẻ như thiếp. Gặp được một nam nhân như thế, thiếp... thiếp có chết cũng nhắm mắt được.

Mã Như Long nói:

- Cô và y đều còn trẻ, làm sao chết được.

Tiểu Uyển nở nụ cười càng thê lương hơn:

- Nhưng nếu công tử đến chậm một bước thì bây giờ đã không nhìn thấy thiếp.

Mã Như Long lập tức liên tưởng đến mộ huyệt mà Khưu Phụng Thành đã đào.

- Trước lúc đi, Khưu công tử đã hẹn với thiếp đến tối hôm qua nhất định sẽ trở lại.

Mã Như Long hỏi:

- Nếu y không trở lại thì sao?

Tiểu Uyển rầu rầu đáp:

- Thì có nghĩa là chàng đã xa rời nhân thế, đương nhiên thiếp sẽ đi theo chàng.

Giọng của Tiểu Uyển nói khẽ, nhưng tràn đầy quyết tâm, đã cùng thề non hẹn biển, thì quyết sinh tử tương hứa.

Mã Như Long nhắm mắt lại. Y cũng không biết Khưu Phụng Thành đang ở đâu, lúc Bành Thiên Bá, Bằng Siêu Phàm, và Tuyệt Đại Sư đuổi theo y, Khưu Phụng Thành không cùng đi với họ.

Một thương của Kim Chấn Lâm tuy chưa đến nổi trí mạng, nhưng vết thương của Khưu Phụng Thành hẳn cũng không nhẹ, một người bị trọng thương thì có thể đi đến đâu?

Ngày hôm đó, cả bốn người đến Hàn Mai Cốc là vì lời mời của Bích Ngọc Phu Nhân, sau đó Bích Ngọc Phu Nhân có đến Hàn Mai Cốc chăng? Phải chăng Khưu Phụng Thành đãø được phu nhân đem về Bích Ngọc Sơn Trang? Mã Như Long không dám chắc.

Tiểu Uyển vẫn chăm chú nhìn Mã Như Long, như chờ câu trả lời của y. Nhưng y chẳng thể nói những điều suy đoán trong bụng, y không muốn làm đau lòng cô gái si tình này.

Tiểu Uyển khẽ thở dài:

- Thiếp biết là chàng ta nếu không chết nhất định sẽ trở về đây, công tử còn giấu diếm làm gì?

- Ta...

Tiểu Uyển không đợi Mã Như Long nói hết, lại lên tiếng:

- Thật ra công tử không cần giấu thiếp, thiếp chỉ muốn biết chàng ta cũng si tình như thiếp thì trong lòng thiếp đã mãn nguyện lắm rồi.

Thái độ của Tiểu Uyển bỗng trở nên lạnh nhạt:

- Bây giờ trời sắp tối rồi, ở đây trai đơn gái chiếc không tiện, thiếp không dám giữ Mã công tử nữa!

Nói như thế chẳng khác đuổi khéo, có muốn nói thêm điều gì khác cũng khó mở miệng.

Mã Như Long chỉ có cách bỏ đi. Nhưng trước khi đi y nói:

- Ta biết ý cô đã quyết nên ta không muốn ngăn cản, nhưng hy vọng cô hãy chờ ba ngày, trong vòng ba ngày ta nhất định sẽ có tin tức của Khưu Phụng Thành cho cô hay.

Tiểu Uyển dụ dự, cuối cùng đồng ý:

- Vậy thiếp sẽ chờ thêm ba ngày.

Trời quả thật đã tối. Bên ngoài căn nhà là một con hẻm dài chật hẹp, sâu hun hút, nhà của Tiểu Uyển là căn cuối cùng trong con hẻm dài. Mã Như Long xốc áo kín lại, bước đi trong cơn gió lạnh.

Y muốn tìm Tiểu Uyển là để chứng thực lời của Khưu Phụng Thành nói hôm đó. Y không nghi ngờ Khưu Phụng Thành, nhưng thật không có manh mối nào khác ngoài chút này. Cũng như người sắp chết đuối, vớ phải thứ gì cũng ôm chặt.

Bây giờ Mã Như Long đã chứng thực Khưu Phụng Thành quả là một kẻ đa tình, tình cảm của cả hai người làm y cũng phải cảm động. Do đó y hy vọng có thể giúp đỡ họ, y mong rằng trong vòng ba ngày y có thể tìm ra tung tích Khưu Phụng Thành, để đôi tình nhân này được sum họp.

Tuy nhiên không hiểu sao Mã Như Long có cảm giác trong vụ này có chỗ không ổn, nhưng chỗ nào thì y không chỉ rõ được. Y có cảm giác là căn phòng của Tiểu Uyển hình như thiếu một vật gì đó, lại chừng như dư thừa vật gì đó. Thiếu gì, thừa gì, thì y không diễn tả được.

Đại Uyển không biết giờ đã tỉnh chưa? Cô ta có bị nhức đầu như Mã Như Long chăng?

Y bỗng nhận ra mình đang quan tâm đến Đại Uyển. Cô gái xấu xí, ngang ngược này xem ra cũng có chỗ khả ái.

Chỉ tiếc là Mã Như Long không biết Đại Uyển từ đâu đến, cũng không biết cô đã đi đâu, cả hai vốn là bình thủy tương phùng, lại mỗi người đi mỗi hướng, rồi đây chỉ sợ sẽ không còn gặp nhau

nữa. Mã Như Long thở dài, quyết định không nghĩ đến Đại Uyển nữa.

Chiều đông đã tàn, đã cuối năm. Năm mới sắp đến, đúng là lúc nhà nhà sắm sửa bày biện, mua áo mới. Lúc này là lúc mỗi người đều phải có chút tiền dư trong túi, để mua sắm.

Phía ngoài con hẻm có bày một chợ hoa nho nhỏ, những thủy tiên, lạp mai vừa hé nở thật đúng lúc.

Một nữ nhân ra vẻ chủ gia đình dắt nha đầu đi mua đồ vừa đi ngang, nào kim châm, mộc nhĩ, táo đỏ, bạch quả, măng khô, chất đầy một giỏ, tiểu nha đầu tay xách giỏ, mắt thì cứ nhìn những chậu hoa mai. Thiếu nữ mười lăm mười sáu, ai không thích đẹp? Có ai không thích những cành mai tươi tỏa hương?

Tiểu nha đầu không nhịn được bảo:

- Bà chủ ơi, mình mua thêm hai chậu hoa mai đem về được không?

- Không được.

Nữ nhân kia nghiêm mặt trả lời rất dứt khoát.

Tiểu nha đầu vẫn chưa bỏ ý định:

- Hoa này đâu có mắc tiền, mua về ngắm cho đẹp sao không được?

- Bởi vì ta không có hứng.

Tiểu nha đầu thở ra, lẩm bẩm:

- Bà chủ thiệt là, đại gia chỉ đi vắng có vài ngày chưa về, mà bà chủ đến ngắm hoa cũng hết hứng.

Tiểu nha đầu tuy không bằng lòng, môi hơi dẩu, nhưng cũng xách giỏ bước theo nữ nhân tâm tình không vui kia. Đây chỉ là một chuyện vu vơ cỏn con, chẳng ai để ý, nhưng Mã Như Long lại chú ý.

Một nữ chủ nhân của một tiểu gia đình, bên mình còn có tiểu nha đầu, vậy thì với khả năng của Khưu Phụng Thành dư sức chu cấp cho Tiểu Uyển, tại sao nhà Tiểu Uyển không có lấy một kẻ hầu?

Trên bàn trang điểm của Tiểu Uyển có để một bình hoa mai, như mới hái đem vào cắm trong bình. Tiểu Uyển bảo là nếu Mã Như Long không đến kịp thì cô đã tự tử chết vì tình, như vậy làm sao cô còn tâm tình nào để đi hái hoa?

Bây giờ Mã Như Long mới nghĩ ra trong nhà Tiểu Uyển thiếu cái gì, thừa cái gì. Đó là thiếu một tiểu nha đầu, nhưng lại thừa cành mai.

Cổng nhà Tiểu Uyển đã đóng. Trong con hẻm này toàn là nhà nhỏ, chỉ có nhà Tiểu Uyển so ra có phần rộng lớn hơn, tường cũng cao hơn, cánh cửa lớn bằng phảng gỗ thật dầy và chắc đã được cài lại bằng thanh gỗ.

Tuy nhiên nếu Mã Như Long muốn vào thì không có gì khó. Từ năm mười mấy tuổi y đã đủ sức

nhảy lên một bức tường như thế, khinh công và kiếm pháp của Thiên Mã Đường được giang hồ xếp hạng cực cao. Mã Như Long đã có chút nghi ngờ Tiểu Uyển, y nên leo tường vào âm thầm quan sát động tĩnh trong nhà Tiểu Uyển. Y cũng biết muốn thấu rõ mặt thật của người thì phải xem xét kẻ đó lúc họ không thấy mình.

Rất tiếc Mã Như Long không làm chuyện rình mò như vậy được, chẳng những chưa bao giờ thử qua, mà sau này cũng chẳng thể làm được. Do đó y chuẩn bị gõ cửa.

Đúng lúc y định đưa tay gõ cửa, Mã Như Long bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Y nghe được tiếng người cười. Tiếng cười chẳng phải âm thanh kỳ quái, trên đời tuy có nhiều chuyện bi thương bất hạnh, nhưng đi đâu cũng có thể nghe được tiếng cười.

Mã Như Long cảm thấy kỳ lạ là vì đó là giọng cười của nam nhân phát ra từ trong nhà.

Đây là căn nhà của Khưu Phụng Thành mua cho Tiểu Uyển, nơi đây chỉ có mình Tiểu Uyển, tại sao lại có giọng cười của nam nhân? Đêm yên tĩnh, con hẻm vắng lặng, tiếng cười tuy vang lên ngắn ngủi nhưng Mã Như Long nghe rất rõ.

Những người có dính dáng đến chuyện này bất kỳ lúc nào cũng có thể mất mạng đột ngột. Có những kẻ trước khi giết người thường hay cười. Bây giờ có phải có kẻ sắp giết Tiểu Uyển diệt khẩu chăng? Mã Như Long không chần chừ gì nữa, vọt lên tường nhảy vào trong.

Trong nhà có lò lửa, gian phòng phía đông có cửa sổ hướng phía tây, một cánh cửa sổ vừa được chống lên. Đứng trên cây tùng lẩn giữa các cây hồng mai, thì vừa tầm nhìn qua cửa sổ để thấy Tiểu Uyển đang đứng trong phòng.

Mã Như Long từ ngoài nhảy lên tường vào trong, đáp xuống đúng ngay cây tùng. Y không có ý rình chuyện riêng của kẻ khác, nhưng y đã nhìn thấy Tiểu Uyển, chẳng những thế y cũng thấy một nam nhân.

Mã Như Long không thấy mặt nam nhân kia, người này đưa lưng về phía cửa sổ, đang ngồi dựa trên một chiếc ghế nệm. Mã Như Long chỉ nhìn thấy chân của người kia buông thỏng bên ghế. Chân mang giày rất tốt, rất sang trọng, loại giày mà chỉ có hạng công tử phong lưu giàu có mới mang.

Tiểu Uyển đang đứng trước mặt người này, nhìn y một cách kỳ lạ, cô bỗng cười nhạt:

- Ngươi thật lòng muốn ta chết?

Nam nhân kia cũng cười lạnh lùng:

- Cô tưởng ta không dám à? Tưởng ta sợ cô à?

Tiểu Uyển nói:

- Được, ngươi muốn ta chết, ta sẽ chết cho ngươi xem.

Hồi Tư Tình Xem ra Tiểu Uyển quả thật không giấu diếm, không có tư tình gì cả, cô quả thật quyết tâm chọn cái chết. Nhưng nam nhân kia tại sao muốn bức tử Tiểu Uyển? Y có quan hệ gì với cô? Không lý y là bạn của Khưu Phụng Thành, đến bắt cô chết theo Khưu Phụng Thành, hay là đến giết người bịt miệng?

Mã Như Long đang suy nghĩ, bỗng thấy Tiểu Uyển làm một chuyện không tưởng tượng được. Cô bỗng bước đến ngồi lên đùi của nam nhân kia, vòng tay ôm cổ y và cắn nhẹ vào vành tai y, thở hổn hển nói:

- Ngươi muốn ta chết, thì ta cũng muốn ngươi chết.

Vạt áo của Tiểu Uyển đã bung ra, bên trong chiếc áo choàng nhỏ bó sát người bằng lụa mềm, chỉ còn một chiếc yếm đỏ che bụng, làm cho làn da của cô càng thêm trắng. Mã Như Long quả thật không muốn nhìn nữa, chuyện tư tình của người khác y không muốn xen vào, nhưng y bỗng nghĩ đến cái si tình của Khưu Phụng Thành, nghĩ đến mộ huyệt kia...

Mã Như Long có thể la lớn một tiếng cho hai kẻ đòi "chết" kia buông nhau ra, y có thể xông vào qua cửa sổ, nhưng y lại nhảy trở ngược ra bên ngoài tường, đứng gõ cửa rầm rầm. Y gõ một lúc lâu, mới nghe tiếng Tiểu Uyển ở bên trong hỏi ra:

- Ai đó?

- Là tại hạ.

- Ngươi là ai? Ta làm sao biết ngươi là kẻ nào? Đến cái tên ngươi cũng không có à?

Giọng điệu của Tiểu Uyển ra vẻ rất bực mình, tuy nhiên cô vẫn mở cửa.

- Là công tử!

Nhìn thấy Mã Như Long, Tiểu Uyển dĩ nhiên giật mình, nhưng cô lấy lại bình tĩnh rất mau, nghiêm mặt lại cô lạnh lùng nói:

- Không ngờ Mã công tử lại trở lại, phải chăng công tử sợ thiếp ở một mình tối lại cô đơn quá, nên muốn giúp Khưu công tử chăm sóc thiếp tận tình?

Câu nói này quả là nặng, nếu là kẻ biết điều thì phải đi mau.

Thế nhưng lần này Mã Như Long lại muốn làm kẻ không biết điều, y điềm nhiên nói:

- Ta biết cô không cô đơn, ta chỉ sợ cô bị người khác siết chết.

Tiểu Uyển biến sắc, mặt ửng đỏ, lại chuyển sang trắng, cô bỗng quay lưng đi vô nhà:

- Công tử theo tôi.

Mã Như Long đi theo Tiểu Uyển vào trong, cô dẫn y vào căn phòng lúc nãy, nhưng nam nhân kia thì không thấy nữa.

Tiểu Uyển chỉ chiếc ghế nệm mà lúc nãy nam nhân kia đã ngồi:

- Mời ngồi.

Mã Như Long không ngồi xuống, y không thấy nam nhân kia nhưng đã nhìn thấy đôi giày rất sang trọng.

Trong phòng có giường, đằng sau màn che giường còn treo thêm một tấm màn vải rất dài gần

chấm đất nhưng không che phủ được mặt đất, cho nên đôi giày kia mới lộ ra.

Tiểu Uyển hỏi:

- Sao công tử không ngồi?

Mã Như Long nói:

- Chỗ này dường như không phải cho ta ngồi.

Tiểu Uyển cười, nụ cười thiếu tự nhiên:

- Công tử không ngồi, thì còn ai trong này ngồi nữa?

- Hình như còn có một người.

- Căn nhà này ngoài Khưu Phụng Thành ra, chỉ có công tử vào đây, làm sao lại còn người khác?

Tiểu Uyển thật bình tĩnh, đến lúc này mà cô vẫn một mực nói là trong phòng không có ai khác. Nhưng Mã Như Long thì không dằn được, liền bước đến vạch màn ra. Đằng sau màn dĩ nhiên có người, nhưng căn phòng này quả thật là chưa có ai khác vào, bởi vì người đứng sau tấm màn vải lại là Khưu Phụng Thành.

Mã Như Long xông ra khỏi phòng, ra khỏi cổng, chạy ra khỏi con hẻm. Cũng may là bây giờ trời đã tối. Thời tiết giá rét khắc nghiệt như lúc này, trời vừa tối là không còn ai ngoài đường, nếu không hẳn nhất định có người cho y là kẻ điên.

Bây giờ điều y muốn làm nhất là đánh cho mình mấy bạt tai. Y vĩnh viễn không quên được ngay giây phút y vạch màn ra, vẻ mặt của Khưu Phụng Thành đang nhìn y, cũng không quên được vẻ mặt của Tiểu Uyển lúc đó.

Thật ra Mã Như Long đúng ra phải nghĩ đến chuyện Khưu Phụng Thành có thể sẽ trở lại đó, và cũng đáng lẽ phải nghĩ ra là nam nhân kia có thể là Khưu Phụng Thành. Nhưng y lại không ngờ đến. Đúng lý y phải nhận ra tiếng Khưu Phụng Thành, nhưng lại chẳng chú ý.

Khưu Phụng Thành dù gì cũng là một người nhiều hàm dưỡng, trong tình cảnh đó y vẫn nở nụ cười với Mã Như Long. Nhưng nụ cười đó đối với Mã Như Long còn khó chịu gấp mấy lần mấy bạt tai. Mã Như Long chỉ có cách bỏ đi gấp, như bị người tống cổ ra hay trốn ra vậy.

Thế là bây giờ y lại có một mình, trong túi vẫn rỗng không một xu, không biết đi đâu.

Câu chuyện này vẫn không chút manh mối. Cả người y tưởng như đang bị một sợi dây rất nhỏ treo trên không trung, treo lơ lửng không chỗ đáp xuống, mà bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống, rớt đến bể đầu đổ máu.

Quái thật! Mã Như Long bỗng phát hiện y không phải chỉ có một mình, hình như có người đi theo y ở phía sau.

Mã Như Long không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết người đằng sau đi tới là ai. Cũng không hiểu sao, trái tim bị treo lơ lửng trên không của y bỗng như có chỗ đáp xuống. Người phía sau bước đến, đưa ra một đôi bàn tay rất đẹp, trao cho y một vật.

Mã Như Long cầm lấy, lúc này y cần nhất là thuốc trị nhức đầu, bàn tay ấy trao cho y đúng là một gói thuốc trị nhức đầu.

Chờ Mã Như Long nuốt xong thuốc đau đầu, đôi bàn tay của cô lại đưa qua, trong tay có bảy, tám thứ thuốc, thuốc viên lớn, viên nhỏ, thuốc bột. Cô đưa từng thứ cho y và giải thích:

- Thuốc này giải rượu, còn đây là Tử Kim Đĩnh, thuốc này trị đau bụng, thuốc này giúp tiêu hóa...

Mã Như Long cười nói:

- Cô tính biến ta thành gì đây? Tủ thuốc à?

Đại Uyển cũng cười:

- Ta biết ngươi không phải tủ thuốc, ngươi là hũ rượu.

Cô cười khanh khách nói tiếp:

- Chỉ tiếc là một hũ rượu khá nhỏ, chẳng chứa được bao nhiêu rượu.

Đại Uyển quả thật trông đầy đủ tinh thần hơn Mã Như Long, sắc diện dễ nhìn hơn y nhiều.

"Không lẽ tửu lượng của cô ấy khá hơn ta sao?" Mã Như Long không phục, y nhịn không được phải hỏi:

- Cô có bị nhức đầu chăng?

- Không nhức.

- Tại sao không nhức?

- Tại vì ta từ trước đến nay không xen vào chuyện người khác.

Đi xen vào chuyện người rất dễ gây nhức đầu, chẳng những làm người khác nhức đầu, mà chính mình cũng nhức đầu.

Đại Uyển lại hỏi:

- Ngươi gặp Tiểu Uyển chưa?

- Gặp rồi!

- Rồi sao?

- Sao là sao?

- Cô ấy nhìn ra sao?

- Trông rất khá.

Đại Uyển cười:

- Cô nàng trông rất khá, tại sao bộ dạng ngươi lại giống như vừa gặp quỷ vậy?

Mã Như Long than dài:

- Nếu ta gặp quỷ chắc còn đỡ hơn.

- Ngươi gặp ai?

- Ta gặp Khưu Phụng Thành.

Mã Như Long đem chuyện lúc nãy kể hết cho Đại Uyển nghe. Một chuyện bẽ mặt như vậy, bình thường y nhất định không bao giờ kể ra, nhưng không hiểu sao trước mặt Đại Uyển y lại có cảm giác chuyện gì nói cũng được, không cần giấu diếm.

Đại Uyển chẳng hề cười nhạo Mã Như Long mà lại thở dài nói:

- Nếu đổi là ta, lúc ấy ta cũng sẽ ước gì có lỗ chui ngay xuống đất.

Cô nói đúng ngay cảm giác của Mã Như Long lúc ấy. Y bỗng nhận ra cô gái này tuy xấu xí nhưng có một tấm lòng rất thiện lương, rất biết cảm thông với người khác. Đây cũng là lần đầu tiên y có cảm giác này.

Đại Uyển đột nhiên bảo:

- Nhưng ta nghĩ có chỗ không thông.

Mã Như Long hỏi:

- Không thông chỗ nào?

- Khưu Phụng Thành rõ ràng đã biết là ngươi vào, tại sao phải trốn?

- Hai người ấy chẳng phải vợ chồng danh chính ngôn thuận, như Khưu Phụng Thành xuất thân thế gia, không khỏi có chút dè dặt, nếu ta là y, không chừng cũng sẽ lánh mặt.

Đại Uyển nhìn Mã Như Long mỉm cười:

- Chẳng ngờ ngươi cũng biết nghĩ cho người khác.

- Thế cô tưởng ta là người như thế nào?

- Ban đầu ta thấy ngươi kiêu ngạo, tự phụ, ích kỷ, kẻ khác sống chết cũng mặc, ngươi không thèm quan tâm.

Giọng Đại Uyển bỗng trở nên dịu dàng hơn:

- Nhưng bây giờ ta đã biết mình lầm.

Cô gái ngang bướng này cũng có lúc chịu nhận mình sai, thật là một chuyện khó ai ngờ được.

Đại Uyển lại hỏi:

- Khưu Phụng Thành gặp ngươi đã nói gì?

- Y chẳng nói gì cả, mới làm ta càng cảm thấy khó chịu.

- Thế ngươi nói gì?

Mã Như Long cười gượng:

- Lúc ấy ta còn nói được gì?

Đại Uyển hỏi:

- Hắn có muốn bắt ngươi đem giao cho Bằng Siêu Phàm chăng?

- Không có.

- Ngươi cũng không hỏi hắn, hôm ấy ngươi đi rồi, ở Hàn Mai Cốc có xảy ra chuyện gì khác không? Bích Ngọc Phu Nhân có đến đó chăng? Có chọn được rể chăng?

- Ta không hỏi.

Mã Như Long bỗng hỏi ngược lại Đại Uyển:

- Làm sao cô biết những chuyện này?

Đại Uyển cười một cách bí mật:

- Dĩ nhiên có người nói cho ta nghe.

- Ai nói?

- Một kẻ uống rượu say.

- Kẻ đó là ta à?

Đại Uyển cười:

- Kể ra ngươi cũng không đần lắm.

Mã Như Long chỉ có nước cười gượng. Lúc y uống say rồi, chắc đã nói không ít, chỉ tiếc là y cũng không nhớ mình đã nói gì.

- Thật ra Bích Ngọc Phu Nhân không cần tuyển chọn nữa, Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp đã tán mạng, ngươi thì đã thành con chuột ai cũng đuổi bắt, ngoại trừ Ngân Thương công tử Khưu Phụng Thành ra, còn ai xứng để làm rể trong Bích Ngọc Sơn Trang nữa.

Đại Uyển thở dài nói thêm:

- Bích Ngọc Phu Nhân dù muốn tuyển chọn thêm, cũng không có ai đáng chọn.

Sự thật là vậy, kẻ có lợi nhất sau vụ này là Khưu Phụng Thành.

Mã Như Long nói:

- Nhưng y chắc chắn không phải là hung thủ!

- Tại sao không?

- Bởi vì y đã có ý trung nhân cùng sinh tử tương hứa, y vốn không muốn làm rể trong Bích Ngọc

Sơn Trang.

Đại Uyển thở dài:

- Kỳ thực ta cũng cảm thấy hắn chẳng thể nào làm chuyện này, nhưng nếu hắn không phải hung thủ, ngươi cũng không phải, vậy hung thủ là ai?

- Nhất định là Thiên Sát!

- Thiên Sát là cái gì?

- Đó là một tổ chức bí mật, chuyên môn giết người.

- Bọn chúng tại sao phải làm như vậy? Tại sao lại hại ngươi?

- Bởi vì bọn chúng muốn gây xáo trộn. Nếu giữa các đại thế gia chúng ta có một cuộc tàn sát lẫn nhau, giang hồ nhất định sẽ một phen náo loạn, chừng ấy bọn chúng sẽ thừa cơ phất khởi.

Giải thích của Mã Như Long hoàn toàn hợp lý. Chuyện này trước đây không phải chưa hề xảy ra, mà sau này cũng có thể xảy ra nữa.

- Bây giờ bọn chúng chẳng qua chỉ là một tổ chức bí mật, nhưng chờ đến lúc kế hoạch của bọn chúng thành công, thì bọn chúng có thể vươn mình biến thành một ban phái quang minh chính đại, bởi vì lúc ấy chẳng có ai trong giang hồ có thể khống chế bọn chúng được nữa.

Đại Uyển tiếp lời:

- Bởi vì đến lúc ấy các ban phái và các gia tộc đều đã đánh nhau đến chỗ lưỡng bại câu thương.

Mã Như Long nói:

- Nhưng ta quyết chẳng để tình trạng này xảy ra.

- Ngươi chuẩn bị làm gì?

- Ta nhất định phải tìm ra đầu não của bọn Thiên Sát.

Đại Uyển hỏi:

- Ngươi chuẩn bị tìm bằng cách nào?

Mã Như Long im lặng. Y không có chút manh mối, thật sự không biết bắt đầu từ đâu mà tìm.

Đại Uyển nói:

- Kẻ này nhất định phải biết tứ công tử các ngươi hôm ấy sẽ đến Hàn Mai Cốc.

- Đúng thế.

- Làm sao hắn biết được? Trừ bốn người các ngươi ra, còn ai biết chuyện này? Ngươi có đem chuyện này nói cho ai chăng?

- Không hề có, nhưng mà Khưu Phụng Thành...

Mã Như Long bỗng nhớ ra, Tiểu Uyển hình như có nói đến Hàn Mai Cốc. Tiểu Uyển đã hỏi y:

"Vài ngày trước có phải công tử cũng có mặt tại Hàn Mai Cốc?" Tiểu Uyển biết họ đến Hàn Mai Cốc, đương nhiên là Khưu Phụng Thành nói cho cô nghe. Khưu Phụng Thành đã nói chuyện này cho Tiểu Uyển nghe, thì cũng có thể đã nói cho người khác nghe. Hay Tiểu Uyển cũng có thể kể lại cho kẻ khác. Mã Như Long cũng như đa số nam nhân khác, không tin tưởng nữ nhân có thể giữ bí mật. Đây chính là manh mối duy nhất của y.

Mã Như Long nói:

- Ta phải đi hỏi y, có nhiều điều phải hỏi y mới rõ.

Đại Uyển hỏi:

- Ngươi định bây giờ đi hỏi hắn?

- Dĩ nhiên là đi bây giờ.

Mã Như Long nói đi là đi. Đại Uyển thở ra, bảo:

- Ngươi thật biết lựa lúc, bây giờ đi thật là đúng lúc, ngay lúc này hai người họ không chừng đang ở đấy diễn trò "ta siết chết ngươi, ngươi siết chết ta", ngươi lập tức đến đó, không chừng còn kịp cứu họ thoát "chết", hai người hẳn sẽ rất cảm ơn ngươi.

Mã Như Long không đi nữa, y cũng có thể tưởng tượng được nếu hai người biết được y lại quay trở lại, trên mặt biểu lộ vẻ gì. Chẳng ai muốn làm chuyện vô duyên, khiến người ghét mình như thế.

Mã Như Long hỏi:

- Theo cô thì lúc nào ta mới nên đi?

Đại Uyển bỗng lộ vẻ kỳ lạ trong ánh mắt, hạ nhỏ giọng nói:

- Tốt nhất là ngươi đi ngay bây giờ, đi mau.

Ý kiến của nữ nhân biến đổi thật mau, như thời tiết tháng năm.

Mã Như Long không nhịn được phải hỏi:

- Tại sao cô bảo ta đi bây giờ?

Đại Uyển đột nhiên lại than:

- Bây giờ đi coi bộ không kịp rồi.

Lúc này cả hai đã bước vào một con hẻm tối. Mã Như Long không hỏi thêm, bởi y đã nhìn thấy cả hai đầu hẻm đều có người chặn đường. Là bảy người, bảy người mặc áo đen.

Tư Tình

Xem ra Tiểu Uyển quả thật không giấu diếm, không có tư tình gì cả, cô quả thật quyết tâm chọn cái chết. Nhưng nam nhân kia tại sao muốn bức tử Tiểu Uyển? Y có quan hệ gì với cô? Không lý y là bạn của Khưu Phụng Thành, đến bắt cô chết theo Khưu Phụng Thành, hay là đến giết người bịt miệng?

Mã Như Long đang suy nghĩ, bỗng thấy Tiểu Uyển làm một chuyện không tưởng tượng được. Cô bỗng bước đến ngồi lên đùi của nam nhân kia, vòng tay ôm cổ y và cắn nhẹ vào vành tai y, thở hổn hển nói:

- Ngươi muốn ta chết, thì ta cũng muốn ngươi chết.

Vạt áo của Tiểu Uyển đã bung ra, bên trong chiếc áo choàng nhỏ bó sát người bằng lụa mềm, chỉ còn một chiếc yếm đỏ che bụng, làm cho làn da của cô càng thêm trắng. Mã Như Long quả thật không muốn nhìn nữa, chuyện tư tình của người khác y không muốn xen vào, nhưng y bỗng nghĩ đến cái si tình của Khưu Phụng Thành, nghĩ đến mộ huyệt kia...

Mã Như Long có thể la lớn một tiếng cho hai kẻ đòi "chết" kia buông nhau ra, y có thể xông vào qua cửa sổ, nhưng y lại nhảy trở ngược ra bên ngoài tường, đứng gõ cửa rầm rầm. Y gõ một lúc lâu, mới nghe tiếng Tiểu Uyển ở bên trong hỏi ra:

- Ai đó?

- Là tại hạ.

- Ngươi là ai? Ta làm sao biết ngươi là kẻ nào? Đến cái tên ngươi cũng không có à?

Giọng điệu của Tiểu Uyển ra vẻ rất bực mình, tuy nhiên cô vẫn mở cửa.

- Là công tử!

Nhìn thấy Mã Như Long, Tiểu Uyển dĩ nhiên giật mình, nhưng cô lấy lại bình tĩnh rất mau, nghiêm mặt lại cô lạnh lùng nói:

- Không ngờ Mã công tử lại trở lại, phải chăng công tử sợ thiếp ở một mình tối lại cô đơn quá, nên muốn giúp Khưu công tử chăm sóc thiếp tận tình?

Câu nói này quả là nặng, nếu là kẻ biết điều thì phải đi mau.

Thế nhưng lần này Mã Như Long lại muốn làm kẻ không biết điều, y điềm nhiên nói:

- Ta biết cô không cô đơn, ta chỉ sợ cô bị người khác siết chết.

Tiểu Uyển biến sắc, mặt ửng đỏ, lại chuyển sang trắng, cô bỗng quay lưng đi vô nhà:

- Công tử theo tôi.

Mã Như Long đi theo Tiểu Uyển vào trong, cô dẫn y vào căn phòng lúc nãy, nhưng nam nhân

kia thì không thấy nữa.

Tiểu Uyển chỉ chiếc ghế nệm mà lúc nãy nam nhân kia đã ngồi:

- Mời ngồi.

Mã Như Long không ngồi xuống, y không thấy nam nhân kia nhưng đã nhìn thấy đôi giày rất sang trọng.

Trong phòng có giường, đằng sau màn che giường còn treo thêm một tấm màn vải rất dài gần chấm đất nhưng không che phủ được mặt đất, cho nên đôi giày kia mới lộ ra.

Tiểu Uyển hỏi:

- Sao công tử không ngồi?

Mã Như Long nói:

- Chỗ này dường như không phải cho ta ngồi.

Tiểu Uyển cười, nụ cười thiếu tự nhiên:

- Công tử không ngồi, thì còn ai trong này ngồi nữa?

- Hình như còn có một người.

- Căn nhà này ngoài Khưu Phụng Thành ra, chỉ có công tử vào đây, làm sao lại còn người khác?

Tiểu Uyển thật bình tĩnh, đến lúc này mà cô vẫn một mực nói là trong phòng không có ai khác. Nhưng Mã Như Long thì không dằn được, liền bước đến vạch màn ra. Đằng sau màn dĩ nhiên có người, nhưng căn phòng này quả thật là chưa có ai khác vào, bởi vì người đứng sau tấm màn vải lại là Khưu Phụng Thành.

Mã Như Long xông ra khỏi phòng, ra khỏi cổng, chạy ra khỏi con hẻm. Cũng may là bây giờ trời đã tối. Thời tiết giá rét khắc nghiệt như lúc này, trời vừa tối là không còn ai ngoài đường, nếu không hẳn nhất định có người cho y là kẻ điên.

Bây giờ điều y muốn làm nhất là đánh cho mình mấy bạt tai. Y vĩnh viễn không quên được ngay giây phút y vạch màn ra, vẻ mặt của Khưu Phụng Thành đang nhìn y, cũng không quên được vẻ mặt của Tiểu Uyển lúc đó.

Thật ra Mã Như Long đúng ra phải nghĩ đến chuyện Khưu Phụng Thành có thể sẽ trở lại đó, và cũng đáng lẽ phải nghĩ ra là nam nhân kia có thể là Khưu Phụng Thành. Nhưng y lại không ngờ đến. Đúng lý y phải nhận ra tiếng Khưu Phụng Thành, nhưng lại chẳng chú ý.

Khưu Phụng Thành dù gì cũng là một người nhiều hàm dưỡng, trong tình cảnh đó y vẫn nở nụ cười với Mã Như Long. Nhưng nụ cười đó đối với Mã Như Long còn khó chịu gấp mấy lần mấy bạt tai. Mã Như Long chỉ có cách bỏ đi gấp, như bị người tống cổ ra hay trốn ra vậy.

Thế là bây giờ y lại có một mình, trong túi vẫn rỗng không một xu, không biết đi đâu.

Câu chuyện này vẫn không chút manh mối. Cả người y tưởng như đang bị một sợi dây rất nhỏ treo trên không trung, treo lơ lửng không chỗ đáp xuống, mà bất cứ lúc nào cũng có thể rớt

xuống, rớt đến bể đầu đổ máu.

Quái thật! Mã Như Long bỗng phát hiện y không phải chỉ có một mình, hình như có người đi theo y ở phía sau.

Mã Như Long không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết người đằng sau đi tới là ai. Cũng không hiểu sao, trái tim bị treo lơ lửng trên không của y bỗng như có chỗ đáp xuống. Người phía sau bước đến, đưa ra một đôi bàn tay rất đẹp, trao cho y một vật.

Mã Như Long cầm lấy, lúc này y cần nhất là thuốc trị nhức đầu, bàn tay ấy trao cho y đúng là một gói thuốc trị nhức đầu.

Chờ Mã Như Long nuốt xong thuốc đau đầu, đôi bàn tay của cô lại đưa qua, trong tay có bảy, tám thứ thuốc, thuốc viên lớn, viên nhỏ, thuốc bột. Cô đưa từng thứ cho y và giải thích:

- Thuốc này giải rượu, còn đây là Tử Kim Đĩnh, thuốc này trị đau bụng, thuốc này giúp tiêu hóa...

Mã Như Long cười nói:

- Cô tính biến ta thành gì đây? Tủ thuốc à?

Đại Uyển cũng cười:

- Ta biết ngươi không phải tủ thuốc, ngươi là hũ rượu.

Cô cười khanh khách nói tiếp:

- Chỉ tiếc là một hũ rượu khá nhỏ, chẳng chứa được bao nhiêu rượu.

Đại Uyển quả thật trông đầy đủ tinh thần hơn Mã Như Long, sắc diện dễ nhìn hơn y nhiều.

"Không lẽ tửu lượng của cô ấy khá hơn ta sao?" Mã Như Long không phục, y nhịn không được phải hỏi:

- Cô có bị nhức đầu chăng?

- Không nhức.

- Tại sao không nhức?

- Tại vì ta từ trước đến nay không xen vào chuyện người khác.

Đi xen vào chuyện người rất dễ gây nhức đầu, chẳng những làm người khác nhức đầu, mà chính mình cũng nhức đầu.

Đại Uyển lại hỏi:

- Ngươi gặp Tiểu Uyển chưa?

- Gặp rồi!

- Rồi sao?

- Sao là sao?

- Cô ấy nhìn ra sao?

- Trông rất khá.

Đại Uyển cười:

- Cô nàng trông rất khá, tại sao bộ dạng ngươi lại giống như vừa gặp quỷ vậy?

Mã Như Long than dài:

- Nếu ta gặp quỷ chắc còn đỡ hơn.

- Ngươi gặp ai?

- Ta gặp Khưu Phụng Thành.

Mã Như Long đem chuyện lúc nãy kể hết cho Đại Uyển nghe. Một chuyện bẽ mặt như vậy, bình thường y nhất định không bao giờ kể ra, nhưng không hiểu sao trước mặt Đại Uyển y lại có cảm giác chuyện gì nói cũng được, không cần giấu diếm.

Đại Uyển chẳng hề cười nhạo Mã Như Long mà lại thở dài nói:

- Nếu đổi là ta, lúc ấy ta cũng sẽ ước gì có lỗ chui ngay xuống đất.

Cô nói đúng ngay cảm giác của Mã Như Long lúc ấy. Y bỗng nhận ra cô gái này tuy xấu xí nhưng có một tấm lòng rất thiện lương, rất biết cảm thông với người khác. Đây cũng là lần đầu tiên y có cảm giác này.

Đại Uyển đột nhiên bảo:

- Nhưng ta nghĩ có chỗ không thông.

Mã Như Long hỏi:

- Không thông chỗ nào?

- Khưu Phụng Thành rõ ràng đã biết là ngươi vào, tại sao phải trốn?

- Hai người ấy chẳng phải vợ chồng danh chính ngôn thuận, như Khưu Phụng Thành xuất thân thế gia, không khỏi có chút dè dặt, nếu ta là y, không chừng cũng sẽ lánh mặt.

Đại Uyển nhìn Mã Như Long mỉm cười:

- Chẳng ngờ ngươi cũng biết nghĩ cho người khác.

- Thế cô tưởng ta là người như thế nào?

- Ban đầu ta thấy ngươi kiêu ngạo, tự phụ, ích kỷ, kẻ khác sống chết cũng mặc, ngươi không thèm quan tâm.

Giọng Đại Uyển bỗng trở nên dịu dàng hơn:

- Nhưng bây giờ ta đã biết mình lầm.

Cô gái ngang bướng này cũng có lúc chịu nhận mình sai, thật là một chuyện khó ai ngờ được.

Đại Uyển lại hỏi:

- Khưu Phụng Thành gặp ngươi đã nói gì?

- Y chẳng nói gì cả, mới làm ta càng cảm thấy khó chịu.

- Thế ngươi nói gì?

Mã Như Long cười gượng:

- Lúc ấy ta còn nói được gì?

Đại Uyển hỏi:

- Hắn có muốn bắt ngươi đem giao cho Bằng Siêu Phàm chăng?

- Không có.

- Ngươi cũng không hỏi hắn, hôm ấy ngươi đi rồi, ở Hàn Mai Cốc có xảy ra chuyện gì khác không? Bích Ngọc Phu Nhân có đến đó chăng? Có chọn được rể chăng?

- Ta không hỏi.

Mã Như Long bỗng hỏi ngược lại Đại Uyển:

- Làm sao cô biết những chuyện này?

Đại Uyển cười một cách bí mật:

- Dĩ nhiên có người nói cho ta nghe.

- Ai nói?

- Một kẻ uống rượu say.

- Kẻ đó là ta à?

Đại Uyển cười:

- Kể ra ngươi cũng không đần lắm.

Mã Như Long chỉ có nước cười gượng. Lúc y uống say rồi, chắc đã nói không ít, chỉ tiếc là y cũng không nhớ mình đã nói gì.

- Thật ra Bích Ngọc Phu Nhân không cần tuyển chọn nữa, Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp đã táng mạng, ngươi thì đã thành con chuột ai cũng đuổi bắt, ngoại trừ Ngân Thương công tử Khưu Phụng Thành ra, còn ai xứng để làm rể trong Bích Ngọc Sơn Trang nữa.

Đại Uyển thở dài nói thêm:

- Bích Ngọc Phu Nhân dù muốn tuyển chọn thêm, cũng không có ai đáng chọn.

Sự thật là vậy, kẻ có lợi nhất sau vụ này là Khưu Phụng Thành.

Mã Như Long nói:

- Nhưng y chắc chắn không phải là hung thủ!

- Tại sao không?

- Bởi vì y đã có ý trung nhân cùng sinh tử tương hứa, y vốn không muốn làm rể trong Bích Ngọc Sơn Trang.

Đại Uyển thở dài:

- Kỳ thực ta cũng cảm thấy hắn chẳng thể nào làm chuyện này, nhưng nếu hắn không phải hung thủ, ngươi cũng không phải, vậy hung thủ là ai?

- Nhất định là Thiên Sát!

- Thiên Sát là cái gì?

- Đó là một tổ chức bí mật, chuyên môn giết người.

- Bọn chúng tại sao phải làm như vậy? Tại sao lại hại ngươi?

- Bởi vì bọn chúng muốn gây xáo trộn. Nếu giữa các đại thế gia chúng ta có một cuộc tàn sát lẫn nhau, giang hồ nhất định sẽ một phen náo loạn, chừng ấy bọn chúng sẽ thừa cơ phất khởi.

Giải thích của Mã Như Long hoàn toàn hợp lý. Chuyện này trước đây không phải chưa hề xảy ra, mà sau này cũng có thể xảy ra nữa.

- Bây giờ bọn chúng chẳng qua chỉ là một tổ chức bí mật, nhưng chờ đến lúc kế hoạch của bọn chúng thành công, thì bọn chúng có thể vươn mình biến thành một ban phái quang minh chính đại, bởi vì lúc ấy chẳng có ai trong giang hồ có thể khống chế bọn chúng được nữa.

Đại Uyển tiếp lời:

- Bởi vì đến lúc ấy các ban phái và các gia tộc đều đã đánh nhau đến chỗ lưỡng bại câu thương.

Mã Như Long nói:

- Nhưng ta quyết chẳng để tình trạng này xảy ra.

- Ngươi chuẩn bị làm gì?

- Ta nhất định phải tìm ra đầu não của bọn Thiên Sát.

Đại Uyển hỏi:

- Ngươi chuẩn bị tìm bằng cách nào?

Mã Như Long im lặng. Y không có chút manh mối, thật sự không biết bắt đầu từ đâu mà tìm.

Đại Uyển nói:

- Kẻ này nhất định phải biết tứ công tử các ngươi hôm ấy sẽ đến Hàn Mai Cốc.

- Đúng thế.

- Làm sao hắn biết được? Trừ bốn người các ngươi ra, còn ai biết chuyện này? Ngươi có đem chuyện này nói cho ai chăng?

- Không hề có, nhưng mà Khưu Phụng Thành...

Mã Như Long bỗng nhớ ra, Tiểu Uyển hình như có nói đến Hàn Mai Cốc. Tiểu Uyển đã hỏi y:

"Vài ngày trước có phải công tử cũng có mặt tại Hàn Mai Cốc?" Tiểu Uyển biết họ đến Hàn Mai Cốc, đương nhiên là Khưu Phụng Thành nói cho cô nghe. Khưu Phụng Thành đã nói chuyện này cho Tiểu Uyển nghe, thì cũng có thể đã nói cho người khác nghe. Hay Tiểu Uyển cũng có thể kể lại cho kẻ khác. Mã Như Long cũng như đa số nam nhân khác, không tin tưởng nữ nhân có thể giữ bí mật. Đây chính là manh mối duy nhất của y.

Mã Như Long nói:

- Ta phải đi hỏi y, có nhiều điều phải hỏi y mới rõ.

Đại Uyển hỏi:

- Ngươi định bây giờ đi hỏi hắn?

- Dĩ nhiên là đi bây giờ.

Mã Như Long nói đi là đi. Đại Uyển thở ra, bảo:

- Ngươi thật biết lựa lúc, bây giờ đi thật là đúng lúc, ngay lúc này hai người họ không chừng đang ở đấy diễn trò "ta siết chết ngươi, ngươi siết chết ta", ngươi lập tức đến đó, không chừng còn kịp cứu họ thoát "chết", hai người hẳn sẽ rất cảm ơn ngươi.

Mã Như Long không đi nữa, y cũng có thể tưởng tượng được nếu hai người biết được y lại quay trở lại, trên mặt biểu lộ vẻ gì. Chẳng ai muốn làm chuyện vô duyên, khiến người ghét mình như thế.

Mã Như Long hỏi:

- Theo cô thì lúc nào ta mới nên đi?

Đại Uyển bỗng lộ vẻ kỳ lạ trong ánh mắt, hạ nhỏ giọng nói:

- Tốt nhất là ngươi đi ngay bây giờ, đi mau.

Ý kiến của nữ nhân biến đổi thật mau, như thời tiết tháng năm.

Mã Như Long không nhịn được phải hỏi:

- Tại sao cô bảo ta đi bây giờ?

Đại Uyển đột nhiên lại than:

- Bây giờ đi coi bộ không kịp rồi.

Lúc này cả hai đã bước vào một con hẻm tối. Mã Như Long không hỏi thêm, bởi y đã nhìn thấy cả hai đầu hẻm đều có người chặn đường. Là bảy người, bảy người mặc áo đen.

Hoạn Nạn Thấu Chân Tình

Những nhà trong con hẻm này chắc chắn là rộng lớn giàu có, nên phải đề phòng quân trộm cướp. Do đó họ thà không thấy ánh mặt trời, nhất định xây tường thật cao vây quanh nhà. Hai người vừa bước vào con hẻm, nhìn hai bên toàn là tường rất cao, đến độ khinh công của Thiên Mã Đường cũng không thể nhảy một cái lên đầu tường được.

Con hẻm rất sâu, rất tối, phía trước có bốn người, phía sau cũng có ba người. Bảy người đều mặc áo dạ hành màu đen bó sát thân, khuôn mặt dùng khăn đen che lại. Họ bước đi rất chậm, xem ra không có vẻ gì gấp rút, vì họ biết cả hai người này cũng như cá nằm trong lưới, cua trong rọ, không có đường nào thoát được.

Mã Như Long hạ nhỏ giọng nói:

- Cô chớ sợ, ta sẽ kêu bọn họ thả cho cô đi.

Đại Uyển hỏi:

- Họ có để chịu để cho ta đi chăng?

- Chuyện này không can hệ gì đến cô, tại sao không thả cô đi được chứ?

- Ngươi nghĩ rằng bọn họ đến tìm ngươi à?

- Dĩ nhiên là tìm ta!

Đại Uyển thở ra:

- Ngươi lầm rồi, ta cũng mong là bọn họ đến tìm ngươi, nhưng rất tiếc không phải vậy.

- Tại sao không phải?

- Ngươi là hung thủ, kẻ đi bắt hung thủ là làm một việc quang minh chính đại rất đáng hãnh diện, tại sao bọn họ lại dùng khăn đen bịt mặt cả?

Mã Như Long rốt cuộc đã nghĩ đến việc Đại Uyển cũng bị rắc rối như y, cũng bị người truy tìm hạ sát.

Đại Uyển lại nói:

- Nhưng ngươi đừng lo, ta sẽ kêu bọn họ thả ngươi đi.

- Cô tưởng ta chịu đi à?

- Hai ta chẳng phải thân thích, cố tri cũng không, người ta chưa đòi mạng ngươi, không lẽ ngươi lại muốn cùng chết với ta sao?

- Bất kể xảy ra chuyện gì, ta không thể nào để một mình cô ở lại đây.

- Tại sao không thể?

- Bởi vì ta không thể làm chuyện đó được.

- Lý do này không đủ!

- Nhưng đối với ta như thế đã đủ.

- Không chừng ta là một nữ nhân xấu xa, một kẻ trộm, ngươi nên giúp bọn họ bắt ta mới phải.

- Ta biết cô không phải hạng người đó.

- Làm sao ngươi biết được, đến ta họ gì ngươi cũng không rõ mà.

- Nhưng ta tin cô.

Đại Uyển nhìn Mã Như Long, bỗng thở dài:

- Ta cứ tưởng ngươi đã thông minh ra một chút, chẳng ngờ ngươi vẫn ngu muội như thế.

Con hẻm tuy khá dài, và bảy người áo đen đi khá chậm, nhưng lúc này đã đến rất gần.

Bảy người đều mang binh khí, loại binh khí ngoại môn cực kỳ hiếm thấy. Có kẻ trong tay cầm đôi Long Phụng Kim Hoàn, thứ binh khí mà Thượng Quan Kim Hồng sử dụng, song từ lúc y bị chết dưới tay Tiểu Lý Phi Đao thì không còn ai dùng nữa. Có người khác lại cầm trong tay đôi Uyên Ương Khóa Hổ Lam (giỏ chụp hổ).

Những loại binh khí này đều đã tuyệt tích giang hồ từ lâu, vì rằng tuy uy lực của mỗi thứ binh khí rất lớn, nhưng lại rất khó luyện, do đó kẻ đủ sức sử dụng các binh khí này hẳn có thân thủ không phải tầm thường. Mã Như Long quả thật không nắm chắc có thể ngăn chặn nhóm người này nhưng y không hề ngán sợ.

Đại Uyển bỗng hỏi:

- Này, các người đến tìm ta, hay là tìm hắn?

Người áo đen tay cầm Long Phụng Song Hoàn, vóc thấp nhưng tinh anh, bước đi vững vàng, đôi mắt bên trên vuông khăn che mặt lấp lánh, nhãn quang sắc bén như mắt chim ưng, rõ ràng là một cao thủ. Y lạnh lùng nói:

- Đến tìm cô thì sao? Tìm hắn thì sao?

Đại Uyển đáp:

- Nếu các người đến tìm hắn, thì chẳng liên quan gì đến ta, ta không là anh hùng, cũng chẳng phải quân tử, cho nên các người có giết hắn, ta cũng không xen vào.

Người kia cười nhạt:

- Cô không cần nói, ta cũng nhận thấy.

- Nhưng nếu các người đến tìm ta thì mọi việc khác đi nhiều.

- Sao?

- Tuy hắn gặp khá nhiều rắc rối, nhưng vẫn nhất định không làm kẻ tụ thủ bàng quan như ta, các người chỉ cần đụng đến ta, là hắn sẽ liều mạng với các người.

Người kia kết luận:

- Cho nên nếu chúng ta muốn động đến cô, thì nhất định phải giết hắn trước.

Đại Uyển nhìn Mã Như Long hỏi:

- Có đúng vậy chăng?

Mã Như Long đáp:

- Phải.

Chính Mã Như Long cũng không hiểu tại sao mình thốt ra những lời nói đó, thật ra lúc này y có rất nhiều việc phải làm, sự tình chưa đến hồi tỏ rõ thì y không thể chết được. Nếu y chết tại đây ngay lúc này, thì chẳng những chết không minh bạch, không ai hay, mà tội danh oan uổng của mình cũng vĩnh viễn không cách gì rửa sạch được. Nhưng lời đã nói ra, y không muốn thu lại, quyết không hối hận.

Đại Uyển nói:

- Này, các người có nghe hắn nói không?

Người áo đen kia cười nhạt:

- Thì ra hắn vừa là anh hùng, lại còn là quân tử.

Đại Uyển đáp:

- Xem ra là thật thế.

- Chỉ rất tiếc loại người này lúc nào cũng khó thọ.

Đại Uyển thở dài:

- Câu này ta đã từng nói với hắn, nhưng hắn cứ không chịu nghe.

"Keng" một tiếng, đôi vòng tung ra, lửa xẹt tứ phía. Năm xưa Thượng Quan Kim Hồng uy chấn thiên hạ, sáng lập nên Kim Tiền Bang bao trùm thiên hạ, y chẳng những hùng tài đại lược, võ công cũng kinh hồn. Trong binh khí phổ của Bách Hiểu Sinh, Thượng Quan Kim Hoàn tuy được liệt vào hạng thứ nhì, nhưng trong giang hồ đa số ai cũng đồng ý rằng võ công của y không dưới Thiên Cơ Lão Nhân, người được liệt vào hạng nhất.

Đôi Long Phụng Kim Hoàn trong tay y, đã một thời được xem là một loại binh khí bá đạo nhất thiên hạ. Trong tay người áo đen, đôi kim hoàn vẫn có uy lực khiếp đảm, tuy không sánh được với Thượng Quan Kim Hồng năm xưa. Thế nhưng Đại Uyển chẳng thèm nhìn đến, cô đang nhìn Mã Như Long, trong mắt chứa đầy nét cười rất dịu dàng thoải mái.

Kẻ địch đã đuổi đến kề bên, phút sinh tử sắp đến trong nháy mắt, mà Đại Uyển vẫn cười thật tươi. Đó là vì Mã Như Long không chịu bỏ mình cô ở lại để trốn đi, bất luận ngoài miệng cô nói gì, nhưng trong lòng cảm giác hẳn rất khác, và hình như còn quan trọng hơn chuyện sinh tử của

cô.

Mã Như Long bỗng nhiên cũng cảm thấy trở nên sảng khoái, cả đôi mắt của Đại Uyển lúc này trông cũng trở nên thật khả ái. Giữa cái đẹp và cái xấu vốn không có tiêu chuẩn tuyệt đối, người nào có thể khiến ta cảm thấy dễ chịu thoải mái là người đó khả ái.

Đại Uyển khẽ hỏi:

- Ngươi có sợ chăng?

Mã Như Long chẳng phải hoàn toàn không sợ. Nỗi sợ là một nhược điểm mà con người khó khắc phục nhất, cũng may trong lòng mỗi người hãy còn một vài cảm giác tốt đẹp, có thể vượt qua nỗi sợ hãi.

Đại Uyển lại nói:

- Nếu ngươi sợ, bây giờ đi vẫn còn kịp.

Mã Như Long đáp:

- Ta không đi.

Đại Uyển thở dài nhè nhẹ:

- Vậy thì ta...

Cô không nói hết câu. Tiếng nói của cô đột nhiên im bặt như bị một nhát khoái đao vô hình cắt đứt, như thể đột nhiên bị một bàn tay ma vô hình bóp nghẹn. Trong mắt cô bỗng lộ vẻ khiếp hãi vô cùng, như thể bỗng nhiên nhìn thấy một ác quỉ mà những kẻ khác không thấy.

Nếu Mã Như Long quay đầu lại xem, thì sẽ phát hiện ra người Đại Uyển nhìn thấy chỉ là một cô gái bình thường, mình mặc áo vải xanh rất đơn sơ, trong tay cầm một giỏ hoa, vừa bước vào con hẻm chật hẹp này.

Mã Như Long không quay đầu lại, nên y không dằn được bèn hỏi:

- Cô sao vậy?

Đại Uyển nói:

- Ta phải đi, ngươi không đi, thì ta đi đây.

Cô chưa nói hết lời, đã bỏ đi thật, thân mình bay lên nhảy qua bức tường cao mà bất kỳ ai cũng không tưởng tượng cô có thể nhảy lên được.

Cô gái bán hoa dạo tầm thường kia vẫn một mực cúi đầu đi thẳng đến phía trước, chừng như không thấy sắp có bức tường cản đường đi. Mọi người nhìn thấy cô sắp đụng đầu vào tường, có thể đụng mạnh đổ máu nữa, chẳng ai tưởng tượng được đầu cô không bị bể vì đụng vào tường, mà ngược lại bức tường bị cô đụng bể. Chỉ nghe "ầm" một tiếng, trên bức tường cao dầy cỡ hai thước đột nhiên hiện ra một cái lỗ có hình người, cô gái bán hoa dạo kia đã đi xuyên qua, như thể đi xuyên qua một tờ giấy mỏng.

Mã Như Long sửng sờ, mọi người đều chưng hửng. Khinh công của Đại Uyển đã khiến người

giật mình, võ công của cô gái bán hoa dạo lại càng kinh khiếp hơn. Bầu trời đêm bỗng như trở nên tối hơn, gió chừng như lạnh thêm. Cả hai cô gái đã đi mất, nhưng nhóm sát thủ kia vẫn còn đó, người áo đen vẫn còn cầm Đoạt Mạng Kim Hoàn trong tay.

Mã Như Long lên tiếng:

- Các vị tìm cô ấy, hay là tìm ta?

Người áo đen đáp:

- Tìm y thị.

- Cô ấy đã đi rồi.

- Như vậy rất bất lợi cho ngươi.

Mã Như Long hỏi:

- Tại sao?

Người áo đen đáp:

- Bởi vì ngươi phải biết là kiếm sắc xuất vỏ không thể không vấy máu, nếu không sẽ mang điềm bất tường cho kẻ cầm kiếm.

Trong tay y vẫn cầm võ khi giết người, nhãn quang lộ sát khí:

- Bọn chúng ta cũng thế, hễ xuất thủ là phải giết người, bây giờ y thị đãbỏ đi, chúng ta lấy mạng ngươi thế vào.

- Hay lắm.

Kỳ thực Mã Như Long biết tình huống lúc này không hay chút nào, trong tay y không có võ khí, trong tâm cũng thiếu sát khí, lại chẳng có con đường khác để lựa chọn.

Con người tại sao phải giết nhau? Mã Như Long rất ghét bạo lực, nhưng trong tình cảnh này chỉ có cách dùng võ lực mới chế ngự bạo lực được. Y cố gắng tập trung tinh thần, mạng sống chỉ có một, mà y chưa muốn chết.

Tiếng "keng" lại vang lên, song hoàn tấn công lần nữa, lửa xẹt tứ phía như mưa. Mã Như Long cũng tung mình như tên bắn ra phía trước, y không có sát khí nhưng lại có một thứ khác.

Huyết khí!

Mục tiêu của Mã Như Long không phải là đôi kim hoàn trong tay người áo đen, mà là một chỗ khác, cái khâu yếu nhất của đối phương. Trong tình thế một mất một còn này, có thể tiêu diệt được một người của đối phương là thêm một cơ hội sống còn. Mục tiêu tấn công của Mã Như Long là Hắc Bá.

Hắc Bá họ Hoàng. Mọi người đều gọi hắn là Hắc Bá làvì trong nhóm chỉ có hắn là cao lớn, đen đúa nhất. Hắc Bá mình cao tám thước chín phân, vai rộng ba thước, bắp tay gồng lên còn to hơn bắp đùi của người khác, quả tay đấm to bằng đầu của một đứa trẻ.

Mã Như Long tại sao lại xem một kẻ như thế là khâu yếu nhất trong bọn? Phải chăng vì người này có vẻ căng thẳng đứng bên cạnh Đoạt Mạng Kim Hoàn? Dây leo thường phải dựa vào cây lớn để sinh tồn, kẻ yếu thường hy vọng có thể nương tựa kẻ mạnh, chỗ mạnh hay yếu của một người không chỉ dựa vào bề ngoài mà nhận định được.

Võ khí Hắc Bá là một đôi Hỗn Nguyên Thiết Bài, nặng ít nhất cũng là sáu, bảy chục cân.

Mã Như Long xông qua phía Hắc Bá, thì đôi thiết bài đưa ra tấn công, một tạt ngang, một đưa thẳng.

Mã Như Long dùng tay đấm thẳng xuyên qua thiết bài, đập vào mũi Hắc Bá. Chỉ nghe một tiếng động nhỏ vang lên, như tiếng nắm tay đấm vào cục thịt, thậm chí tiếng kêu cũng không có, Hắc Bá đã ngã nhào xuống.

Mã Như Long vốn có thể vọt qua thân Hắc Bá, nhân cơ hội nhảy qua lỗ hổng trên tường.

Nhưng y bỗng có ý nghĩ là mình có thể đấu với nhóm người này một trận, không phải là hoàn toàn không có cơ hội thắng. Chỉ cần có một phần cơ hội thì y quyết không bỏ. Từ trước đến nay y vốn là một người vô cùng kiêu ngạo.

Hắc Bá vừa ngã xuống, Mã Như Long liền dùng mũi giầy hất một tấm thiết bài lên, đưa tay trái bắt lấy thiết bài quét ngang vừa kịp đẩy lùi kim hoàn. Tay phải của y lại chụp lấy cổ tay một người khác giật mạnh, khiến người này phải buông rơi cây phán quan bút.

Thế nhưng kim hoàn vẫn còn nằm trong một đôi bàn tay đáng sợ, cộng thêm một đôi Khóa Hổ Lam không kém uy lực. Hai thứ binh khí này mới thật sự nguy hiểm. Nhìn thấy hai đôi Khóa Hổ Lam và Đoạt Mạng Kim Hoàn phối hợp nhau vô cùng quỉ dị, Mã Như Long mới phát giác ra mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng, y đã đánh giá thấp địch thủ, lại xem mình quá cao.

Phạm phải sai lầm này một lần cũng đủ trí mạng, chẳng có lần thứ hai! Mã Như Long chỉ có nước liều mạng, một kẻ dám thí mạng sẽ trở nên rất nguy hiểm. Bất giác y nghĩ đến Thiên Sát!

Hắc Bá gắng gượng đứng dậy thở hồng hộc, mũi gẫy chảy máu, làm hắn hít thở khó khăn. Đột nhiên hắn giật phăng vạt áo phanh ngực ra, gầm lớn:

- Giết hắn đi! Giết hắn đi! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!

Tiếng kêu thảm khốc, liều mạng của một sát thủ! Trên lồng ngực đen xạm của Hắc Bá hiện rõ mười chín chữ đỏ như máu tươi.

Thiên Sát không từ thủ đoạn, không tiếc hy sinh tất cả để giết y cho kỳ được!

Mã Như Long nắm chặt tay đấm, nghiến răng thầm nhủ, chết thì chết! Lại một người ngã xuống dưới quả đấm của y. Y không nhìn rõ là kẻ nào ngã xuống, nhưng bỗng nhiên y nhìn thấy một đạo ngân quang. Đạo ngân quang rực sáng từ trên không trung xẹt đến, là ngân thương!

"Phụng Thành, Ngân Thương, Khưu." Mã Như Long vừa nhìn thấy ngân thương, thì nghe tiếng Khưu Phụng Thành nói:

- Các ngươi muốn giết y, hãy chặt đứt cây thương này trước, các ngươi muốn chặt đứt cây thương này, hãy giết được ta trước đã!

Mã Như Long không thể tưởng tượng được Khưu Phụng Thành lại đến cứu y, nhưng Khưu Phụng Thành đã đến! Y đứng bên cạnh Mã Như Long, cùng Mã Như Long liều mạng với bọn sát thủ kia! Phải chăng đến lúc hoạn nạn mới biết rõ ai là bạn, mới nhận chân được bộ mặt thật của người khác?

Ngân thương đâm thủng yết hầu của một kẻ, quả đấm đánh gẫy xương của một kẻ khác, lần này tiếng xương vỡ nghe rất rõ. Những kẻ chưa ngã xuống bỗng biến đi mất, bởi hai người liều mạng dĩ nhiên lại càng nguy hiểm đáng sợ hơn một, hơn nữa hai người này lại là Khưu Phụng Thành và Mã Như Long.

Con hẻm tối mờ mờ, khí đêm lạnh lẽo, nhưng Mã Như Long chỉ cảm thấy một bàn tay ấm áp cầm lấy tay y.

Giọng nói của Khưu Phụng Thành cũng ấm áp không kém:

- Ta biết bây giờ ngươi đang cần cái gì, ngươi cần phải uống rượu.

Nghi Vấn

Rượu chẳng phải loại ngon, chỉ là thứ Hoa Điêu mua ở đâu cũng có. Tuy Mã Như Long không quan tâm, nhưng Tiểu Uyển tỏ ý xin lỗi và giải thích:

- Khưu lang ít khi uống rượu tại đây, cũng hiếm khi đem bạn đến đây, cho nên bình rượu này thiếp mới chạy ra mua tạm.

Rượu do Tiểu Uyển đích thân đi mua, thức ăn cũng do tự tay cô vào bếp nấu mang lên, bởi nơi đây không có con hầu nào.

- Khưu lang thích yên tĩnh, không muốn kêu người làm, cho nên ở đây thứ gì cũng do thiếp làm cả.

Giọng nói của Tiểu Uyển thật dịu dàng đầy nữ tính, cuộc sống của cô xoay quanh Khưu Phụng Thành, y là trung tâm, y muốn gì thì cô làm nấy. Hai người hạnh phúc bên nhau đã đủ, cần gì thêm kẻ hầu người hạ? Thiếu rượu ngon thì đã sao?

Mã Như Long bỗng cảm thấy rất hâm mộ hai người này. Y không khỏi tự hỏi, nếu y có một nữ nhân như Tiểu Uyển, hết lòng hết dạ đi theo y, chuyện gì cũng do y quyết định, thì y có chịu bỏ mọi thứ để sống một cuộc sống bình thường trầm lặng chăng?

Mã Như Long bất chợt nghĩ đến Đại Uyển. Nếu y cưới Đại Uyển, thì cô ấy có đối đãi với y giống như vậy chăng? Y không nghĩ thêm nữa, vì câu hỏi này hoang đường đến buồn cười.

Dĩ nhiên là y không bao giờ cưới một nữ nhân như Đại Uyển, dù có đem dao kề cổ y cũng không chịu. Dù bây giờ Đại Uyển xem ra không xấu xí như lúc ban đầu, cũng không đến nổi dễ ghét như lúc trước, nhưng cũng vẫn không dễ nhìn lắm, và cũng chưa đủ khả ái. Một người đã là thần tượng của bao nhiêu thiếu nữ, làm sao có thể cưới một nữ nhân như thế?

Mã Như Long nâng chén uống cạn, quyết định từ nay quên đi cô gái mang tên Đại Uyển.

Khưu Phụng Thành dường như cũng uống khá nhiều, vì hôm nay y có hứng uống rượu.

Tiểu Uyển cũng uống tiếp với y, hai người chừng như hơi ngà ngà say, tỏ vẻ thân mật hơn, như thể quên mất trước mặt còn có Mã Như Long đang ngồi đấy. Mã Như Long cũng cảm thấy chính mình dư thừa, đang chuẩn bị kiếm cớ cáo từ.

Những điều Mã Như Long muốn hỏi Khưu Phụng Thành lúc sớm, bây giờ thì không cần hỏi nữa, bởi vì y đã hoàn toàn tin tưởng Khưu Phụng Thành. Đúng lúc y định đứng dậy, Khưu Phụng Thành lại mời y một chén rượu, vừa cầm tay Tiểu Uyển y vừa cười nói:

- Uyển nhi nhất định phải mời Mã công tử ba chén, ba chén lớn đấy.

Tiểu Uyển cười khúc khích, lắc đầu quầy quạy:

- Thiếp chỉ mời Mã công tử được một chén.

- Phải là ba chén.

- Thiếp mà uống hết ba chén chắc chết quá!

- Nàng không uống ta siết chết nàng đấy!

Tiểu Uyển cười càng lơi lã, trong ánh mắt lộ sóng xuân tình:

- Thiếp tình nguyện cho chàng siết chết.

- Thật không?

- Dĩ nhiên là thật mà.

- Được.

Khưu Phụng Thành vừa cười, vừa đưa tay nắm lấy cổ Tiểu Uyển và nói nhỏ:

- Vậy thì ta siết thiệt.

Mã Như Long thật không muốn nghe thêm, cũng không muốn chứng kiến nữa. Y nên đi ngay mới phải! Nhưng vừa đứng dậy, y bỗng nhìn tận mắt một chuyện không tưởng tượng nổi.

Đôi mắt tràn ánh xuân tình của Tiểu Uyển bỗng trợn lên như mắt cá chết, sắc mặt xám xanh, thân thể cứng đờ. Lần này là thật! Khưu Phụng Thành quả thật siết cổ Tiểu Uyển đến chết!

Mã Như Long sửng sốt, như thể cũng có hai bàn tay vô hình bóp nghẹn cổ họng y, hơi thở y đột nhiên ngưng lại, người như tê dại đi, tay chân lạnh hẳn. Tiểu Uyển đã ngã xuống, Khưu Phụng Thành nhìn cô ngã xuống, sắc mặt chẳng chút thay đổi, vẫn còn nụ cười trên môi.

- Nói láo thật là một thói xấu, ta từ trước đến nay không nói láo.

Y vừa cười vừa nói tiếp:

- Ta nói siết chết nàng thật là ta làm thật, cho nên sau này ngươi phải tin những lời ta nói.

Mã Như Long không thốt được một chữ. Y muốn nôn mửa, tống tháo hết những thứ vừa nuốt xuống lúc nãy, nhưng y vẫn bất động.

Khưu Phụng Thành cười khoái trá:

- Tại sao ngươi không hỏi ta vì sao phải giết nàng?

Không chờ ai khác hỏi, y lại tự trả lời:

- Thật ra ta đã chuẩn bị giết chết nàng từ trước, từ lúc ta nhìn thấy nàng lần đầu. Ta chuộc Tiểu Uyển ra, mua căn nhà này cho nàng ở là vì muốn siết chết nàng. Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Uyển là ta đã chọn nàng, vì nàng chẳng những xinh đẹp, lại là một cô gái rất si tình, loại nữ nhân như nàng rất thích hợp với kế hoạch của ta.

Kế hoạch của y? Kế hoạch gì? Mã Như Long tuy không ngu đần, nhưng vẫn nghĩ không thông.

Khưu Phụng Thành khoan khoái giải thích:

- Ta muốn cho mọi người biết ta đã có ý trung nhân cùng thề non hẹn biển, một cô gái một lòng một dạ theo ta dù chết cũng theo, thì mọi người mới tin rằng ta không hề có ý muốn làm rể của Bích Ngọc Phu Nhân.

Y lại thở dài:

- Kỳ thực ta rất thèm muốn. Nhưng đối thủ của ta điều kiện quá tốt không kém chút nào, riêng ta không nắm chắc sẽ được tuyển chọn. Do đó ta quyết định phải trừ khử ba người các ngươi.

"Muốn trừ khử các ngươi chẳng phải chuyện dễ, cũng may là ta biết các ngươi đều là tửu quỷ, lại biết thêm Đỗ Thanh Liên có đến đặt tiệc rượu tại Tụ Phong Lâu.

Do đó y mua chuộc người của Tụ Phong Lâu hạ độc trong rượu, lại mướn sát thủ của Thiên Sát giết họ diệt khẩu.

- Điều ta không ngờ đến là ngươi không chịu uống rượu. May là ta làm việc vốn rất chu đáo, đã chuẩn bị trước ngõ khác.

Cái ngõ khác của Khưu Phụng Thành là Kim Chấn Lâm và Bành Thiên Bá. Kim Chấn Lâm đã bị y thu phục, Bành Thiên Bá cũng thông đồng với y, miếng ngọc treo trước ngực Khưu Phụng Thành dĩ nhiên cũng là một phần trong kế hoạch, sau khi thành công thì an bày sát thủ giết chết Kim Chấn Lâm bịt miệng.

- Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư thì hoàn toàn không biết nội tình, ta cố ý bảo Bành Thiên Bá mời họ đến Tụ Phong Lâu uống rượu, lại dẫn họ đến Hàn Mai Cốc, chẳng qua chỉ để họ chứng kiến chuyện này, để chứng tỏ ta hoàn toàn trong sạch chẳng mảy may liên can, mà ngươi mới chính là hung thủ.

Khưu Phụng Thành mỉm cười:

- Nhưng ngươi không thể trách ta, chỉ nên trách ngươi số xui, không uống mấy chén rượu ấy, cho nên ngươi không chết. Giả sử ngươi cũng chết lúc đó thì bây giờ không bị phiền toái như vầy.

Bây giờ Khưu Phụng Thành không còn đối thủ, nhưng nếu Tiểu Uyển không chết thì y chẳng thể mang tiếng bỏ nàng đi làm rể quí của Bích Ngọc Phu Nhân. Cho nên Tiểu Uyển phải chết.

Khưu Phụng Thành nhìn Mã Như Long nói thêm:

- Còn phần ngươi, ngươi có chết hay không cũng chẳng có gì cho ta quan ngại, bởi vì mọi người đã cho là ngươi chính là hung thủ, ngươi không chết thì đối với ta càng có lợi.

Mã Như Long cuối cùng lên tiếng hỏi:

- Có lợi gì?

Khưu Phụng Thành thở dài, bỗng nói:

- Chẳng lẽ ngươi đến lúc này cũng chưa nghĩ ra ta là đầu não của Thiên Sát sao?

Mã Như Long cảm thấy toàn thân lạnh toát, cứng đờ. Bây giờ y cuối cùng đã hoàn toàn hiểu rõ, cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ biết rõ nội vụ, nhưng đột nhiên lúc này mọi việc đã rõ, y không thể

ngờ được hung thủ đích thực lại chính miệng kể lại những chuyện này cho y nghe.

Mã Như Long không dằn được bèn hỏi:

- Tại sao ngươi lại đem bí mật của mình nói cho ta nghe?

Khưu Phụng Thành cười nói:

- Bởi vì...

Mới nói được hai tiếng, sắc mặt y đột nhiên biến hẳn, cũng thay đổi kinh dị giống hệt như lúc Đỗ Thanh Liên sắp chết, gương mặt trắng tái chợt chuyển sang một màu xám chết đáng sợ. Khưu Phụng Thành cố gắng đứng dậy, nhưng chân y đá ngã cái bàn, y muốn vịn vào bàn nhưng bàn ngã nên y cũng ngã xuống.

Tử Hình

Mã Như Long bàng hoàng. Rượu tại sao có độc? Ai đã hạ độc? Phải chăng vì Tiểu Uyển đã đoán ra Khưu Phụng Thành sắp hạ độc thủ với cô, cho nên đã bỏ độc vào rượu? Mã Như Long cũng uống cùng một bình rượu, mà bây giờ Khưu Phụng Thành đã bị độc phát sắp tán mạng, tại sao y vẫn bình thường không hề hấn gì?

Bỗng dưng quá nhiều nghi vấn đổ dồn lại, quá phức tạp. Đầu óc Mã Như Long rối loạn cả lên, ngay cả câu hỏi đơn giản nhất y cũng không suy nghĩ được ra đầu đuôi. Bây giờ điều đáng làm nhất là mau chóng rời khỏi nơi này. Những việc xảy ra tại đây rất có thể cũng là một âm mưu, hay nói trắng ra là một cạm bẫy. Mã Như Long đã nghĩ đến điều này, nhưng rất tiếc khi nghĩ ra thì chính mình đã lọt vào bẫy. Quả là một cạm bẫy được thiết kế quá tinh vi, không chút sơ hở, bất kể là ai đã lọt vào thì chớ hòng mong thoát ra được.

Trong phòng có bốn cây đèn, loại đèn thủy tinh của Ba Tư cực kỳ quý giá. Vật quý thường là đồ tốt, loại đèn này dù có bị rớt xuống đất từ trên cao, thì chụp đèn cũng không bể.

Lúc này bốn cây đèn đều được đặt trên bàn, lửa cháy đều đều, không gian tĩnh lặng. Đột nhiên, "bụp" một tiếng, cả bốn cái chụp đèn bằng thủy tinh rất tinh xảo đồng loạt vỡ nát, lửa đèn gần sắp tắt nhưng lại không tắt.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Mã Như Long bỗng cảm thấy có một sức ép cực lớn từ bốn phía dồn lại như sóng bủa vây. Nhịp tim y lập tức đập nhanh hơn, hơi thở cơ hồ ngưng lại, máu mũi y ứa ra, cổ họng lại cảm thấy có vị ngọt. Mắt như muốn nổ ra, y gần như ngất đi. Đến lúc cơn chóng mặt qua đi, thì sức ép kỳ dị và đáng sợ kia đã tan biến, nhưng trong phòng thì có thêm bốn người. Người đầu tiên Mã Như Long nhìn thấy là Tuyệt Đại Sư. Vị Tuyệt Đại Sư tâm tuyệt, tình tuyệt, truy tận sát tuyệt.

Có Tuyệt Đại Sư, dĩ nhiên là có Bằng Siêu Phàm. Ngoài ra, còn một vị khổ hành tăng gầy guộc trơ xương, mặt mũi tái đen, mình mặc tăng bào màu xám tuy bị vá không biết bao nhiêu chỗ, nhưng trong tay nhà sư lại cầm một chuỗi thúy ngọc phật châu trị giá liên thành.

Người còn lại mặc áo bào rộng, bắp chân để trần nhưng bàn chân mang giày vải gai, tóc vấn theo lối đạo sĩ. Toàn thân y da thịt trắng sáng như ngọc, tựa như một tượng người được khắc bằng ngọc, so với khổ hành tăng quả là hai thái cực.

Bốn người đến từ bốn phía, lúc chưa vào thì họ đã dùng chân khí của mấy mươi năm công lực ép vào, khiến Mã Như Long không có đường thoái lui, cũng không có cơ hội xuất thủ. Đối với Mã Như Long, họ rất đề cao cảnh giác vì họ đã cho là chuyện gì y cũng dám làm cả.

Lúc nãy khi sức ép dồn vào, lực từ hai phía đông tây mạnh hơn phía nam bắc rất nhiều.

Khổ hành tăng trấn phía đông, ngọc đạo nhân bước vào từ phía tây, nội công của hai người này còn cao hơn cả Tuyệt Đại Sư danh mãn thiên hạ. Mã Như Long chưa từng gặp hai người này, nhưng y đã đoán ra họ là ai.

Vị khổ hành tăng kia có pháp hiệu là "Thực Khổ". Ông đã nếm đủ trăm ngàn khổ cực đến tận

Thiên Trúc, chẳng phải để thỉnh kinh phật, song để tìm cho được môn võ công bí ẩn sâu xa của phật môn do đức Đạt Ma truyền ra khi đi đông du, một thứ mà tất cả mọi người học võ đều mơ tưởng ao ước có được.

Ngọc đạo nhân thì chính là vị Ngọc Lang Quân năm xưa từng một kiếm tung hoành, chấn động giang hồ, và cũng từng là một đối tượng khiến bao thiếu nữ mê say. Nhìn thấy bốn người này, Mã Như Long than thầm, trái tim như rớt xuống tận sâu. Dưới gầm trời này, không ai có thể trốn thoát khỏi tay bốn người này, cũng tuyệt đối chưa có ai có thể cứu được người trong tay họ.

Lửa đèn không bị tắt, bởi vì cả bốn người không muốn tắt đèn. Họ muốn làm gì thì nhất định sẽ làm được, không muốn làm thì nhất định chuyện đó sẽ không xảy ra. Dường như họ không thấy Mã Như Long, trong mắt họ chỉ có Khưu Phụng Thành.

Hơi thở của Khưu Phụng Thành chừng như đã ngưng lại. Cả bình rượu lẩn chén rượu đều đổ xuống đất. Thực Khổ Hòa Thượng cầm chén lên ngửi thử, đôi mắt sâu hoắm ngời lên ánh sắc lạnh như dao bén. Ông đã đi theo con đường ngày xưa Đường Tam Tạng tây du đến Thiên Trúc thỉnh kinh, con đường này không dễ đi, qua nhiều rừng núi đầm lầy đầy dãy những côn trùng, rắn rết, dã thú, hoa cỏ độc chết người. Ông đã gặp qua hầu hết tất cả những thứ độc trong thiên hạ, về phương diện này kinh nghiệm của ông gần như có thể sánh cùng vua Thần Nông ngày xưa.

Tuyệt Đại Sư tuy đã xuất gia nhiều năm nhưng tính tình vẫn nóng nảy chẳng chút thay đổi, ông không dằn được đã hỏi:

- Thế nào?

Thực Khổ Hòa Thượng không đáp, nhắm mắt lại.

Tuyệt Đại Sư càng sốt ruột, nếu như cả Thực Khổ Hòa Thượng cũng không dò ra được Khưu Phụng Thành trúng phải loại độc gì, thì trong thiên hạ chẳng còn người nào tìm ra được.

Thực Khổ Hòa Thượng lên tiếng:

- Trong bình rượu không có độc.

- Thế độc nằm ở đâu?

- Ở trong chén rượu sau cùng mà thí chủ này uống.

- Độc loại gì?

- Một thứ "Thu Trùng Tán" do ba loại độc Khiên Cơ, Đoạn Trường, Tiêu Hồn luyện thành.

- Đại sư xác định được à?

- Loại độc tán này không màu nhưng có mùi, rất thích hợp hòa với rượu, nhờ rượu mà chất độc phát tác càng mau chóng.

- Mau cỡ nào?

- Rượu vừa qua khỏi cổ, độc đã phát tác, rượu vào đến ruột thì tiêu mạng.

- Chất độc đã phát tác trong người y.

- Cho nên độc chỉ có trong chén rượu y uống sau cùng.

- Độc này giải được chăng?

- Trúng Thu Trùng Tán không hẳn phải chết, chỉ cần giải độc kịp thời thì cứu được.

- Đại sư giải được chăng?

- Lão nạp không giải được, nhưng y làm được.

Thực Khổ Hòa Thượng quay qua nhìn Ngọc Đạo Nhân nói:

- Trong thiên hạ không ai nhận biết độc bằng lão nạp, nhưng về giải độc thì lão nạp không bằng thí chủ.

Ngọc Đạo Nhân hỏi:

- Tại sao đại sư biết mình không bằng tại hạ?

- Bởi do thí chủ là kẻ phụ tâm, còn lão nạp chẳng phải.

Ngọc Đạo Nhân bật cười, y không khỏi thừa nhận điểm này. Bắt đầu từ năm y mười sáu tuổi, đã có không biết bao nhiêu nữ nhân muốn hạ độc giết chết y, bởi vì y quá đa tình, không chuyên tâm vào một người nào cả. Y rất hấp dẫn, các nữ nhân chẳng ai muốn mất y, nhưng họ đều biết trừ phi hạ độc giết y, bằng không sớm muộn gì y cũng sẽ phụ tình. Con bệnh lâu năm cũng có thể trở thành lương y, một kẻ thường bị hạ độc làm sao mà không biết cách giải độc?

Thực Khổ Hòa Thượng nói:

- Nếu thí chủ không biết cách giải độc thì đã chết từ lâu rồi.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Nếu Ngọc đạo huynh cũng không giải được chất độc của Thu Trùng Tán, thì không còn ai giải được sao?

Ngọc Đạo Nhân đáp:

- Không.

Mã Như Long cuối cùng đã hiểu. Đây không chỉ là một cái bẫy, mà là một sợi dây thừng rất có thể thắt cổ giết chết y. Chất độc nằm trong chén rượu sau cùng, lúc ấy Tiểu Uyển đã chết, đương nhiên cô không phải là kẻ hạ độc. Nếu bảo Khưu Phụng Thành tự hạ độc thì có ai tin được hắn tự giết chết mình bao giờ.

Do đó kẻ hạ độc dĩ nhiên phải là Mã Như Long. Khưu Phụng Thành bị chất độc phát tác hành hạ cũng y hệt như lúc Thẩm Hồng Diệp, Đỗ Thanh Liên trúng độc chết. Bình rượu độc tại Hàn Mai Cốc hẳn cũng chứa Thu Trùng Tán, do đó kẻ hạ độc lần trước dĩ nhiên cũng là Mã Như Long.

Khưu Phụng Thành đã biết trước nhóm Tuyệt Đại Sư sắp đến, hắn tính trước thế nào hắn cũng

được cứu, nên hắn không sợ hạ độc trong rượu. Tuy hắn đã thừa nhận là hung thủ trước mặt Mã Như Long, nhưng trừ Mã Như Long ra chẳng có ai khác nghe được lời thú nhận của hắn. Bởi thế cũng sẽ chẳng ai tin rằng hắn dám tự nhận tội trước mặt người khác, dù Mã Như Long có nói ra cũng không ai tin.

Nếu Khưu Phụng Thành bị Mã Như Long hạ độc chết, thì Tiểu Uyển đương nhiên cũng bị Mã Như Long siết cổ chết. Sẽ chẳng ai xét kỹ tại sao y phải giết chết Tiểu Uyển, một hung thủ như y thì có chuyện gì mà chẳng dám làm?

Kẻ giết người phải đền mạng. Mã Như Long chắc chắn sắp bị xử tử hình.

Hoa Nhài

Khưu Phụng Thành quả thật không chết. Đây là lần thứ hai hắn thoát chết. Mã Như Long lại nghĩ đến đường thương của Kim Chấn Lâm, đến miếng ngọc bội mà Khưu Phụng Thành đeo sát bên tim. Phải có một Tiểu Uyển, thì Khưu Phụng Thành mới giải thích được miếng ngọc bội kia. Mỗi bước trong kế hoạch của hắn, mỗi một chi tiết đều được an bày một cách tỉ mỉ, chu đáo. Lần nào hắn cũng tự đặt mình vào chỗ suýt chết để người khác không thể nghi ngờ hắn.

Lúc này Khưu Phụng Thành đã nôn mửa ra hết rượu độc, ai cũng nhận ra là hắn có thể tiếp tục sống, không chừng sẽ sống đến một trăm mấy chục tuổi, thọ hơn ai khác. Cho nên mọi người chuyển mục tiêu sang Mã Như Long, những ánh mắt sắc như dao chiếu thẳng vào y.

Người đầu tiên lên tiếng là Bằng Siêu Phàm:

- Ngươi còn gì để nói nữa?

Mã Như Long không thốt ra lời. Nếu y nói thật chân tướng chuyện này, có ai tin là Khưu Phụng Thành lại có thể giết chết Tiểu Uyển? Có ai tin là hắn tự tiết lộ bí mật? Lại tự hạ độc trong rượu của mình?

Tuyệt Đại Sư lạnh lùng hỏi:

- Lần này thí chủ còn chuyện gì muốn nhờ vả nữa?

Mã Như Long dù có bảo kiếm trong tay, có kim tiền trong túi, hay có áo lông trên mình, thì lần này cũng chẳng thể tái diễn bổn cũ.

Tuyệt Đại Sư nói:

- Bây giờ tội trạng của thí chủ mặc dù đã rõ rành rành, nhưng với bản tính của thí chủ, chắc chắn vẫn không chịu nhận tội, càng không chịu thúc thủ chịu trói.

Mã Như Long thừa nhận. Bây giờ chẳng những y không có cách gì biện bạch, mà còn không đường nào trốn được, chính y cũng nhìn thấy điều này. Tuy nhiên chỉ cần y còn hơi thở thì quyết không buông xuôi chịu chết.

Tuyệt Đại Sư lại nói:

- Với lực lượng của bốn người chúng ta, muốn bắt thí chủ thật dễ như trở bàn tay, nhưng chúng ta không muốn ỷ đông dành phần thắng, ỷ lớn hiếp nhỏ.

Mã Như Long bỗng nói:

- Ta hiểu rồi.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Thí chủ hiểu gì?

Mã Như Long đáp:

- Các hạ muốn tự mình đối phó cùng ta để tự tay giết ta chết.

Y lãnh đạm nói tiếp:

- Bởi vì trừ việc giết người ra, các hạ chẳng có hứng thú gì khác cả.

Câu nói này như một mũi kim xuyên thấu tâm cang Tuyệt Đại Sư, nhưng ông không lộ một phản ứng nào, chỉ lạnh lùng nói:

- Nếu thí chủ không muốn cùng bần tăng xuất thủ, có thể chọn một người khác.

Mã Như Long nói:

- Ta vẫn chọn các hạ.

- Được lắm.

- Thật ra ta vốn không muốn chọn các hạ, nội lực của các hạ tuy không bằng Thực Khổ Hòa Thượng, kiếm thuật tuy không bì với Ngọc Đạo Nhân, nhưng kinh nghiệm giết người của các hạ lại dồi dào hơn họ.

Mã Như Long thở dài nói tiếp:

- Rất tiếc ta dù biết rất rõ điểm này nhưng vẫn chọn các hạ.

Tuyệt Đại Sư không thể không hỏi:

- Tại sao?

- Ta chọn các hạ, chỉ vì các hạ là một kẻ ngông cuồng tự đại, cố chấp, tàn khốc, vẫn thường tự cho là những phán xét luận tội của mình là đúng, chỉ cần các hạ xét thấy một kẻ có tội, thì các hạ sẽ truy sát tận diệt kẻ đó.

Giọng Mã Như Long trở nên kích động hơn:

- Ta chọn các hạ, chỉ vì ta muốn lấy lại công đạo cho những kẻ bị các hạ giết oan, dù ta không phải đối thủ của các hạ, nhưng ta có thể bảo đảm ta nhất định có cách đồng quy vu tận.

- Cách gì?

Tuyệt Đại Sư hơi biến sắc mặt, dù là một người hay giết kẻ khác, nhưng chính mình cũng sợ chết, điểm này khó ai giấu được.

Mã Như Long đột nhiên cười lớn:

- Thì ra các hạ cũng không đến độ "tuyệt" như người ta nói, các hạ cũng còn như người thường, rất quý mạng sống của mình.

Tiếng cười của Mã Như Long chứa đầy ý mỉa mai:

- Kỳ thực ta chẳng có cách gì đặc biệt để khiến cả hai ta cùng chết, chẳng qua là ta hù dọa các hạ chút thôi.

Cao thủ giao đấu chẳng những tâm không nên giao động, lại càng không nên tức giận, bằng không dễ bị đối phương chiếm mất cơ hội. Điều này Tuyệt Đại Sư vẫn biết rất rõ. Thế nhưng lúc này ông đã tức giận thật sự, những tia máu hiện rõ trong mắt, trán nổi gân xanh, đôi bàn tay đưa ra như móng vuốt chim ưng, ông bước từng bước về phía Mã Như Long.

Căn phòng này được lót bằng gỗ ván sơn dầu, Tuyệt Đại Sư bước qua chỗ nào, thì gỗ chỗ ấy bể nát. Ông đã tập trung chân lực toàn thân, một chưởng hễ đánh ra, rất có thể giết người!

Ông hoàn toàn không còn đắn đo xem mình có thể giết lầm người chăng!

Trừ tiếng gỗ vỡ nát, không gian dường như không có tiếng gì khác. Thế nhưng mọi người đột nhiên lại nghe thấy một tiếng rao vang lên:

- Ai mua hoa không? Hoa lan, hoa nhài đây?

Tiếng rao bán hoa trong trẻo vui tai, nghe phảng phất như từ rất xa vọng lại, nhưng bỗng chốc lại đến rất gần, gần đến độ như đang nói bên tai. Đột nhiên trên bức tường quét vôi trắng xóa, bỗng hiện ra một lỗ hổng có hình người.

- Hoa lan, hoa nhài đây...

Một cô gái vóc dáng mảnh khảnh, mình mặc áo màu xanh, đầu đội nón trúc, trong tay cầm chuỗi hoa nhài xâu lại bằng dây kẽm, đột nhiên bước qua lỗ hổng vào trong phòng. Hoa nhài trắng muốt diễm lệ, hương rất thơm, bàn tay của cô gái cũng thế, rất đẹp. Mã Như Long lập tức nghĩ đến cô gái bán hoa thần bí trong hẻm, người đã làm Đại Uyển hoảng hốt bỏ đi.

Cô lại đến đây làm gì?

- Mua một khóm hoa nhài đi.

Cô gái bỗng đem một khóm hoa nhài giúi vào bàn tay đang thủ thế như móng vuốt chim ưng của Tuyệt Đại Sư. Công lực trên bàn tay này đã đến mức giống như mũi tên trên cây cung đang giương hết cỡ, đụng vào là xuất phát, hễ phát ra thì dù là đá tảng cũng bị đánh nát.

Thế nhưng bàn tay của Tuyệt Đại Sư lại không bóp nát khóm hoa nhài, mà ngược lại chừng như hoa lại đâm trúng bàn tay của ông. Chẳng những đâm đau tay, mà hình như xuyên thấu đến tim nữa, bởi vì vừa chạm vào khóm hoa, Tuyệt Đại Sư đã tung mình phóng ra ngoài cửa sổ.

Cô gái bán hoa này là ai? Khóm hoa nhài kia có tiềm lực thần bí gì?

Cô gái bán hoa lại quay lại bước sang phía Ngọc Đạo Nhân.

- Mua một khóm hoa nhài đi.

Tay cô gái lại đưa lên một khóm hoa:

- Hoa nhài vừa thơm vừa ưa nhìn, để lâu nữa tàn mất, không mua sẽ hối hận đấy.

Ngọc Đạo Nhân hỏi:

- Ta muốn mua, cô nương bán như thế nào?

Giọng cô gái thanh tao dịu dàng:

- Tiểu nữ bán hoa theo giá rất phải chăng, một mạng người đổi một khóm hoa nhài.

Ngọc Đạo Nhân cười rất miễn cưỡng:

- Ta không mua nổi rồi.

Y bỗng lùi lại, vọt đi như tên bắn qua lỗ hổng trên tường. Thực Khổ Hòa Thượng và Bằng Siêu Phàm cũng bỏ đi rất mau.

Cô gái khẽ thở dài:

- Hoa nhài thơm như vầy, sao chẳng ai chịu mua.

Mã Như Long bỗng nói:

- Họ không chịu mua, có tại hạ muốn mua.

Cô gái bán hoa đưa lưng về phía Mã Như Long, không quay đầu lại:

- Ngươi cũng chỉ có một mạng sống, ngươi cũng không mua nổi đâu.

- Nếu tại hạ nhất định mua thì sao?

- Thì ta nhất định không bán.

- Vì sao?

- Vì ta không muốn lấy mạng của ngươi.

- Mạng sống của tại hạ là do cô nương giật lại mà.

- Đã dành lại được mạng sống, thì nên biết quý hơn mới phải.

Cô gái vừa nói vừa đi ra, Mã Như Long vội bước theo. Hai người mau chóng ra khỏi căn nhà, bước đi trong con hẻm tối.

Cô Gái Bán Hoa

Đêm lạnh, trời không mây, lại có sao. Dưới ánh sao mờ nhạt, dáng vóc của cô gái bán hoa thần bí này dường như rất quen thuộc, giống một người quen mà Mã Như Long đã gặp qua. Cô gái không thi triển khinh công, cũng không bỏ chạy, thế mà Mã Như Long vẫn không đuổi kịp.

Chờ đến khi Mã Như Long thi triển khinh công của Thiên Mã Đường, thì cô gái đã cách xa ngoài 5 trượng. Y gắn sức đuổi theo, thì cô gái lại càng đi xa hơn. Y chậm lại, thì cô cũng chậm lại. Y dừng lại, thì cô cũng dừng. Xem ra tuy rằng cô gái không muốn y đuổi kịp cô, nhưng cũng không muốn để y lọt lại phía sau quá xa.

Mã Như Long vụt hỏi:

- Phải chăng cô nương không muốn cho tại hạ nhìn thấy mặt, không muốn cho tại hạ biết cô nương là ai?

Không có tiếng trả lời, cũng không lời phủ nhận.

Mã Như Long cười lên:

- Rất tiếc ta đã biết cô là ai rồi.

Cô gái bán hoa bỗng nhiên cũng bật cười. Tiếng cười của cô vang lên giữa đêm lạnh tịch mịch, cũng tựa như một chén rượu ấm làm ấm áp toàn thân người nghe.

Cô cười khúc khích:

- Ngươi vốn phải biết chứ, vì ngươi đâu đến nỗi đần độn lắm.

Cô gái dĩ nhiên là Đại Uyển, vốn bị cô gái bán hoa làm hoảng sợ bỏ đi, nhưng bây giờ lại mặc y phục của cô gái bán hoa, ngay cả giỏ hoa trong tay cũng là của cô gái bán hoa kia. Vậy cô gái kia đã đi đâu?

Mã Như Long còn nhiều câu hỏi khác nữa:

thân thế, võ công, lai lịch của Đại Uyển quá thần bí, hôm đó tại sao cô ta lại bị chôn vùi trong băng tuyết? Tuyệt Đại Sư, Ngọc Đạo Nhân, và các tuyệt đỉnh võ lâm cao thủ tại sao lại khiếp sợ cô ta như thế? Chuyện gì có liên quan đến Mã Như Long đều khó giải thích, mà ngay cả chính y đã biết Đại Uyển qua một thời gian, lại càng không thấu hiểu cô.

Mã Như Long đương nhiên không bỏ đi, bởi mỗi lần Đại Uyển xuất hiện, đều nhất định có một vài chuyện kỳ lạ xảy ra. Lần này cô lại làm chuyện gì nữa? Còn trò gì nữa? Mã Như Long rất muốn biết.

Đại Uyển quả nhiên có trò mới, ánh mắt cô hiện lên vẻ quỷ quyệt:

- Ta biết ngươi đảm lượng không nhỏ, cho nên lần này ta dắt ngươi đi đến một nơi kỳ quái.

- Đi làm gì?

Đại Uyển tỏ vẻ bí mật:

- Đi gặp một người, một nữ nhân rất ư kỳ quái.

- Ta đã gặp người đó chưa?

- Có gặp một lần.

- Có phải cô muốn nói đến cô gái bán hoa?

Đại Uyển nhìn Mã Như Long:

- Ngươi quả nhiên là không dốt, nhưng không biết ngươi có dám đi gặp cô ta chăng?

Mã Như Long đương nhiên dám đi chứ, dù cô gái bán hoa đó có là một nữ yêu quái ăn thịt người thì y cũng chịu đi.

Đại Uyển chớp mắt, lại hỏi:

- Ngươi không hối hận chứ? Gặp cô ta rồi, bất kể xảy ra chuyện gì, ngươi cũng không hối hận chứ?

Mã Như Long trả lời rất chắc chắn:

- Ta đã làm nhiều chuyện đáng phải hối hận, có thêm một chuyện nữa thì có ăn nhằm gì?

Đại Uyển lại cười, tiếng cười trong như tiếng chuông:

- Không ăn nhằm một chút nào cả.

Thế là cả hai tiếp tục đi. Trên đường đi, Mã Như Long cứ suy đoán không biết Đại Uyển dắt y đến nơi nào? Y nghĩ đến rất nhiều chỗ kỳ quái, nhưng vẫn không ngờ cô lại dắt y vào chỗ nha môn trong thành.

Chức tri huyện tuy chỉ là quan hàng thất phẩm nhưng cũng kể như thuộc loại "phụ mẫu chi dân. Nha môn của huyện phủ thật ra rộng lớn bề thế hơn Mã Như Long vẫn hằng tưởng tượng rất nhiều. Cổng chính đã đóng, Đại Uyển và Mã Như Long vào bằng cửa bên hông.

Đây là lần đầu tiên Mã Như Long bước vào chỗ nha môn, y hiếu kỳ nhìn cái trống kêu oan đặt trên giá cao, những gậy, trượng, và đủ các loại hình cụ kể cả bản răn đe, dựng trong công đường. Điều y thấy kỳ lạ nhất không phải các dụng cụ hình phạt, mà là các quân hầu đội mũ đỏ. Quan huyện tuy đã nghỉ, nhưng từng chặng cửa vẫn có hai quân hầu đứng canh. Những người này như thể đều là kẻ mù, không nhìn thấy Đại Uyển và Mã Như Long.

Nhưng chắc chắn các quân hầu không phải mù mắt, Mã Như Long và Đại Uyển rõ ràng bước qua trước mặt họ, làm sao họ chẳng thấy? Không lý Đại Uyển lại sử dụng ma pháp thần bí nào đó, biến cả hai trở thành kẻ ẩn hình?

Phía sau công đường là một khoảng sân rộng âm u, cũng có hai quân hầu đội mũ đỏ đứng canh phía ngoài. Mã Như Long bỗng bước đến nói:

- Này, ngươi có nhìn thấy ta chăng?

Tên quân hầu không để ý đến Mã Như Long, đến nhìn cũng không nhìn, nhưng lại hỏi tên quân hầu kia:

- Có người vừa nói chuyện phải không?

- Không có.

- Ngươi có thấy ai chăng?

- Không thấy ai cả, một bóng quỷ cũng không thấy.

Mã Như Long thấy mình quả nhiên lại gặp chuyện lạ, nếu Đại Uyển không kéo y vào sân thì y quả thật muốn đánh hai tên quân hầu một cái để xem họ có biết đau chăng?

Đại Uyển đang cười:

- Dù ngươi có lộn nhào trước mặt họ, họ cũng không thấy đâu.

- Tại sao không?

Đại Uyển bỗng chuyển hướng:

- Ngươi có biết cái sân này là chỗ gì chăng?

Mã Như Long không biết, nhưng y có thể cảm thấy nơi này có một loại quỷ khí không diễn tả được.

Đại Uyển khẽ nói:

- Nơi này là chỗ khám xét tử thi, trong vùng nếu có ai bị giết chết, thi thể đều được đem đến đây để khám xét tìm nguyên nhân cái chết.

Mã Như Long chưa thấy cái xác nào trong sân, cũng chưa ngửi thấy mùi máu tanh, nhưng đã bắt đầu cảm thấy rất khó chịu. Ai đến đây cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu, thế tại sao Đại Uyển lại dẫn y đến đây?

Hai dãy phòng ở hai bên sân đều không có cửa sổ, cũng chẳng lên đèn. Tuy nhiên căn phòng sau cùng phía bên phải có ánh đèn lọt ra qua khe cửa. Đại Uyển bước đến trước cửa phòng.

Mã Như Long hỏi:

- Người cô muốn dẫn ta đến gặp có phải ở trong phòng này chăng?

- Sao ngươi không vào xem thử đi.

Nói xong Đại Uyển đẩy cửa phòng mở ra.

Ánh đèn soi rõ trong phòng có để một cái giường lớn. Trên giường có phủ tấm khăn vải trắng tinh, dưới khăn có người. Tấm khăn trải giường này thật quá ngắn, tuy che được phần trên của thân người, nhưng không che được cặp chân.

Điểm đầu tiên đập vào mắt Mã Như Long là cặp chân ấy, một cặp chân trần xinh xắn thon thả. Bất cứ ai nhìn thấy cặp chân này đều nhận ra đây là một cặp chân của nữ nhân, và có thể tưởng

tượng được nữ nhân này nhất định rất đẹp.

Lúc ở trong hẻm tối, Mã Như Long không nhìn rõ mặt cô gái bán hoa dạo, nhưng bây giờ cũng có thể tưởng tượng được cô hẳn không xấu. Y bất giác thở dài:

- Cô ta đã chết?

- Xem ra hình như thế.

- Cô giết cô ta ư?

Đại Uyển lạnh nhạt đáp:

- Cô ả vẫn không xem ta ra gì, vẫn cho rằng mình có bản lĩnh giỏi hơn ta, lúc nào cũng có thể đánh bại ta, ta gặp cô ả liền bỏ trốn ngay, mục đích là để cho cô ả xem thường ta.

Đánh giá thấp đối thủ của mình là một sai lầm không thể chấp nhận được.

Đại Uyển nói tiếp:

- Quả nhiên cô ả đánh giá ta quá thấp, cho nên bây giờ ta còn đứng đây, mà cô ả đã ngã xuống, nhìn cũng giống như đã chết.

Mã Như Long hỏi lại:

- Chỉ nhìn giống như chết thôi à?

- Đúng.

- Nhưng kỳ thực cô ta chưa chết sao?

Đại Uyển cười bí ẩn:

- Tại sao ngươi không đến xem thử đi? Xem cho kỹ một chút.

Muốn xem kỹ thì phải giỡ tấm khăn ra. Mã Như Long giỡ mép khăn lên, vội lập tức thả xuống, mặt y bỗng ửng đỏ, tim bỗng đập nhanh hơn bình thường gấp bội. Tuy chưa nhìn thấy thật rõ nhưng y không dám nhìn lại lần nữa.

Nữ nhân nằm dưới tấm khăn hoàn toàn khỏa thân. Mã Như Long chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào đẹp như thế, một thân hình diễm lệ như thế, một khuôn mặt xinh đẹp như thế, cô gái này nếu đã chết thật thì rất đáng tiếc.

Đại Uyển hỏi:

- Ngươi nghĩ cô ả chết chưa?

Mã Như Long không biết.

- Mới nhìn thoáng qua đương nhiên không rõ được sống hay chết, nhưng ít ra ngươi cũng thấy là một cô gái đẹp như thế không có nhiều.

Mã Như Long thừa nhận điều này.

Đại Uyển nói:

- Nếu thế ngươi phải nhận ra là cô ả chưa chết.

- Tại sao ta phải nhận ra điều đó?

Đại Uyển khẽ thở dài:

- Bởi vì cô ả quá đẹp, đến độ cả ta cũng không nỡ để cho cô ả chết, dù trong lòng ta rất muốn giết cô ả, nhưng cũng không nỡ xuống tay.

Mã Như Long cũng thở dài:

- Bây giờ ta đã thấy cô ta, cũng tin là cô ta chưa chết, nhưng lại khiến ta càng mù mờ hơn.

- Ngươi không hiểu cái gì?

- Ta không quen cô ta, có đúng không?

- Đúng.

- Ta và cô ấy có liên hệ gì chăng?

- Tính đến nay thì chẳng có liên hệ gì cả.

- Vậy tại sao cô nhất định đòi dẫn ta đi gặp cô ấy?

- Bởi vì bây giờ tuy hai người không có quan hệ gì, nhưng về sau nhất định sẽ có.

- Quan hệ gì về sau?

Nụ cười của Đại Uyển càng bí mật hơn:

- Có những chuyện bây giờ ta chưa thể cho ngươi biết, nhưng ta có thể bảo đảm chuyện ta muốn ngươi làm chắc chắn không làm ngươi hối hận.

Mã Như Long hỏi:

- Cô chuẩn bị bảo ta làm chuyện gì?

- Ta chuẩn bị dẫn ngươi đi gặp một người nữa.

- Gặp ai?

- Một người rất thích ngươi, mà ngươi hình như cũng thích người đó.

- Làm sao cô biết ta thích người đó?

- Đã gặp qua người này thì rất khó mà không thích y.

Mã Như Long lập tức nghĩ đến một người:

- Giang Nam Du Ngũ?

Đại Uyển đáp:

- Ngoài ông ta ra còn ai nữa?

- Y đang ở đâu?

- Đang ở phía đối diện.

- Y đang làm gì?

Đại Uyển cười:

- Du Ngũ gia đang làm gì, ngươi không tài nào đoán được đâu

Tuyệt Nhân Tuyệt Sự

Lần đầu tiên Mã Như Long nhìn thấy Du Ngũ, ông ta đang chiên đậu hủ. Trên đời này chẳng thiếu gì người chiên đậu hủ, chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng khi Giang Nam Du Ngũ đích thân xuống bếp nấu ăn thì đó là chuyện khiến người lấy làm lạ. Nơi này là chỗ khám xét tử thi, không phải quán ăn, cũng chẳng phải nhà bếp.

- Nếu ngươi đoán được ông ta đang làm gì, ta phục ngươi ngay.

- Ta không cần cô bội phục ta, nhưng ta không đoán được.

- Ông ta đang chải tóc.

Chải tóc cũng không phải chuyện lạ, ngay cả Giang Nam Du Ngũ cũng phải chải tóc như bất cứ ai khác. Nhưng điều lạ là y đang chải tóc cho người khác, một lão bà già đến mức răng rụng gần hết.

Trong căn phòng đối diện, đèn đã lên không biết từ lúc nào. Lão bà đang ngồi dưới ánh đèn, mình mặc áo đỏ, kiểu áo đỏ có thêu hoa như áo của tân nương. Một chân của lão bà đưa ra, chân mang giày thêu màu đỏ. Nếp nhăn trên mặt lão bà đầy chi chít hơn cả bàn cờ, răng rụng gần hết, trông còn ít hơn hàm răng của trẻ một tuổi, thế nhưng cả đầu tóc lại đen lánh, mềm mại như lụa.

Thật không ngờ được Du Ngũ lại chải tóc cho một lão bà. Động tác chải tóc của ông cũng giống như lúc chiên đậu hủ, trông rất thanh tao ưu mỹ, bất kể trong tay ông là cái xẻng hay là cái lược, ông vẫn là một Giang Nam Du Ngũ độc nhất vô nhị.

Tuy Mã Như Long không hiểu tại sao Du Ngũ lại chải tóc cho lão bà, cũng không nghĩ ra tại sao Đại Uyển lại dẫn y đến xem, nhưng dần dần bất giác y cũng nhìn đến xuất thần. Du Ngũ hầu như không để ý cả hai bước vào lúc nào, bởi y bất luận làm chuyện gì cũng đều chuyên tâm thành ý mà làm, do đó chuyện y làm hay hơn người khác nhiều.

Lúc này Du Ngũ dùng một cây trâm gỗ đen cài búi tóc của lão bà, và đứng ngắm kiệt tác của mình. Đích thực là một kiệt tác, Mã Như Long không khỏi thừa nhận điểm này, vì lão bà trông có vẻ trẻ hơn rất nhiều. Mắt bà nãy giờ vẫn nhắm, nhưng vẻ mặt như đang biểu lộ mình đang thưởng thức những động tác vuốt ve của tình nhân.

- Không ai bằng ngươi được, tuyệt đối không ai so được với ngươi.

Giọng của lão bà cũng đã già, nhưng vẫn nghe ra được chút ngọt ngào nũng nịu của thời còn trẻ. Lão bà thở dài nho nhỏ:

- Ngươi chỉ cần có võ công bằng phân nửa bản lĩnh chải tóc của ngươi, thì đã là vô địch thiên hạ.

Du Ngũ mỉm cười:

- May mà tại hạ không muốn làm thiên hạ vô địch.

- Tại sao không?

- Bởi vì nếu mình thực sự là vô địch thiên hạ, thì cuộc sống hẳn sẽ rất chán ngán.

Lão bà cũng phá cười lớn:

- Ta thích ngươi, thật là thích ngươi, cho dù nếu ngươi không giúp ta chải đầu, ta vẫn sẽ giúp ngươi làm chuyện này.

Lão bà này là ai? Du Ngũ muốn tìm bà làm để làm gì? Lòng hiếu kỳ của Mã Như Long lại nổi lên, nhưng Đại Uyển lại kéo y đi chỗ khác.

- Bây giờ hẳn là ngươi càng thấy rối mù hơn, bởi ngươi chẳng biết ta muốn làm trò gì.

- Cô còn định làm gì nữa? Lần này đi gặp ai?

Đại Uyển đáp:

- Đi xem hình một người vẽ trên giấy. Dù cho ngươi có thông minh gấp trăm lần bây giờ, thì ngươi cũng không thể nào đoán được người này là ai.

Căn phòng kế bên đã được thắp đèn, trên tường có treo một bức họa, vẽ hình một người tuổi trung niên, tướng mạo rất trung thực và tầm thường.

Mã Như Long chưa bao giờ gặp qua người này, dù có thấy qua cũng sẽ quên đi rất mau.

Loại người này vốn không đáng để kẻ khác nhớ trong lòng, mà cũng không dễ làm cho người ta nhớ.

- Y họ Trương, nguyên tên là Trương Vinh Phát, là một người hết sức trung hậu thành thật, có mở một tiệm tạp hóa nhỏ trong thành, người đứng quày cho y cũng là một kẻ khá thành thật.

Đại Uyển giới thiệu người trong bức họa:

- Năm nay y bốn mươi bốn tuổi, thuộc tuổi hợi, năm mười chín tuổi y đã thành thân, vợ y tên Quế Chi, vừa dễ giận lại hay bệnh, không thể sinh con, do đó càng buồn bực bệnh thêm.

Gần đây Quế Chi bệnh đến mức không ra khỏi giường nổi, đến miếng ăn lão Trương cũng phải đút cho bà ta, nên bà rất bực bội gắt gỏng, đến mức hàng xóm hai bên đều không chịu nổi.

Đại Uyển bỗng ngưng lại, hỏi Mã Như Long:

- Ngươi có nghe rõ chưa?

Mã Như Long nghe rất rõ, song cảm thấy kỳ quái, không hiểu tại sao Đại Uyển dắt đến xem bức tranh này, lại giới thiệu người trong tranh cho y nghe một cách tường tận như vậy.

Mã Như Long không dằn được phải hỏi:

- Chẳng lẽ người này có liên hệ đến ta?

- Có một chút.

- Ta làm sao có liên hệ đến người này?

- Bởi vì người này chính là ngươi.

Đại Uyển không tỏ vẻ nói giỡn chơi chút nào:

- Ngươi chính là y, y chính là ngươi!

Mã Như Long cảm thấy thật buồn cười, muốn cười đến rớt răng. Nhưng y không cười được, bởi y nhận thấy Đại Uyển không phải đang nói chơi, cũng không phải điên rồ.

Mã Như Long cố ý hỏi:

- Tên Trương Vinh Phát này là ta?

- Đúng vậy.

- Y nhìn không giống ta chút nào.

- Nhưng ngươi sắp biến thành giống như y, hết sức giống, thậm chí có thể nói là giống hoàn toàn.

- Rất tiếc ta không biết cách biến.

- Ngươi không biết biến hóa, nhưng có người sẽ giúp ngươi biến.

Đại Uyển bỗng hỏi Mã Như Long:

- Ngươi có biết Du Ngũ tại sao lại chải tóc cho vị đại tiểu thư kia không?

Mã Như Long đáp:

- Vị đại tiểu thư này hình như chẳng phải đại tiểu thư nữa, giống như lão bà thì đúng hơn.

Đại Uyển không đồng ý:

- Bà không phải là lão bà, mà là đại tiểu thư, có những người dù sống đến một trăm mấy chục tuổi cũng vẫn là đại tiểu thư.

- Bà ta là loại người đó?

Đại Uyển đáp:

- Chắc chắn như thế, nếu bà không phải loại người đó thì trên thế gian này cũng không có loại người đó.

- Vì sao?

- Bởi vì bà họ Ngọc.

Mã Như Long bỗng nghĩ ra một người:

- Bà có liên quan gì với vị Ngọc đại tiểu thư của sáu mươi năm trước chăng?

Đại Uyển nói:

- Bà ta chính là vị Ngọc đại tiểu thư đó, là "Linh Lung Ngọc Thủ" Ngọc Linh Lung.

Linh Lung Ngọc Thủ

Sáu mươi năm trước, trong giang hồ có ba đôi tay nổi danh nhất, đó là Vô Tình Thiết Thủ, Thần Thâu Diệu Thủ, Linh Lung Ngọc Thủ. Bàn tay Thiết Thủ Vô Tình chưa từng bỏ qua bất cứ một người không đáng tha. Diệu Thủ Thần Thâu có thể trộm những vật người khác không thể đánh cắp được. Ngọc Thủ Linh Lung thần kỳ xảo diệu, không ai biết rõ đôi tay đó có thể làm bao nhiêu chuyện kỳ lạ, nhưng mỗi người đều biết bất kỳ ai trải qua nửa giờ dưới đôi tay ấy, sẽ biến thành một người khác hoàn toàn.

Mã Như Long rốt cuộc đã hiểu:

- Du Ngũ chải tóc cho bà, là để nhờ bà hóa trang cho ta, cải biến dung mạo thành Trương Vinh Phát.

- Đúng vậy.

- Cô và Du Ngũ chọn nơi này để làm việc, vì người trong giang hồ quyết chẳng đặt chân đến đây.

- Đúng.

- Những quân hầu kia đều giả như không thấy chúng ta, là vì họ đã từng có việc nhờ Du Ngũ, nên không thể không đáp ứng yêu cầu của Du Ngũ.

- Đúng.

- Ta đã bị mọi người xem là một ác đồ có lòng dạ và thủ đoạn hiểm độc, bị bức đến không còn đường nào dung thân, cho nên cô và Du Ngũ mới nghĩ ra cách này là để giúp ta tiếp tục sống còn.

- Không đúng.

Thái độ của Đại Uyển rất tha thiết và nghiêm túc:

- Du Ngũ tin ngươi, ta cũng tin ngươi. Cả hai chúng ta đều tin rằng ngươi đã bị người hãm hại, và cũng biết rằng ngươi chắc chắn sẽ không chịu sống đời trốn tránh ở một tiệm tạp hóa nhỏ hẹp.

Mã Như Long không mở miệng một lúc rất lâu. Y cảm thấy máu nóng lên, cổ họng như bị máu dồn lên ứ nghẹn, qua một lúc rất lâu sau, y mới khản giọng hỏi:

- Tại sao cô dám tin ta?

- Vì ta tin rằng một hung thủ vừa giết người xong, trong lúc đang chạy trốn chắc chắn sẽ không dám mạo hiểm dừng lại để cứu một nữ nhân sắp chết cóng vì bị chôn vùi dưới tuyết.

Mã Như Long không nói gì thêm, cảm giác trong lòng y chẳng thể dùng ngôn từ để diễn đạt được.

Đại Uyển nói:

- Ngươi vẫn phải tin trên đời này công đạo chính nghĩa còn tồn tại, kẻ tà ác sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong, âm mưu kia sớm muộn gì cũng sẽ bị bại lộ, sẽ có một ngày những nỗi oan của ngươi sẽ được rửa sạch.

Đại Uyển nắm nhẹ tay Mã Như Long, nói tiếp:

- Chỉ cần ngươi có lòng tin như vậy, những oan ức phải chịu tạm thời đâu có đáng kể gì?

Mã Như Long im lặng, im lặng một lúc khá lâu, bỗng y hỏi:

- Tiệm tạp hóa ấy nằm ở đâu?

- Ở trong một con hẻm hẹp tại Tây Thành, khách hàng của ngươi đều là những thường dân thật thà, hiền lành, nghèo khổ, đối với họ kiếm miếng ăn no bụng không phải dễ dàng, cho nên họ rất ít khi để ý đến chuyện người ta.

Đại Uyển giải thích thêm:

- Người ngồi quầy thu ngân của ngươi cũng họ Trương, mọi người đều gọi y là lão Trương thật thà, trừ chuyện lâu lâu thích uống lén miếng rượu, y chắc chắn là một kẻ có thể tin tưởng được.

Mã Như Long hỏi:

- Y sẽ không nhận ra chủ y đã đổi người sao?

- Mắt của lão từ trước đến nay vẫn kém, tai cũng nghễnh ngảng.

- Dù lão không nhận ra, nhưng còn người khác thì sao?

Đại Uyển hỏi:

- Ai khác?

Cô bỗng cười nói tiếp:

- Ý ngươi muốn hỏi người vợ lắm bệnh của Trương Vinh Phát à?

Mã Như Long cười gượng, nhưng vẫn không dằn được phải hỏi:

- Người vợ ấy là một người như thế nào?

Đại Uyển lại cười:

- Thật ra chính ngươi phải nhận ra người ấy.

- Ta nhận ra ư? Ta đã gặp người ấy lúc nào?

- Lúc nãy vừa nhìn thấy đó.

Mã Như Long chưng hửng:

- Không lý nữ nhân xem như đã chết lúc nãy, sẽ là vợ ta…

Y bỗng nhận ra cách nói của mình không đúng lắm, vội sửa lại:

- Không lý cô ấy là vợ của Trương Vinh Phát?

- Cô ấy vốn không phải, nhưng bây giờ thì sắp biến thành vợ chủ tiệm họ Trương, cũng như ngươi vốn chẳng phải Trương Vinh Phát, nhưng cũng sắp biến thành một người giống hệt như y.

- Cô ấy vốn là ai?

Đại Uyển đắn đo, xem có vẻ như không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng lần này Mã Như Long không bỏ chịu qua, lại hỏi:

- Cô ấy vốn là một người như thế nào? Chẳng lẽ đến bây giờ cô vẫn muốn giấu, không cho ta biết một chút chi tiết nào sao?

Đại Uyển thở dài:

- Bây giờ ta mà không chịu nói cho ngươi nghe, thì xem ra thật không biết điều.

Mã Như Long hoàn toàn đồng ý.

- Cô ấy họ Tạ, tên Ngọc Luân, là chữ tạ trong "đa tạ", chữ ngọc của "bảo ngọc", chữ luân trong "côn luân sơn".

- Ta biết nghĩa của ba chữ này, cô không cần giải thích rõ đến thế.

- Cô ấy là một nữ nhân.

- Thế cô tưởng ta không nhận ra cô ấy là nam hay nữ sao?

Đại Uyển cười gượng, nói:

- Ngươi chắc chắn cũng nhận ra là ta đang cố ý đánh trống lảng, vì thật sự ta không biết nên cho ngươi biết nhiều hay ít.

Mã Như Long nói:

- Vậy cô có thể cho ta biết những gì?

Đại Uyển cuối cùng chừng như đã quyết định, cô nói:

- Được rồi, ta cho ngươi hay, năm nay cô ấy mười chín tuổi, nói chung thì chưa hề chung đụng với nam nhân.

Mã Như Long hỏi:

- Có thật cô ấy chỉ mới mười chín tuổi chăng?

- Thế ngươi cảm thấy cô ấy đã già lắm sao?

- Tuy người không già, nhưng võ công thì khá già, cô ấy đi xuyên qua bức tường cao kia giống như xuyên thủng giấy vậy, công lực tầm cỡ ấy thì người sống đến chín mươi tuổi cũng chưa chắc đã luyện được.

Đại Uyển bảo:

- Võ công của ta cũng không kém cô ấy, vậy ngươi có nghĩ ta cũng đã khá già chăng?

Mã Như Long nín thinh.

- Võ công không hẳn phải luyện ngày đêm mà thăng tiến được, công lực sâu hoặc cạn của từng người chưa chắc được phản ảnh bằng tuổi tác.

- Ta hiểu.

Đại Uyển nói thêm:

- Võ công của cô ấy quả thật rất cao, trong số các vị anh hùng đại hiệp mà các ngươi vẫn nói đến, số người có thể thắng được cô ấy không quá mười người, bởi vì cô ấy chẳng những có vị sư phụ giỏi, mà gần như từ lúc vừa lọt lòng đã bắt đầu luyện võ.

Mã Như Long hỏi:

- Sư phụ của cô ấy là ai?

- Ta chỉ đồng ý kể những chuyện có liên quan đến cô ấy, chứ không kể những chuyện liên quan đến sư phụ của cô ấy.

Mã Như Long cười gượng nói:

- Nếu vậy thì ta không hỏi nữa.

Đại Uyển vẫn tiếp tục:

- Cô ấy tính tình không tốt lắm, tính tình kiểu đại tiểu thư thường dễ nóng giận, gắt gỏng, nếu bỗng dưng cô ấy phát giác ra mình đã trở thành một bà chủ tiệm tạp hóa nghèo hèn, không chừng cô ấy sẽ tức đến phát điên.

- Thế lúc cô ấy nổi điên, có lấy dao đâm lão chủ tiệm chăng...

Điểm này Mã Như Long không thể không quan tâm bởi y sẽ là chủ tiệm.

Đại Uyển cười duyên:

- Điểm này ngươi an tâm, cô ấy không giết chết ngươi đâu.

- Làm sao cô biết chắc cô ấy sẽ không giết ta?

- Bởi vì cô ấy mang bệnh, bệnh nặng đến phải nằm liệt giường, đến đứng dậy cũng không nổi.

Một tuyệt đỉnh cao thủ mới hôm qua còn xuyên thủng tường đi qua, làm sao có thể biến thành một người mang bệnh nặng như thế? Mã Như Long không hỏi rõ, y có thể tưởng tượng ra căn bệnh này từ đâu mà có, với bản lãnh của Đại Uyển, muốn gây cho một người "mang bệnh" chắc chắn không khó.

Đại Uyển nói:

- Chờ đến khi cô ấy tỉnh lại, thì đã là một Quế Chi đang nằm trong hậu phòng của tiệm tạp hóa.

- Còn ta?

- Ngươi thì đương nhiên đang ở bên cạnh giường chăm sóc cho cô ấy, vì hai người vốn là một cặp vợ chồng thương nhau bao lâu nay mà.

Mã Như Long không khỏi gượng cười:

- Nhưng cô ấy nhất định sẽ không chấp nhận điều này.

Đại Uyển đáp:

- Dĩ nhiên cô ấy không chấp nhận, nhưng ngươi phải một mực khăng khăng cô ấy là vợ ngươi, là Vương Quế Chi, đã lấy ngươi làm chồng được mười tám năm rồi. Bất kể cô ấy có nói gì, nổi giận thế nào, ngươi phải trước sau chỉ một câu trả lời.

Mã Như Long tiếp lời:

- Nói mãi rồi cô ấy cũng sẽ trở nên lẩn lộn, đến chính mình là ai cũng không rõ.

- Vậy ngươi đã hiểu ý ta rồi đấy.

- Ta chỉ có một chút chưa rõ.

- Ngươi nói đi.

- Ta và cô ấy không oán thù gì, tại sao ta phải làm chuyện này đối với cô ấy?

- Bởi vì làm như vậy không những có chỗ tốt cho ngươi, mà còn cho cô ấy nữa, và chỉ có cách này mới giải oan cho ngươi được, làm mọi việc sáng tỏ.

Thái độ của Đại Uyển càng nghiêm trang, thành khẩn hơn:

- Ta biết ngươi là một ngươi kiêu ngạo đến mức nào, ngươi không bao giờ chịu làm một việc như vậy, nhưng lần này ngươi hãy xem như làm vì ta, ta vẫn tin tưởng ngươi, nên tối thiểu ngươi nên tín nhiệm ta một lần.

Mã Như Long không nói thêm lời nào nữa. Cũng vì y kiêu ngạo, nên y quyết không chịu ân của người khác. Lần này làm chuyện này có giải oan cho y được chăng, Mã Như Long cũng không chắc lắm, chuyện y làm thường chẳng phải vì mình.

Bây giờ nếu có người hỏi y:

"Các hạ là một người như thế nào?" Câu trả lời của y nhất định không giống lúc trước. Mỗi một người đều phải trải qua vô số thử thách mới nhận chân ra chính mình.

Mã Như Long hỏi Đại Uyển:

- Bây giờ cô chuẩn bị bảo ta làm chuyện gì?

Đại Uyển hớn hở đáp:

- Đương nhiên là muốn ngươi đi uống rượu, Du Ngũ có mặt tại đây, ngươi cũng có mặt, nếu

không để hai người uống vài chén rượu cho sảng khoái thì thật không biết điều, phải không?

Cuối hai dãy phòng, còn có một căn phòng lớn nằm riêng, mái nhà chênh chếch trên bức tường xám, gây cho người cảm giác âm u xưa cổ. Nhìn bề ngoài của căn phòng, ai cũng đoán đây hẳn là căn nhà kho chứa các dụng cụ khám xét tử thi, bên trong chứa đầy các dụng cụ khiến người nghĩ đến đã nổi da gà, chẳng những có dao nạo xương, những móc sắt đã gỉ sét, kim chỉ để may da... mà còn có những vật mà người khác không ngờ đến, cũng không dám nghĩ tới.

Thế nhưng bên trong phòng thì hoàn toàn khác. Căn phòng bên trong sạch sẻ, thoáng rộng, sáng sủa, tường mới quét vôi trắng bóc, trên bàn trải khăn trắng tinh có bày vài món ăn khéo và sáu vò rượu. Bốn vò rượu "Thiện Nhưỡng" thật lớn đã để lâu năm, chưa hề mở ra, cộng thêm hai vò chứa hai mươi cân Nữ Nhi Hồng.

Người bình thường chỉ cần nhìn thấy nhiều rượu như thế không chừng đã say mất. Mã Như Long chẳng phải người thường, song nhìn thấy từng ấy vò rượu cũng cảm thấy hơi ngán trong bụng. Uống say khướt không biết trời trăng chẳng phải là một điều dễ chịu, nhưng có Du Ngũ bên cạnh không muốn uống cũng khó. Mã Như Long chỉ hy vọng lần này có thể chuốc say Du Ngũ trước để y uống ít hơn một chút.

Du Ngũ đang mỉm cười nhìn Mã Như Long, chừng như đã nhìn thấy trong bụng y đang nghĩ gì.

- Ta biết lão đệ thích Nữ Nhi Hồng, rất tiếc nơi này quả thật không bán nhiều Nữ Nhi Hồng như thế.

- Thiện Nhưỡng uống cũng được.

Du Ngũ cười rất sảng khoái:

- Chúng ta uống Nữ Nhi Hồng trước, uống Thiện Nhưỡng sau, mỗi người một vò Nữ Nhi Hồng uống xong, thì uống thứ rượu gì khác cũng thế thôi.

Mã Như Long nhìn qua Đại Uyển hỏi:

- Mỗi người một vò à? Còn cô ta thì sao?

Đại Uyển cười đáp:

- Lần này ta không uống, Ngọc đại tiểu thư lúc nãy mới cho ta hay, con gái uống rượu nhiều quá, chẳng những mau già mà còn dễ bị dụ.

Mã Như Long than thầm, đã biết ý định chuốc say Du Ngũ không có mấy hy vọng.

Ngọc đại tiểu thư dĩ nhiên là Ngọc Linh Lung, bà cũng có mặt trong phòng, đang ngồi tại bàn bên cạnh.

Trên bàn để một cái hòm nhỏ bằng bạc viền ngọc, hơn mười cái lọ bạc, và một thau rửa mặt cũng bằng bạc. Thau chứa đầy nước ấm, Ngọc Linh Lung thử độ ấm của nước, sau đó bà nhúng đôi tay vào ngâm trong nước.

Vị Ngọc đại tiểu thư này tuy đã già cỡ tuổi cố tổ của một tiểu thư, nhưng phong tư của bà vẫn chưa già, mỗi một cử chỉ đều giữ vẻ đài các của thời thanh xuân. Bất kỳ ai nhìn bà lâu một chút cũng sẽ có cảm giác bà không già đến mức ấy. Đây có lẽ là vì chính bà không cảm thấy mình già

đi.

Ngọc Linh Lung cười nói:

- Các vị cứ việc uống rượu, ta lo chuyện của ta. Tuy ta chưa bao giờ uống rượu, nhưng không phản đối người khác uống, ta còn thích ngắm người khác uống nữa.

Đại Uyển cười xen vào:

- Có lúc tiểu nữ cũng cảm thấy ngắm người uống rượu thú vị hơn chính mình uống rất nhiều.

Ngọc Linh Lung đồng ý:

- Có người uống say thì nói nhảm lung tung, ồn ào náo động, có người uống say lại trở nên như một con người gỗ, đến một chữ cũng không nói, có người say rồi thì khóc, kẻ khác lại cười, rất thú vị.

Đột nhiên bà hỏi Mã Như Long:

- Các hạ uống say rồi thì giống kiểu gì?

- Tại hạ không biết.

Y quả thực không biết, một người nếu đã uống say, trong ký ức chỉ còn lại một khoảng trống không, lúc tỉnh lại thì miệng khô cổ đắng, đầu nhức như búa bổ, chuyện gì cũng quên cả... nói đúng hơn thì chuyện không nên quên thì quên hết, còn chuyện đáng quên hình như vẫn nhớ rất rõ.

Ngọc Linh Lung cười đáp:

- Trong đời ta chỉ gặp qua hai người kể như là mỹ nam tử thật sự, các hạ là một trong hai người ấy, cho nên dù có uống say, bộ dạng chắc cũng không đến nỗi khó nhìn lắm.

Du Ngũ cả cười:

- Hắn uống say rồi nhìn ra sao, tiểu thư chờ một lúc sẽ thấy.

Mã Như Long tuy không say quá mau, nhưng cũng không quá chậm.

Lúc ban đầu Mã Như Long còn nhìn thấy rõ nhất cử nhất động của Ngọc Linh Lung. Bà nhúng tay vào thau nước ấm ngâm chừng một tuần trà, sau đó dùng khăn lau khô tay. Bà mở tủ lấy ra một con dao lưỡi cong nho nhỏ, bắt đầu gọt dũa móng tay. Trong tủ bạc kia không biết còn những dụng cụ gì khác nữa?

Gọt dũa móng tay xong, Ngọc Linh Lung lần lượt lấy từng lọ bày trên bàn chế vào một thau bạc nhỏ hơn bảy tám thứ thuốc khác nhau, vừa bột vừa dầu, màu vàng, nâu xám lẫn lộn, lại có thứ sủi bọt trắng. Bà dùng một cái muỗng bạc từ từ khuấy đều dung dịch trong thau.

Mã Như Long hiểu rằng Ngọc Linh Lung đang chuẩn bị thuốc để cải sửa dung mạo. Đã uống hơn phân nửa vò Nữ Nhi Hồng, Mã Như Long bỗng có ý nghĩ kỳ lạ:

"Ngọc Linh Lung có thể dùng thuật dịch dung đối với kẻ khác, biến xấu thành đẹp, đẹp thành xấu, già hóa trẻ, trẻ hóa già, vậy tại sao bà không tự biến đổi dung mạo của mình để trở thành

một vị cô nương trẻ trung?" Ngọc Linh Lung hình như hiểu thấu suy nghĩ của Mã Như Long, bà nói:

- Ta chỉ giúp hóa trang kẻ khác chứ chưa bao giờ tự làm cho mình, bởi vì dù ta có thể làm mình trẻ lại đôi chút, dù có đánh lừa kẻ khác được, nhưng cũng không lừa được chính mình.

Lừa người thì ta có thể làm, chứ lừa chính bản thân thì ta quyết không làm.

Nói đến đây, Ngọc Linh Lung lại lấy từ trong tủ bạc ra bảy, tám thứ dụng cụ nho nhỏ bằng bạc, gồm dao, kéo và móc, thậm chí có cả một cái cưa con. Bà chuẩn bị làm gì với những vật này?

Nếu chưa say, Mã Như Long không chừng đã tông cửa chạy trốn, chỉ rất tiếc y đã uống quá nhiều, say mất rồi. Điều sau cùng y còn nhớ được, là Ngọc Linh Lung dùng ngón tay sờ mặt y. Ngón tay của bà lạnh nhưng mềm mại, động tác rất nhẹ nhàng êm dịu, vô cùng êm dịu....

Tiệm Tạp Hóa

Căn phòng có trần nhà rất thấp, tưởng như đưa tay lên là có thể đụng cây xà ngang, tường tróc vôi loang lổ, trên tường treo một bức tranh khắc bằng gỗ hình Quan Phu Tử ngắm Xuân Thu, một bản cách ngôn trị gia của Chu Đại Tử, và một áng Khuyến Thế Văn viết tay, chữ viết rất ngay ngắn rõ ràng. Trong phòng chỉ có một ô cửa sổ, một cửa phòng, ngay ngưỡng cửa treo một tấm màn cửa màu xanh lam đã bạc màu vì giặt nhiều lần.

Đối diện cửa phòng là một cái bàn bát tiên tuy đã cũ nhưng được chế bằng gỗ tử đàn.

Trên bàn để một bình trà mẻ vòi, ba chén trà, lại có kê một bàn thờ nhỏ, bên trong chẳng phải thờ Quan Phu Tử mà là tượng Tống Tử Quan Âm, trên tay bồng một em bé mập tròn.

Trong một góc phòng có để chồng chất ba cái rương bằng gỗ long não, ở một góc khác là một bàn trang điểm, có vẻ rõ ràng đã lâu không người dùng đến. Bụi bám đầy trên một tấm gương đồng hình thoi, chiếc lược gỗ bên cạnh cũng gãy mất vài răng lược.

Ngoài những đồ đạc này ra, chỉ còn một cái giường gỗ khá lớn có bốn trụ giăng màn.

Trên giường, một nữ nhân đang nằm ngủ, đến ba lớp chăn bông dầy đắp trên mình. Đầu tóc nữ nhân rối bù, sắc mặt vàng võ, trông rất tiều tụy mệt mỏi, tuy nữ nhân đã ngủ nhưng thỉnh thoảng lại rên khẽ.

Không khí trong phòng đậm nồng mùi thuốc nấu, bên ngoài có tiếng người cãi nhau the thé, vừa bảo trứng gà của tiệm tạp hóa quá nhỏ, lại chê dầu pha nước, muối bán cũng quá mắc.

Lúc Mã Như Long tỉnh lại thì thấy mình ở trong một nơi như thế, y tưởng mình đang nằm mộng, vì trừ phi nằm mộng, làm sao loại người như y lại đến một nơi như thế. Cũng may rằng tuy y chưa hoàn toàn tỉnh rượu, đầu nhức khủng khiếp, nhưng trí nhớ vẫn không bị mất.

Mã Như Long lập tức nhớ lại làm sao mình đến nơi này. Phản ứng đầu tiên của y là đứng phắt dậy, nhào đến trước bàn trang điểm và cầm lấy cái gương đồng, dùng tay áo lau sạch lớp bụi. Y cảm thấy tay mình hình như run run.

Ngọc Linh Lung đã làm gì với gương mặt của Mã Như Long? Y rất nôn nóng muốn biết mình đã biến thành gì?

Mã Như Long không nhìn thấy chính mình, mà thấy Trương Vinh Phát, chắc chắn không phải một Mã Như Long nữa mà là Trương Vinh Phát. Y nhìn gương mặt trong gương, thấy giống như bức họa mà Đại Uyển đã cho y xem.

Một người soi gương mà nhìn thấy một khuôn mặt chẳng phải của mình, trong lòng có cảm giác gì? Ai chưa trải qua chuyện này hẳn không thể tưởng tượng được.

Tuy Mã Như Long không phải lúc nào cũng tự phụ, song y biết mình là một mỹ nam tử.

Ngay cả những kẻ ghen ghét y cũng phải thừa nhận điều này. Y không khỏi tự hỏi:

"Mai này, ta có còn trở lại được dung mạo ban đầu chăng?" Câu hỏi này đương nhiên y không thể đáp được, y tự trách mình sao chẳng hỏi trước chuyện này với Đại Uyển và Ngọc Linh Lung.

Tiếng tranh cãi bên ngoài đã yên, nhưng nữ nhân nằm trên giường vẫn ngủ say chưa tỉnh.

Mã Như Long cũng không dằn được lòng hiếu kỳ, bước đến xem thử. Vừa nhìn diện mạo nữ nhân, y giựt mình kinh hãi.

Nữ nhân với khuôn mặt tiều tụy hốc hác như bệnh lâu năm, da mặt vàng võ không chút sinh khí này chính là tuyệt sắc mỹ nhân mà y đã nhìn thấy trong phòng khám xét tử thi kia sao? Mã Như Long dù biết rõ khuôn mặt mình sẽ biến đổi, mà còn không khỏi sợ hãi, nếu là cô gái kia, khi tỉnh lại thấy mình đã trở thành như thế, không biết phản ứng của cô sẽ ra sao? Mã Như Long chợt cảm thấy tội nghiệp cho cô gái.

"Trương Vinh Phát" đã nhìn thấy mặt y, thấy phòng của y, cũng thấy cả vợ y. Thế tiệm tạp hóa của y thì như thế nào? Lão Trương thật thà ngồi thu ngân cho y là một người như thế nào? Dĩ nhiên y rất muốn bước ra xem thử.

Tiệm tạp hóa thông thường rất hỗn tạp, bày la liệt các thứ hàng hóa. Dầu, muối, tương, dấm, gạo, trứng gà, trứng kho mặn, trứng muối, trứng bắc thảo, tôm khô, dưa muối, đường phèn, kim chỉ, dao kéo, đinh, giấy súc... tất cả những vật dụng phổ thông mà con người cần đến trong cuộc sống hàng ngày đều có thể mua tại tiệm tạp hóa.

Tiệm tạp hóa này cũng cùng một kiểu như vậy, ngay cửa ra vào còn treo một tấm bản cũ rích, đề bốn chữ "Trương Ký Tạp Hóa". Bên ngoài tiệm là một con hẻm không chật hẹp lắm, gặp lúc gió lớn quét ngang thì đá sỏi cát bụi tung mịt mù, lúc trời mưa bùn tràn khắp lối đi.

Hai bên hàng xóm đều là những nhà nghèo khổ, trẻ nít mũi chảy lòng thòng suốt ngày rong chơi trong xóm, lắm lúc đánh lộn khóc om sòm, dưới đất thì gà, vịt, chó, mèo tự nhiên phóng uế, nhìn quanh trước cửa nhà nào cũng phơi quần áo và tã con nít.

Ở một nơi như vậy, trong một gia đình như thế, chỉ có chơi với con trẻ làm vui, chứ các lạc thú khác hầu như hoàn toàn không có.

Các anh hùng, hào kiệt, hảo hán trong giang hồ đương nhiên không khi nào đến một nơi như thế. Mã Như Long không thể ngờ có một ngày mình lại biến thành một ông chủ tiệm tạp hóa ở một nơi như thế.

Lão Trương thật thà vốc người thấp và mập, trông có vẻ chậm chạp, gương mặt tròn có đôi mắt híp lại như thể lúc nào cũng ngủ chưa tỉnh, cộng thêm cái mũi to đỏ ửng. Lão không tỏ ra lễ độ lắm đối với ông chủ của lão, đến một câu chào cũng lười nói, nhìn cũng chẳng nhìn.

Trong một tiệm nghèo như vậy, chủ với tớ có hơn gì nhau? Đằng nào cũng sống cho qua ngày mà chờ chết, được ngày nào hay ngày ấy. Mã Như Long thấy vậy rất vừa ý, vì nếu lão Trương là một kẻ nhiều chuyện bám theo y hoài, thì y mới thật khó chịu.

Thế còn chủ nhân cũ của tiệm tạp hóa thì sao? Chắc hẳn Du Ngũ đã an trí vợ chồng họ Ở một nơi khác, sống đời thảnh thơi hơn nơi đây nhiều. Mã Như Long bỗng tự hỏi:

"Sống như thế này, ta phải chịu đến bao lâu?" Lại có khách đến, là một thiếu phụ mang thai,

đến mua một đồng đường đen. Đúng lúc ấy, Mã Như Long chợt nghe thấy một tiếng kêu, âm thanh tuy không lớn, nhưng cả đời y chưa từng nghe thấy một tiếng kêu chứa đầy nỗi sợ hãi khủng khiếp đến thế. Tạ Ngọc Luân chắc đã tỉnh dậy, đã phát hiện ra những biến đổi đáng sợ trên mình cô. Mã Như Long gần như không dám bước vào gặp cô.

Thiếu phụ mang thai nhìn Mã Như Long, lắc đầu thở dài:

- Bệnh của bà chủ dường như càng ngày càng nặng thêm.

Mã Như Long chỉ gượng cười, vén bức màn xanh lam bước vào trong.

Tạ Ngọc Luân đang cố sức ngồi dậy, trong mắt cô chứa đầy nỗi kinh hoàng, phẫn nộ, cô kêu lên:

- Ngươi là ai? Đây là đâu? Tại sao ta lại đến đây?

- Đây là nhà của nàng, nàng đã ở đây mười tám năm rồi, tôi là chồng nàng.

Mã Như Long vừa thốt ra những lời trên vừa cảm thấy mình như con chồn hôi. Nhưng y không thể không nói tiếp:

- Tôi thấy là bệnh nàng lại trở nặng rồi, đến nhà mình và chồng mình cũng không nhận ra nữa.

Tạ Ngọc Luân giựt mình nhìn Mã Như Long, không ai hình dung được ánh mắt của cô.

Thiếu phụ mang thai từ ngoài ló đầu vào, thở dài bảo:

- Bà chủ nhất định sốt cao quá mới nói nhảm như thế, ông chủ nên nấu nước đường đen với gừng cho bà uống.

Thiếu phụ chưa nói hết câu, Tạ Ngọc Luân đã chộp lấy một cái chén sành đặt trên bàn nhỏ cạnh giường, dùng hết sức ném vào thiếu phụ. Khổ một nỗi cô "bệnh" quá nặng, ném một cái chén cũng không đi xa nổi, cô càng kinh sợ, đến độ toàn thân run lên.

Tạ Ngọc Luân biết mình có võ công, nhưng bản lãnh kinh khiếp kia đã biến đâu mất?

Thiếu phụ mang thai lại thở dài, đi ra mang đường đen mới mua về nhà. Chẳng bao lâu nữa, hai bên lối xóm sẽ biết chuyện bà chủ tiệm tạp hóa bệnh đến phát điên rồi. Tạ Ngọc Luân quả thật sắp điên lên mất. Cô đã nhìn thấy đôi tay của mình, một đôi ngọc thủ nhu nhuyễn như không xương, thanh tú như búp măng, bây giờ đã biết thành giống như chân gà.

Thế còn chỗ khác thì sao? Tạ Ngọc Luân thu tay vào trong chăn, bỗng lại giựt ra, như thể trong chăn có con rắn độc cắn cô một phát. Cô nhìn thấy tấm gương bên kia, vội cố hết sức bò qua, nhìn vào gương một cái, chỉ một cái nhìn thôi thì cô đã ngất xỉu.

Mã Như Long chậm rãi cuối xuống thu nhặt mảnh chén bể, kỳ thực y không muốn làm việc này. Việc y muốn làm nhất là tự vã vào mặt mình mười mấy bạt tai, rồi kể hết sự thật cho vị cô nương họ Tạ nghe.

Nhưng y không thể phụ lời Đại Uyển. Đại Uyển đã tín nhiệm y, thì y cũng nên tin tưởng Đại Uyển. Cô ta làm như vậy hẳn có dụng ý sâu xa, mà đối với mọi người đều có lợi. Mã Như Long thở một hơi dài, bước ra bảo lão Trương:

- Hôm nay đóng cửa sớm chút.

Chuyện Không Làm

Bữa cơm tối chỉ có món cá khô kho tiêu, còn là một bát canh hầm xương để dành cho người bệnh dùng. Bệnh nhân đã tỉnh lại, cô vẫn nằm bất động trên giường, mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Mã Như Long cũng ngồi thừ trên một cái ghế mây gẫy bên cạnh giường, y bỗng nghĩ đến rất nhiều điều, đến những chuyện đã làm trong quá khứ mà y tự cho là rất xuất sắc.

Những chuyện đó có đúng hoàn toàn phải làm như thế chăng? Có thật là kiệt xuất chăng?

Giữa người với người, tại sao có khoảng cách lớn như thế, tại sao có kẻ sống đời hèn mọn như thế? Tại sao có những người khác lại kiêu ngạo như thế?

Mã Như Long bỗng nhận ra nếu có thể rút ngắn được khoảng cách giữa người với người, thì mới thật là chuyện đáng để kiêu ngạo. Nếu y vẫn sống trong nếp sống như trước đó, thì nhất định y không khi nào nghĩ đến điểm này.

Nếu một người trải qua nhiều thử thách khốn khó không ngờ đến, phải chăng là điều tốt cho y? Đại Uyển dùng phương pháp này đối với Tạ Ngọc Luân có phải vì lý do này chăng?

Nghĩ đến đây Mã Như Long cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Y tin rằng Tạ Ngọc Luân lúc trước chắc hẳn là một cô gái rất kiêu ngạo, mà chính cô cũng cảm thấy mình có lý do đáng để tự phụ.

Không biết từ lúc nào, Tạ Ngọc Luân cũng đang nhìn Mã Như Long, rất lâu sau cô bỗng nói:

- Ngươi nói lại xem.

- Nói gì?

- Nói chuyện ngươi là ai, ta là ai.

- Tôi là Trương Vinh Phát, nàng là Vương Quế Chi.

- Chúng ta là vợ chồng?

- Đã là vợ chồng mười tám năm rồi, trước giờ vẫn ở tại đây mở tiệm tạp hóa, chung quanh đây người nào cũng biết chúng ta.

Mã Như Long thở dài nói tiếp:

- Có thể nàng cho là cuộc sống như thế này quá nghèo khổ nên không muốn tiếp tục nữa, do đó đã quên đi những chuyện ngày xưa, nhưng thực rasống như vầy cũng chẳng có gì không tốt vì ít nhất chúng ta có cuộc sống an lành.

Tạ Ngọc Luân lại nhìn Mã Như Long một lúc lâu, sau đó cô dằn từng chữ:

- Ngươi nghe đây, ta không biết ngươi là ai, cũng không hiểu chuyện này đầu đuôi ra sao, nhưng chắc chắn có kẻ khác mua chuộc ngươi đến hãm hại ta.

- Ai muốn hại nàng? Tại sao phải hại nàng?

- Ngươi thật không biết ta là ai sao?

Mã Như Long quả thật không rõ lắm, bèn hỏi:

- Nàng nghĩ nàng là ai?

Tạ Ngọc Luân cười nhạt:

- Nếu ngươi biết ta là ai thì không chừng sợ đến chết mất.

Giọng nói của cô bỗng tràn đầy tự phụ:

- Ta là con gái của thần, trên thế gian này không có nữ nhân nào sánh kịp ta. Ta có thể tùy nghi khiến ngươi giàu lên, cũng có thể tùy tiện giết ngươi, cho nên tốt nhất là ngươi hãy mau đưa ta về nhà, bằng không sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ chặt ngươi ra từng miếng cho chó ăn.

Quả thật Tạ Ngọc Luân là một cô gái vô cùng kiêu ngạo, chẳng những cô không xem ai ra gì, mà tính mạng của kẻ khác cũng không coi trọng, bởi trừ chính cô ra, sinh mạng của ai khác cũng không đáng giá. Một người như thế, cho chịu khổ chút chắc chắn có điểm tốt cho cô.

Mã Như Long lại than:

- Bệnh nàng lại đến rồi, thôi đi ngủ sớm đi.

Y nói xong câu này, mới nghĩ đến một vấn đề:

trong phòng chỉ có một cái giường, vậy y ngủ đâu?

Tạ Ngọc Luân chắc chắn cũng nghĩ đến điều này, đột nhiên cô kêu lên:

- Ngươi dám đến đây nằm ngủ, dám đụng vào người ta, thì ta... ta...

Cô không nói tiếp được, bởi cô không làm gì được Mã Như Long, đến đứng cũng không nổi thì làm sao chống cự nếu y muốn đụng đến cô.

Mã Như Long là một nam nhân khỏe mạnh, và đã từng thấy mặt thật của Tạ Ngọc Luân, y biết cô là một cô gái đẹp như thế nào, lúc ở trong căn phòng kia dưới tấm khăn trắng...

Y không quên hình ảnh đó, có muốn cũng không quên được, nhưng y không đụng đến Tạ Ngọc Luân. Tuy suy nghĩ của y đã thay đổi, đã cảm thấy chính mình cũng không có gì đáng để hãnh diện như vẫn hằng tưởng lúc trước, nhưng có những chuyện y vẫn không bao giờ làm, dù có bảo giết y, y cũng không làm, có lẽ một điểm đó cũng đáng để hãnh diện.

Ngày qua ngày lại, cứ thế trôi đi, Tạ Ngọc Luân dần dần cũng dịu xuống. Gặp phải chuyện chẳng đặng đừng, bất luận ai cũng chỉ có cách nhẫn nại chịu đựng. Không nhẫn nại cũng vô ích, phát điên phát cuồng hay lăn lộn dưới đất, hay đập đầu vào tường cũng vô ích.

Còn Mã Như Long? Cuộc sống như thế so với sinh hoạt lúc trước của y hoàn toàn khác hẳn, hoàn toàn cách biệt với thế giới lúc trước của y. Lúc trước y cảm thấy những kẻ tầm thường này thật dung tục hạ tiện, bây giờ y lại tìm thấy chỗ thiện lương khả ái của họ.

Có lúc y cũng cảm thấy rất phiền não, muốn ra ngoài nghe ngóng tin tức giang hồ, muốn đi tìm Đại Uyển và Du Ngũ. Nhưng có lúc khác y lại muốn buông thả mọi thứ, sống bình lặng như thế đến hết đời. Chỉ tiếc là cho dù y có thật sự muốn như thế, người khác cũng không để yên cho y, vì y thật sự không phải là Trương Vinh Phát, mà là Mã Như Long.

Mấy ngày gần đây, tiệm tạp hóa bỗng có thêm một người khách kỳ lạ. Mỗi ngày vào lúc hoàng hôn, người khách đều đến mua hai chục trứng gà, hai xấp giấy súc, hai cân muối, một cân rượu nếp. Một gia đình mỗi ngày ăn hai chục trứng gà đã là một điều kỳ quái, huống chi mỗi ngày dùng đến hai cân muối, thật chưa từng nghe thấy.

Tuy đây là một chuyện lạ, nhưng những thứ người khách này mua đều bình thường:

trứng gà, giấy súc, muối, rượu đều là những thứ phổ thông. Người khách xem ra rất tầm thường, dáng cao ốm, trông cũng như những nam nhân khác ở khu này, thường có vẻ ưu tư mệt mỏi.

Mãi đến một ngày kia, thiếu phụ mang thai nhìn thấy người khách, thì Mã Như Long mới bắt đầu chú ý đến y, do bởi thiếu phụ kia hỏi:

- Người này là ai? Sau trước giờ chưa gặp?

Thiếu phụ biết mặt hết người ở xóm này, nên nàng nói chắc chắn:

- Người này quyết không phải người ở đây, mà trước đây cũng chưa từng đến đây.

Thế là Mã Như Long cũng bắt đầu chú ý đến người khách kia. Y chẳng phải người giỏi quan sát người khác, bởi đa phần các đại thiếu gia xuất thân thế gia hào phú như y thường không chú ý để quan sát người khác. Tuy nhiên, Mã Như Long cũng nhìn ra được một vài điểm khác thường nơi người khách kia.

Thân thể người này tuy rất ốm, song tay chân đặc biệt to lớn, lúc y đưa tay cầm đồ hay trả tiền, thường hay tỏ ra dấu diếm và động tác rất mau lẹ, như thể không muốn cho kẻ khác nhìn thấy bàn tay của y. Mỗi ngày y đều chờ đến hoàng hôn xuống xong, lúc mọi người đã về nhà ăn cơm tối, mới đến tiệm mua đồ, lúc này con hẻm rất vắng. Tuy người này có vóc cao, chân lớn, nhưng khi bước đi rất nhẹ nhàng, hầu như không nghe tiếng bước chân. Có hôm trời mưa, trong hẻm nước bùn ngập đường, chân người khách lại ít lấm bùn hơn những người khác.

Tuy đã sang năm mới, xuân đã sang nhưng khí trời vẫn còn rất lạnh. Người khách kia mặc áo khá mỏng so với mọi người, nhưng y có vẻ như không cảm thấy lạnh gì cả. Mã Như Long tuy không giàu kinh nghiệm giang hồ, nhưng bằng vào những điểm này cũng có thể nhận ra người khách này nhất định có luyện võ, chẳng những thế bản lãnh hẳn không tệ, đôi tay kia rất có thể luyện một loại công phu tương tự như Thiết Sa Chưởng.

Một võ lâm hảo thủ, tại sao mỗi ngày đến đây mua trứng gàgiấy súc để làm gì? Nếu vì tránh kẻ thù mà người này ẩn mình tại vùng này, thì cũng không cần phải mỗi ngày đến tiệm mua những thứ này. Nếu y là thuộc hạ của Du Ngũ được phái đến đây để bảo vệ Mã Như Long, cũng không cần làm chuyện dễ gây chú ý như vậy.

Chẳng lẽ nhóm Khưu Phụng Thành, Tuyệt Đại Sư đã phát hiện ra tiệm tạp hóa này khả nghi, nên phái người đến dò xét? Nếu quả thật như thế, thì y cũng không cần mỗi ngày mua hai chục trứng gà và hai cân muối mang về. Mã Như Long suy nghĩ không thông.

Chuyện gì nghĩ không ra, tốt nhất là không nên nghĩ nữa, nhưng Mã Như Long đã động tính hiếu kỳ. Ai cũng có tính hiếu kỳ, Mã Như Long không tránh khỏi, Tạ Ngọc Luân cũng vậy. Cô cũng biết có một người khách như thế, có một ngày cô rốt cuộc không nhịn được mới hỏi:

- Các ngươi nói người khách kia, có đúng là một nam nhân chăng?

- Đương nhiên là nam nhân.

- Y có thể nào là một người nữ cải nam trang không?

- Không thể nào.

Mã Như Long tuy đã từng lãnh giáo chỗ kỳ diệu của thuật dịch dung, nhưng y tin rằng người này chắc chắn không phải nữ cải nam trang.

Tạ Ngọc Luân tỏ ra rất thất vọng. Mã Như Long cảm thấy câu hỏi của cô rất kỳ lạ bèn hỏi lại:

- Tại sao nàng hỏi chuyện này? Chẳng lẽ nàng hy vọng người ấy là một nữ nhân?

Tạ Ngọc Luân im lặng rất lâu, mới thở dài đáp:

- Nếu người ấy là nữ, thì có thể là đến để cứu ta.

Tại sao chỉ có nữ nhân mới đến cứu Tạ Ngọc Luân? Mã Như Long không hỏi, chỉ điềm nhiên nói:

- Nàng về làm vợ tôi đã mười tám năm, tôi đối với nàng không tệ, tại sao đòi người khác đến cứu nàng?

Tạ Ngọc Luân trừng mắt tức giận nhìn Mã Như Long, hễ nói đến chuyện này thì trong mắt cô hiện lên vẻ thống khổ, căm hận không diễn tả được. Cô vừa tỏ ra như vậy, Mã Như Long liền bỏ ra ngoài ngay, y thật không dám nhìn vào đôi mắt ấy. Y cũng không nỡ nhìn.

Có một bữa tối, người khách thần bí đến mua đồ vừa đi chưa bao lâu, thiếu phụ mang thai đột nhiên chạy vào, ra vẻ hồi hộp, lại phấn khởi. Nàng vừa thở vừa nói:

- Tôi biết rồi, tôi biết rồi. Tôi biết người kia ở đâu rồi.

Lão Trương thật thà vốn không nhiều chuyện, lần này phá lệ lên tiếng hỏi:

- Y ở đâu?

- Hôm nay tôi thấy y bước vào nhà Đào Bảo Nghĩa.

Đào Bảo Nghĩa là chủ đất của khu này, lúc trước có nghe nói y có luyện võ, nhưng chính y chưa bao giờ nói đến, cũng chưa ai tận mắt nhìn thấy y luyện võ. Đào Bảo Nghĩa ở tại một căn nhà lớn nhất trong khu này, căn nhà xây bằng gạch đỏ. Chủ đất giao thiệp rộng hơn đa số người ở đây, nếu có bạn đến ở nhà y cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng nhà Đào Bảo Nghĩa chỉ có hai vợ chồng, tính thêm người bạn này, mỗi ngày dù có ăn hết hai chục trứng gà, nếu ăn luôn hai cân muối chắc cả ba người sẽ chết mặn.

Thiếu phụ mang thai lại nói:

- Lúc nãy tôi cố ý đến nhà Bảo Nghĩa tẩu nói chuyện, nhìn trước nhìn sau đều không thấy người kia đâu, nhưng rõ ràng tôi thấy người kia đi vô nhà đó. Tôi hỏi nhỏ Bảo Nghĩa tẩu, người kia mỗi ngày đều đến mua hai cân muối để làm gì? Tự nhiên Bảo Nghĩa huynh kiếm cớ gây chuyện với vợ nên hai người cãi nhau, tôi chỉ có nước chuồn đi.

Lão Trương thật thà mãi im lặng lắng nghe, đến đây bỗng xen vào hỏi thiếu phụ mang thai:

- Hôm nay thím có mua đường đen không?

- Hôm nay không mua.

- Có mua dưa muối chăng?

- Cũng không mua.

Lão Trương bỗng sa sầm mặt:

- Vậy thím không đi về ngủ đi cho rồi?

Thiếu phụ mang thai chớp mắt, nhìn lão Trương một hồi, cuối cùng bỏ đi ra. Lão Trương thật thà bắt đầu thu dọn, miệng lẩm bẩm nói:

- Tọc mạch chuyện người không tốt, người hay thích tò mò chuyện người càng đáng ghét hơn.

Mã Như Long nhìn lão Trương thật thà, bỗng phát hiện con người này có chút kỳ quặc.

Đây là lần đầu tiên y cảm thấy lão Trương thật thà có chỗ kỳ quặc.

Người Ăn Muối

Tối hôm nay, Mã Như Long như thường lệ nằm dưới đất bên cạnh giường, nhưng y không ngủ được.

Tạ Ngọc Luân cũng không ngủ được, Mã Như Long bỗng nghe cô gọi y:

- Này, ngươi ngủ chưa vậy?

- Chưa ngủ.

Người đã ngủ thì hẳn không trả lời.

Tạ Ngọc Luân lại hỏi:

- Tại sao ngươi không ngủ được? Có phải ngươi đang nghĩ đến người khách kia chăng?

Mã Như Long cố ý hỏi:

- Nghĩ sao?

- Chủ đất họ Đào kia đã từng luyện võ, ngươi nghĩ ngày xưa y có phải từng là giang hồ đại đạo, mà người đến mua muối kia là đồng đảng ngày xưa của y, họ đến đây có thể nào là để chuẩn bị một vụ cướp chăng?

- Trong tiệm tạp hóa này có gì đáng để cướp?

- Có một thứ.

- Thứ gì?

- Ta.

- Cô cho là họ sẽ cướp cô?

Lần này Mã Như Long không có ý cười, vì y cũng nghĩ điều này không phải hoàn toàn vô lý.

Tạ Ngọc Luân bỗng thở dài:

- Có thể ngươi quả thật không biết ta là ai, nhưng ngươi phải tin rằng nếu ta rơi vào tay kẻ ác...

Cô không nói tiếp, như thể đã nghĩ đến nhiều hậu quả rất đáng sợ. Qua một lúc sau, cô khẽ nói:

- Tuy ta không đoán ra tại sao ngươi lại đối xử với ta như thế này, nhưng qua nhiều ngày nay ta đã nhận ra ngươi không phải kẻ xấu, do đó ngươi nhất định phải giúp ta dò ra lai lịch người kia.

- Ta dò như thế nào?

Tạ Ngọc Luân bỗng cười nhạt:

- Ngươi tưởng ta không nhìn ra ngươi cũng là người có võ hay sao? Cho dù bây giờ ngươi là chủ

tiệm tạp hóa, nhưng lúc trước nhất định có đi lại trên giang hồ, mà nhất định là một người rất nổi tiếng, bởi ta nhận thấy võ công không tệ lắm.

Mã Như Long im lặng. Một cao thủ đã luyện võ hơn mười mấy năm, có những điều không giống người thường. Y tin rằng Tạ Ngọc Luân chắc chắn có thể nhận ra chỗ khác biệt, vì mỗi ngày cô đều quan sát y. Cô chẳng có chuyện gì khác để làm, cũng chẳng có thứ gì khác để ngắm.

Tạ Ngọc Luân lại nhìn y chăm chú:

- Nếu ngươi không giúp ta chuyện này, thì ta...

- Thì cô làm gì?

- Ta sẽ tuyệt thực, không uống nước, ta đã chán sống rồi!

Đây đúng là một tuyệt chiêu, Mã Như Long đương nhiên không thể để mặc nàng nhịn đến chết. Y thở dài nói:

- Cô muốn ta lúc nào đi?

- Đi bây giờ.

Cô nghĩ một chút, nói thêm:

- Ngươi có thể thay áo màu đen, kiếm khăn đen che mặt, nếu lỡ bị người phát giác đuổi theo, thì ngươi nhớ kỹ chớ chạy thẳng về đây, ta cũng biết ngươi không muốn cho người khác nhận ra lai lịch của ngươi.

Cẩn trọng giang hồ, xem ra cô biết rành hơn cả y.

Tạ Ngọc Luân lại nói:

- Ngươi phải làm theo lời ta, những điều này ta chưa bao giờ làm thử, nhưng có người lịch duyệt giang hồ đã chỉ ta như vậy.

Cô lại thở dài:

- Ta cam chịu dở sống dở chết trong tiệm tạp hóa này chỉ vì ta tin rồi cũng có ngày có người đến kể cho ta nghe đầu đuôi câu chuyện này, vì thế ngàn lần vạn lần ngươi không thể để người truy đuổi tìm về đến đây, nếu không cả hai chúng ta sẽ chết chắc.

Mã Như Long chỉ biết nghe và gượng cười. Cả đời y chưa bao giờ làm chuyện lén lút do thám, nhưng lần này y phải đi.

Đêm đã khuya, những nhà nghèo vì ban ngày làm việc mệt nhọc, vì muốn nghĩ ngơi sớm, vì tiết kiệm dầu thắp đèn, vì muốn hưởng một khoái lạc duy nhất mà họ có thể hưởng được, vì đủ các lý do, họ thường đi ngủ sớm. Con hẻm tối đen không đèn, cũng không người.

Mã Như Long lặng lẽ bước ra khỏi tiệm tạp hóa, y đã thay một bộ áo đen, trên mặt che khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt. Y biết nhà Đào Bảo Nghĩa ở đâu, vì một đôi khi y cũng đã từng ra khỏi tiệm tạp hóa đi lại.

Căn nhà gạch đỏ có tất cả năm gian, ba gian có đèn, hai gian đã tắt đèn.

Đằng sau nhà là một cái sân nhỏ, phía bên trái có một căn bếp. Bên cạnh căn bếp là căn chái chứa củi, ở giữa có một cái giếng. Mã Như Long thi triển khinh công, đánh một vòng trước sau xem xét cả. Y không thấy, không nghe gì khác lạ. Y không muốn đến đục lỗ nhìn trộm vào gian phòng của vợ chồng Đào Bảo Nghĩa, cho nên y quay trở về tiệm.

Tạ Ngọc Luân mở to mắt chờ, chờ Mã Như Long trở về, lại mở to mắt hơn nghe y thuật lại, cô khẽ thở dài:

- Ta đã lầm. Lúc nãy ta nói lúc trước nhất định ngươi là một người có tiếng, bây giờ ta mới biết mình lầm, chuyện giang hồ dường như ngươi chẳng thông thạo gì cả.

Kỳ thực Tạ Ngọc Luân không lầm. Người nổi tiểng chưa chắc lão luyện mánh khóe giang hồ, kẻ lão luyện không nhất thiết phải là người nổi tiếng. Mã Như Long không muốn tranh cãi, y đã đi xem thử, coi như xong việc.

Tạ Ngọc Luân không đồng ý:

- Chỗ không cần xem thì ngươi đã xem, chỗ cần xét ngươi vẫn chưa xét.

- Chỗ nào cần xem xét?

- Ngươi có vào nhà bếp xem không?

- Không, ta đã biết trong bếp không có người, tại sao phải vào xét nữa?

- Vào để xem trong lò có dấu vết mới đốt lửa chăng?

Mã Như Long càng không hiểu. Mới đốt lửa hay không, thì có liên quan gì đến chuyện này?

Tạ Ngọc Luân lại hỏi:

- Ngươi có đến xem kỹ cái giếng không? Trong giếng có nước chăng?

- Tại sao cần phải xem?

- Tại vì chỗ lò lửa mà không dùng để đốt lửa, giếng mà không có nước, những chỗ ấy là nơi ẩn mình rất tốt, bên trong đều có thể có đường hầm và phòng bí mật.

Mã Như Long thở ra:

- Vị đại hành gia đã dạy cô những chuyện này hẳn phải biết rất nhiều thứ.

- Bây giờ ta chỉ lại cho ngươi rồi đó.

- Cô muốn ta đến xem lại lần nữa à?

- Ngươi đi bây giờ đi.

Lò tuy còn ấm, bên trong còn củi, bên trên còn để một vạc nước lớn, nhưng giếng thì không có nước. Người kia có phải trốn trong giếng hay không, Mã Như Long không thấy được.

Từ thuở nhỏ Mã Như Long đã luyện qua Bích Hổ Công, muốn bám tường leo xuống giếng xem thử không khó. Nhưng nếu người kia trốn dưới giếng, thì y vừa xuống đã bị nhìn thấy trước, chắc

chắn sẽ không để cho y sống sót trở lên. Y có thể tránh được một chưởng của người kia, hoặc có thể đánh lại một chưởng, nhưng tại sao y phải làm chuyện này?

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Mã Như Long định bỏ đi, chuẩn bị trở về nghe Tạ Ngọc Luân trách móc. Bây giờ tuy y chưa thực sự làm chồng, nhưng đã có thể hiểu được cảm giác một người chồng bị vợ cằn nhằn trách móc như thế nào.

Đột nhiên từ dưới giếng vang lên một giọng nói lạnh lùng:

- Trương chủ tiệm đến rồi à?

Giọng nói trầm trầm khàn khàn, đúng là của người mua muối. Mã Như Long chưa nhìn thấy người ta, họ đã nhận ra y.

Mã Như Long gượng cười:

- Tại hạ đã đến!

Người mua muối lại nói:

- Đã đến, sao không xuống đây ngồi chơi?

Mã Như Long vốn có thể đi được, nhưng người kia đã biết y là ai, dù y có đi bây giờ, người kia cũng có thể tìm đến "Trương Ký" tạp hóa. Y đành nói:

- Tại hạ xuống đây.

Dưới giếng tối đen sâu hút, bỗng có ánh lửa sáng lên. Trong lòng giếng có hai người, một người chính là khách mua muối mỗi ngày, còn người kia là một người ăn muối.

Đó là một người vai rộng, chân dài, trán rộng, gò má cao, hẳn là một người lực lưỡng cao lớn, nhưng bây giờ lại ốm đến không ra hình người, da dẻ toàn thân đều nứt ra.

Điều kỳ lạ là người này vẫn uống nước không ngừng. Uống một ngụm nước, lại ăn một vốc muối, nuốt một cái trứng gà. Chẳng những y không sợ bị mặn, cũng không bị chết mặn.

Da của y nhìn giống như mặt đất lúc khô hạn.

Chuyện Cần Làm

Người mua muối đang uống rượu, chỉ có một bình rượu nếp mà y mua cho chính mình. Y chậm rãi uống từng hớp nhỏ, cách y nhấm rượu cũng giống như một kẻ hà tiện lúc phải trả tiền, nửa muốn uống, nửa không nỡ dùng. Bởi vì y không thể uống say. Bởi vì y nhất định phải săn sóc bạn của y, người ăn muối không sợ mặn kia.

Đáy giếng rộng hơn miệng giếng khá nhiều, có một cái giường, một cái ghế dài và một ghế thường. Một cái đèn được đặt trên ghế dài. Người ăn muối đang nằm trên giường, người mua muối thì ngồi trên ghế, cả hai bình tĩnh nhìn Mã Như Long sử dụng Bích Hổ Công bám tường leo xuống đến đáy giếng. Người mua muối đang cầm bình rượu, bàn tay y cực lớn, trông thô thiển, móng tay cụt ngủn, rõ ràng là đã từng luyện một loại công phu tương tự như Thiết Sa Chưởng.

Bên cạnh chỗ người mua muối ngồi có dựng một cây roi tre khá nặng, xem ra tối thiểu cũng cỡ bốn, năm chục cân. Nhưng y không phát chiêu tấn công Mã Như Long, chỉ lạnh lùng nói:

- Trương chủ tiệm, chúng ta biết sớm muộn gì ngươi cũng đến, quả nhiên đúng vậy.

Mã Như Long chưa hiểu:

- Các hạ biết tại hạ sẽ đến? Làm sao biết được?

Người mua muối lại hớp một ngụm rượu nhỏ:

- Nếu ta mở tiệm tạp hóa, mà có người mỗi ngày đến mua hai cân muối, thì ta cũng sẽ thấy đó là chuyện lạ.

Y cười nhạt nói tiếp:

- Nhưng nếu là một chủ tiệm tạp hóa thật sự, dù có thấy kỳ lạ cũng không tò mò tìm hiểu chuyện người ta, chỉ rất tiếc ngươi không phải là chủ tiệm.

- Tại hạ không phải?

- Ngươi chắc chắn không phải chủ tiệm tạp hóa, cũng như ta vốn chẳng cần đến tiệm mua muối mỗi ngày.

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ nhận thấy chỗ khác lạ sao?

Người mua muối chậm rãi đáp:

- Ta đã từng quan sát ngươi, cũng như ngươi bây giờ đến dò xét lai lịch của ta. Ngươi không phải Trương Vinh Phát, chắc chắn không phải.

Mã Như Long hỏi ngược:

- Tại sao các hạ biết không phải?

Người mua muối đáp:

- Bởi vì móng tay ngươi quá sạch sẽ, tóc chải quá chỉnh tề, lại tắm mỗi ngày, trong khi theo ta dò biết thì Trương Vinh Phát lúc trước chẳng phải là một kẻ thích sạch sẽ.

Mã Như Long không biện bạch, cũng không có cách biện bạch. Người mua muối hẳn cũng là một tay lão luyện giang hồ, trong lúc Mã Như Long chưa nhìn thấy chỗ khả nghi của y, thì y đã phát hiện chỗ đáng ngờ của chủ tiệm!

Người mua muối lại nói:

- Nếu ngươi không phải Trương Vinh Phát thì ngươi là ai? Tại sao phải giả mạo Trương Vinh Phát? Chủ tiệm thật đã đi đâu? Những câu hỏi này ta cũng đã nghĩ đến, đã suy nghĩ rất lâu.

- Các hạ nghĩ ra chăng?

- Chỉ suy ra được một điểm!

- Điểm nào?

- Vụ này chắc chắn là một kế hoạch bí mật, mỗi chi tiết đều được an bày cẩn thận, ngươi có thể cải trang thành Trương Vinh Phát, có thể lừa được những người hàng xóm chung quanh đã từng đến mua đồ ở tiệm tạp hóa mười tám năm nay, thì chắc chắn ngươi đã được sửa đổi dung mạo một cách rất tinh vi.

Người mua muối càng quả quyết:

- Người tinh thông thuật dịch dung trong giang hồ tuy không ít, nhưng có thể làm đến mức độ này chỉ có một người.

Người đó đương nhiên là Linh Lung Ngọc Thủ Ngọc Linh Lung.

Người mua muối nói tiếp:

- Ngọc đại tiểu thư chí ít đã hai mươi năm không màn chuyện giang hồ, người có khả năng mời bà ra mặt cũng chỉ có một người.

Mã Như Long hỏi:

- Chỉ có một người thôi ư?

Người mua muối gật đầu:

- Chỉ có một mà thôi, trừ Giang Nam Du Ngũ ra, chẳng còn ai có thể mời bà ra mặt được.

Mã Như Long gượng cười. Cuối cùng y đã hiểu, trên thế gian này không có kế hoạch nào hoàn toàn không chỗ sơ hở, cũng không có bí mật nào vĩnh viễn che mắt người khác. Chỉ khổ một nỗi y vẫn chưa tìm ra chỗ sơ hở trong kế hoạch của Khưu Phụng Thành.

Người mua muối lại lên tiếng:

- Ngươi được an trí nơi đây một cách bí mật, tốn công phu như thế, xem ra hẳn ngươi cũng như chúng ta, đều là những kẻ chạy trốn, cũng đang lẩn tránh sự vây bắt của kẻ khác, mà người muốn lấy mạng ngươi nhất định còn đáng sợ hơn kẻ đối đầu của chúng ta.

Y cười nhẹ:

- Cùng là phận đào vong, ta cần gì cố tìm hiểu bí mật của ngươi? Bởi thế mỗi ngày ta vẫn đến mua đồ ở tiệm của ngươi. Đúng ra ngươi bất tất phải tìm hiểu ta.

Mã Như Long thở dài:

- Tại hạ thật ra cũng không muốn đến.

- Rất tiếc ngươi đã đến rồi.

- Phải chăng các hạ muốn giết tại hạ bịt miệng?

Người mua muối đáp:

- Ngươi có thể khiến Giang Nam Du Ngũ giúp ngươi, dĩ nhiên cũng phải là người có lai lịch, dù ta có muốn giết ngươi diệt khẩu cũng chưa chắc đã đắc thủ.

Y lại nở nụ cười:

- Nếu ngươi đúng là người mà ta đoán, thì không chừng ta sẽ mất mạng dưới tay ngươi nếu ta xuất thủ.

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ đoán người đó là ai?

Người mua muối nói:

- Là Mã Như Long, đại thiếu gia Thiên Mã Đường, Bạch Mã Công Tử Mã Như Long.

Trống ngực Mã Như Long đập thình thình. Nếu không nhờ thuật dịch dung của Ngọc Linh Lung đã biến đổi gương mặt y, hẳn người ta đã nhìn thấy y biến sắc. Mã Như Long cố hỏi:

- Tại sao các hạ lại nghĩ tại hạ là Mã Như Long?

- Ta có lý do.

Lý do của người ăn muối là vì hiện thời kẻ bị truy nã gắt gao nhất trong chốn giang hồ là Mã Như Long, có thể khiến Giang Nam Du Ngũ ra tay tương trợ cũng chỉ có Mã Như Long. Y nói:

- Hiện tại trên giang hồ, tam đại gia tộc, ngũ đại môn phái đã xuất ra năm vạn lượng vàng để treo giải thưởng bắt ngươi, đã có ít nhất năm, sáu chục cao thủ đang truy tìm ngươi, duy chỉ có đệ tử Cái Bang, trước sau vẫn khoanh tay đứng ngoài, không nghe không hỏi.

Đệ tử Cái Bang rất đông, địa bàn hoạt động rất rộng, tin tức rất nhạy. Tuy thế kinh phí hoạt động của Cái Bang cũng rất tốn kém, mà năm vạn lượng vàng chẳng phải một món tiền nhỏ.

Người mua muối nói tiếp:

- Tại sao họ không nhúng tay vào vụ này, dĩ nhiên là vì Du Ngũ gia có liên hệ với ngươi.

Mã Như Long im lặng rất lâu, mới chậm rãi nói:

- Các hạ không nên nói những lời này.

Người mua muối đáp:

- Phải chăng vì ta nói ra, không chừng ngươi sẽ giết ta bịt miệng? Có thể ngươi nghĩ rằng ta cũng muốn được năm vạn lượng vàng kia.

Mã Như Long hỏi ngược:

- Các hạ chẳng muốn sao?

Người mua muối khẳng định rất thẳng thắn:

- Ta không thèm.

- Tại sao?

Người mua muối chưa kịp trả lời, thì người ăn muối bỗng nhiên lên tiếng:

- Tại vì ta.

Người này nãy giờ vẫn ăn muối, loại muối thô mặn nhất. Chẳng ai tưởng tượng được trên đời này lại có người có thể ăn nhiều muối như vậy. Y đã ăn hết nửa phần của hai cân muối, nuốt hết mười cái trứng gà, sắc mặt y bấy giờ mới có chút màu hồng, mới mở miệng nói chuyện.

Người ăn muối nói:

- Hai mươi năm nay, những kẻ muốn lấy đầu của ta cũng không ít hơn ngươi, cảm giác bị người vu oan như thế nào, ta cũng từng nếm qua.

Người ăn muối xem ra tuy rất suy nhược, nhưng khi nói chuyện vẫn toát ra hào khí kinh người:

- Năm vạn lượng vàng tuy không nhỏ, nhưng vẫn chưa đáng cho ta để mắt đến!

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ làm sao biết tại hạ cũng là kẻ bị vu oan?

Người ăn muối đáp:

- Vì ta tin Du Ngũ, nếu ngươi không bị vu oan, thì kẻ đầu tiên lấy mạng ngươi sẽ là Du Ngũ!

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ là ai?

Người ăn muối đáp:

- Ta cũng giống như ngươi, cùng là những người chịu hàm oan, trên đầu bị treo giải thưởng, không thể không trốn tránh như con chó hoang không dám gặp người, bởi vì chúng ta đều

không muốn chết, cho dù phải chết, cũng chờ đến khi rửa sạch oan ức mới chết được.

Y lại cười nhẹ, nụ cười chứa đầy nét bi tráng, thê lương:

- Còn tên của ta, tốt nhất ngươi chớ nên hỏi.

Mã Như Long nhìn người ăn muối, nhìn rất lâu, lại nhìn người mua muối, bỗng nói:

- Tại hạ tin rằng hai vị quyết không bán rẻ tại hạ.

Người ăn muối đáp:

- Ta cũng tin ngươi.

Y đưa tay ra, bàn tay của y cũng giống bàn tay của bạn y, rất to lớn thô kệch, mà lạnh như một tảng băng. Nhưng khi Mã Như Long cầm tay người ăn muối, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác ấm áp.

Người ăn muối lại cười nói:

- Ngươi đi đi, ta không cản.

Mã Như Long đáp:

- Các vị cứ đến mua muối, ta không dò xét nữa đâu.

Người ăn muối nhìn Mã Như Long, bất chợt thở dài thườn thượt:

- Rất tiếc chúng ta gặp nhau quá trễ, ta đã mang trọng thương trên mình, không cách nào giúp ngươi giải oan, nếu không ta nhất định làm bạn với ngươi.

Mã Như Long nói:

- Bây giờ các vị vẫn có thể làm bạn với tại hạ, làm bạn với nhau không nhất thiết chỉ chọn người có thể nhờ cậy lẩn nhau.

Người ăn muối bỗng phá cười lớn. Tiếng cười của y khản đặc tắt nghẹn, đã không cười nổi nữa, nhưng vẫn đầy hào khí! Y nói:

- Chẳng cần biết ngươi có phải là Mã Như Long hay không, ta nhất định kết bạn với ngươi!

Mã Như Long siết chặt tay y:

- Tại hạ cũng không màng các hạ là ai, nhất định kết bạn cùng các hạ.

Trời chưa sáng, gió xuân lành lạnh. Nhưng Mã Như Long trong lòng đang nóng hực, cả người đều phát nóng, bởi vì y đã quen được một người bạn, một bằng hữu không rõ lai lịch, bất chấp hậu quả, nhưng đầy can đảm.

Tạ Ngọc Luân vẫn chờ Mã Như Long về, câu đầu tiên cô hỏi là:

- Ngươi không biết hắn là ai mà cũng đồng ý làm bạn sao?

Mã Như Long đáp:

- Cho dù mọi người trong thiên hạ đều cho y là kẻ thù, muốn phanh thây y, thì tôi vẫn muốn kết bạn với y!

- Tại sao chứ?

- Chẳng vì sao cả!

Chỉ bốn chữ "chẳng vì sao cả" đã nói lên sự chí thành của việc kết bạn này. Nếu "vì một cái gì" mới làm bạn, thì những người ta quen là loại bạn như thế nào, và chính ta là một người bạn như thế nào?

Ngoài cửa sổ đã hiện lên ánh bình minh. Mã Như Long ngồi bên cửa sổ, Tạ Ngọc Luân nghiêng đầu nhìn y một hồi lâu, cô mới khẽ thở dài:

- Ý của ngươi ta hiểu, nhưng ta chẳng thể làm được.

Một cô gái trẻ mà hiểu được điều này cũng ít có người làm được.

Tạ Ngọc Luân bỗng hỏi:

- Ngươi có biết tại sao vị bằng hữu của ngươi phải ăn muối hoài chăng?

Mã Như Long không biết, y không hỏi rõ.

Tạ Ngọc Luân nói tiếp:

- Ta biết. Nhất định là y đã bị trúng Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ.

- Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ?

Mã Như Long thuộc võ lâm thế gia, nhưng vẫn chưa từng nghe đến cái tên này.

- Loại chưởng lực này thất truyền đã lâu, người bị trúng chưởng chẳng những toàn thân mất nước, da dẻ khô nức, mà còn bị hư vị giác, chỉ muốn ăn muối, muối ăn vào càng nhiều thì càng phải uống nước nhiều, thương thế do đó trầm trọng hơn, đến lúc chết da dẻ toàn thân sẽ nứt vỡ, cũng giống như bị nung chết vậy.

Tạ Ngọc Luân suy nghĩ một chút và nói tiếp:

- Ăn trứng gà sống tuy đỡ hơn uống nước, nhưng nhiều lắm cũng chỉ cầm cự được chừng nửa tháng, cuối cùng cũng sẽ chết vì vô phương cứu chữa.

- Tuyệt đối không cách gì cứu được?

Tạ Ngọc Luân không trả lời, mà hỏi lại:

- Vị bằng hữu của ngươi là một người như thế nào? Tướng mạo ra sao?

- Tôi nghĩ y vốn là một người rất cao lớn, vóc dáng khôi vĩ, hai vai so với người thường rộng hơn phân nửa, tay chân đều to lớn, ngoại gia chưởng lực nhất định luyện rất khá. Bây giờ tuy y bị trọng thương, nhưng khi nói năng vẫn đầy hào khí khiếp người.

Mắt Tạ Ngọc Luân dường như sáng lên:

- Ta nghĩ ra có thể là người ấy!

- Là ai?

- Loại chưởng lực này so với Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ của Thôi Gia còn ghê gớm hơn, cũng khó luyện hơn, cần phải là người chưa từng gần nữ sắc mới luyện thành được.

Người chưa từng gần nữ sắc, trong giang hồ có mấy người?

Tạ Ngọc Luân nói:

- Theo ta biết, trong vòng năm mươi năm trở lại đây, chỉ có một người có thể luyện được loại chưởng lực này.

Mã Như Long lập tức hỏi:

- Ai?

- Tuyệt Đại Sư! Tuy ông tâm tuyệt tình tuyệt, truy sát tận cùng, nhưng chẳng bao giờ dễ dàng xuất thủ, lại hiếm khi nào sử dụng môn võ công bí ẩn này! Trừ phi kẻ đối đầu của ông cũng có chưởng lực đáng sợ, bắt buộc ông phải dùng đến công phu này.

Giang hồ cao thủ phần đông đều có tuyệt kỹ thâm tàng bất lộ, không đến lúc cấp bách thì chắc chắn không dễ dàng để lộ cho người khác thấy được.

Tạ Ngọc Luân lại hỏi Mã Như Long:

- Có bao nhiêu người có thể bức bách Tuyệt Đại Sư?

- Chẳng có mấy người.

Tạ Ngọc Luân lại hỏi:

- Ngươi có nghe qua "phiên thiên phúc địa" Thiết Chấn Thiên chưa? Y có thể xem như một trong số những người đó chăng?

Mã Như Long biết mình hẳn đã biến sắc. Đương nhiên y đã nghe qua cái tên này. Thiết Chấn Thiên "lay trời chuyển đất", tung hoành Giang Đông hai mươi năm, giết người như cỏ rác, án tích cao như núi, không biết bao nhiêu người muốn lấy đầu y. Rất tiếc hành tung của y bất định, lại có võ công rất cao, những kẻ tìm được y đã bị tán mạng dưới đôi thiết chưởng của y.

Tạ Ngọc Luân lại hỏi:

- Ngươi nghĩ thử vị bằng hữu của ngươi có thể là Thiết Chấn Thiên chăng?

Mã Như Long không đáp. Người này không còn nghi ngờ gì, quả là Thiết Chấn Thiên.

"Hai mươi năm nay, những kẻ muốn lấy đầu của ta cũng không ít hơn ngươi... Năm vạn lượng vàng chưa đáng cho ta để mắt đến".

Trừ Thiết Chấn Thiên ra, còn ai nói được những lời ấy. Nhưng y còn nói một câu khác:

"... cảm giác bị người vu oan như thế nào, ta cũng từng nếm qua".

Mã Như Long vụt lớn tiếng:

- Không cần biết trong quá khứ y đã làm gì, tôi nghĩ y có nỗi khổ riêng, và đã bị những kẻ tự nhận là bậc hiệp nghĩa kia bức bách đến không còn đường nào đi nữa.

Tạ Ngọc Luân hỏi:

- Tuyệt Đại Sư chẳng lẽ cũng nghi oan cho người tốt sao?

Mã Như Long cười gằn:

- Bị Ông ta nghi oan, chẳng phải riêng mình Thiết Chấn Thiên.

Tạ Ngọc Luân thở dài:

- Ngươi quả thật là một người bạn tốt, kết được một bằng hữu như ngươi thật không lầm, chỉ tiếc tình bạn của ngươi chẳng được bao lâu nữa.

- Y quả thật vô phương cứu chữa sao?

Tạ Ngọc Luân điềm nhiên nói:

- Nếu ta là đại tiểu thư của Tạ gia thì không chừng có thể cứu y.

Cô lại cố ý thở dài:

- Chỉ tiếc là bây giờ ta bất quá chỉ là một bà chủ tiệm tạp hóa, đến như bệnh của ta cũng chưa chữa lành được, thì làm sao cứu kẻ khác?

Mã Như Long không biết nói gì. Y hiểu ý của Tạ Ngọc Luân, nếu y chịu nó rõ chân tướng, không chừng Tạ Ngọc Luân sẽ có cách cứu Thiết Chấn Thiên.

Thế nhưng nếu y nói thật, y sẽ phụ lòng Đại Uyển, phụ cả Du Ngũ. Họ cũng là bạn của y.

Tạ Ngọc Luân quay mình không thèm nhìn Mã Như Long nữa, cô nói:

- Ngươi cũng mệt rồi, nên đi ngủ đi!

Mã Như Long không ngủ, y biết mình chắc chắn không ngủ được.

Tạ Ngọc Luân chẳng rõ đã ngủ thật, hay cố ý giả bộ ngủ, nhưng cô không nói gì nữa.

Ngoài song cửa vừa rạng ánh ban mai, nhưng vẫn chưa huyên náo tiếng người. Mã Như Long khẽ đẩy cửa, từ từ bước ra ngoài.

Không Đường Chọn Lựa

Mã Như Long bước ra ngoài cửa, chợt nghe phía nhà đối diện đã có tiếng trẻ nít khóc, đi thêm vài bước thì thấy một cánh cửa có dán hình Tài Thần mở ra. Thiếu phụ mang thai đang đứng ở ngưỡng cửa tiễn chồng đi làm. Mã Như Long làm như không thấy gì. Người chồng cầm chiếc bọc nhỏ đi ra, thiếu phụ dường như không để ý đến Mã Như Long, quay mình đóng cửa lại.

Mã Như Long lập tức thi triển khinh công, phóng mình đi như tên bắn, vài ba cái nhún mình, y đã lọt vào hậu viên khu nhà Đào Bảo Nghĩa. Trong bếp dường như đã có tiếng gạo nước khua, vợ Đào Bảo Nghĩa là một người siêng năng, lúc này đã dậy làm cơm sáng cho chồng. Mã Như Long không để tâm lắm. Đào Bảo Nghĩa đã từng luyện võ, nghĩ hẳn lúc trước cũng từng là thuộc hạ của Thiết Chấn Thiên, Mã Như Long không cần nghi ngại cặp vợ chồng này, y lại leo xuống cái giếng không có nước.

Rượu đã uống sạch, nhưng người mua muối vẫn tỉnh táo, đang giúp bạn y thu dọn giường. Người ăn muối cũng không còn ngủ, phân nửa bao muối lúc nãy giờ chỉ còn lại một nửa. Cả hai người nhìn thấy Mã Như Long, song không tỏ ra ngạc nhiên, như thể đã đoán biết y sẽ quay lại.

Câu đầu tiên Mã Như Long hỏi là:

- Các hạ là Thiết Chấn Thiên?

Câu trả lời cũng rất rõ ràng:

- Chính là ta, ta là đại đạo Thiết Chấn Thiên giết người không chớp mắt.

Mã Như Long nói:

- Các hạ có phải đã trúng Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ của Tuyệt Đại Sư?

- Phải.

Thiết Chấn Thiên tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng không hỏi vì sao Mã Như Long biết được điều này.

Mã Như Long lại hỏi:

- Thương thế của các hạ có cách gì cứu chữa được chăng?

Lần này Thiết Chấn Thiên hỏi ngược lại:

- Tại sao ngươi muốn lo chuyện của ta?

Mã Như Long đáp:

- Bởi vì các hạ là bạn của ta!

- Ngươi đã biết ta là đại đạo Thiết Chấn Thiên, mà vẫn muốn kết bạn với ta ư?

- Ta đã đồng ý kết mối giao tình này, thì bất kể các hạ là ai, ta cũng không thay đổi ý kiến.

Thiết Chấn Thiên chăm chú nhìn Mã Như Long, đột nhiên cả cười:

- Thiết Chấn Thiên ta cả đời đã làm lắm chuyện sai, song chưa từng chơi lầm bạn.

Y quả thật đang cười, như thể chỉ cần kết được một bằng hữu, thì dù y bị giết lầm, cũng chết không hối tiếc.

Người mua muối đột nhiên lên tiếng:

- Bình sinh đúng là y đã làm nhiều chuyện sai, bởi y lúc nào cũng nóng tính, vì bạn chuyện gì y cũng dám làm. Nhưng lần này y tuyệt đối không hề làm sai.

Lần này Thiết Chấn Thiên đã làm gì? Tại sao bị Oan? Mã Như Long không hỏi rõ. Y tin tưởng hai người, y chỉ hỏi Thiết Chấn Thiên:

- Thương thế của các hạ có cách gì cứu chữa chăng?

Người mua muối chen vào:

- Chỉ có một thứ thuốc cứu chữa được.

- Thuốc gì?

Người mua muối lại buồn bả than dài:

- Ta có nói ra cũng vô dụng, bởi vì chúng ta chắc chắn không thể nào có được thứ thuốc này.

Y lại cười chua chát:

- Chẳng những không có được, muốn trộm cũng không được, muốn cướp không xong, nếu không thì ta đã lấy từ lâu rồi.

Mã Như Long hỏi:

- Loại thuốc hai vị nói, có phải do nhà họ Tạ luyện thành chăng?

Người mua muối biến sắc mặt nói:

- Làm sao ngươi biết người họ Tạ đó?

Sắc mặt y biến quá mau, Mã Như Long cảm thấy kỳ lạ:

- Tại sao ta không thể biết được?

Người mua muối nói:

- Bởi vì...

Y nói lấp lửng, tựa như không muốn nói ra bí mật này, mà cũng không dám nói.

Thiết Chấn Thiên bỗng nói lớn:

- Bởi vì người đó không muốn kẻ khác biết bà họ Tạ, bởi ngày xưa bà đã từng có chuyện đau buồn, cho nên bất kể ai nhắc đến đều bị bà giết chết.

- Người này là ai?

- Là Bích Ngọc Phu Nhân của Bích Ngọc Sơn Trang, thương thế của ta chỉ có Bích Ngọc Châu của bà mới chữa được.

Mã Như Long chưng hửng. Bích Ngọc Phu Nhân họ Tạ, vậy Tạ Ngọc Luân là gì của bà? Có liên hệ gì với Bích Ngọc Sơn Trang? Y bỗng phát hiện chuyện này bên trong còn nhiều dấu hỏi mà lúc trước y chưa nghĩ đến. Nhưng lúc này y không còn thời gian để suy nghĩ nữa.

Đột nhiên từ trên miệng giếng có tiếng cười gằn:

- Thiết Chấn Thiên, ngươi không trốn được nữa đâu, Thiết Toàn Nghĩa, ngươi cũng không thoát được đâu.

Kẻ đuổi bắt cuối cùng đã đến, người đào vong đã ở dưới giếng, như cua trong rọ, như cá trong lưới. Bọn họ còn đường nào đi nữa?

Mã Như Long than thầm, y đã nghe ra giọng nói phía trên là của Bằng Siêu Phàm. Họ Bằng đã đến, Tuyệt Đại Sư hẳn cũng có mặt, Thực Khổ Hòa Thượng và Ngọc Đạo Nhân rất có thể cũng đã đến. Cho dù họ không phải tìm Mã Như Long, nhưng y cũng khó lòng trốn thoát.

Thiết Chấn Thiên dùng một tay bịt miệng Mã Như Long, tay kia xúc lấy một vốc muối cho vào miệng, sao đó y lớn giọng nói:

- Phải đấy, ta đang ở dưới đây, huynh đệ của ta cũng ở đây, chúng ta đang đợi các người đấy.

Bên trên không có tiếng trả lời. Hiển nhiên người phía trên đang kinh ngạc vì sao Thiết Chấn Thiên có vẻ không bị thương, giọng nói còn sung mãn như thế. Qua một lúc sau, mới nghe giọng nói lạnh lùng của Tuyệt Đại Sư:

- Thiết Chấn Thiên, ngươi lên đây thì ta sẽ tha mạng cho Thiết Toàn Nghĩa!

Thiết Toàn Nghĩa đương nhiên là người mua muối:

- Hừ! Huynh đệ chúng ta đã quyết định, có chết thì cùng chết.

Thiết Chấn Thiên cả cười:

- Tốt lắm, hảo huynh đệ! Các người muốn lấy mạng huynh đệ chúng ta thì xuống đây!

Tuyệt Đại Sư không xuống giếng, chẳng có ai xuống cả. Đáy giếng tuy là đường cùng, là tử địa, nhưng người nào xuống trước nhất định sẽ mất mạng.

Thiết Chấn Thiên hạ nhỏ giọng cười nhạt:

- Bọn họ không xuống đâu, bọn họ đã là đại hiệp, chẳng cần phải tỏ bản sắc anh hùng nữa.

Thiết Toàn Nghĩa cũng hạ giọng:

- Huống chi họ đã biết chúng ta không thoát được, nhất định họ đang ở trên chờ đợi.

Thiết Chấn Thiên nói tiếp:

- Nhưng bọn họ cũng không muốn chờ lâu, nhất định sẽ nghĩ đến việc dùng hỏa công, hoặc đổ ngập nước để tiêu diệt chúng ta.

Mã Như Long hỏi:

- Với thân phận của họ, cũng dùng những trò đê tiện đó à?

Thiết Chấn Thiên cười nhạt, đầy vẻ mỉa mai và phẩn hận:

- Bọn họ có lý dọ Đối với hạng người như bọn ta, họ có dùng cách gì để đối phó cũng chẳng ai nói, nhưng nếu chúng ta dùng những cách đó để đối phó ngược lại, thì tình huống khác hẳn.

Y bỗng siết tay Mã Như Long:

- Lão đệ có phải bằng hữu của ta chăng?

- Phải!

- Ta lớn tuổi hơn lão đệ, việc này lão đệ phải nghe lời ta.

- Việc gì?

- Chờ bọn họ ra tay thì chúng ta cũng xông lên.

Mã Như Long đáp không chút do dự:

- Được, kỳ thực bây giờ chúng ta xông lên cũng được.

Thiết Chấn Thiên nghiêm giọng nói thật nhỏ:

- Chúng ta là ta và Thiết Toàn Nghĩa, không phải lão đệ! Bọn họ biết ta và Thiết Toàn Nghĩa trốn dưới đây, nhưng chắc chắn không nghĩ ra còn có người thứ bạ Họ muốn bắt hai chúng ta, xong việc chắc chắn sẽ không lưu lại đây, chờ bọn họ đi xong, thì lão đệ có thể thoát thân được rồi!

Thiết Chấn Thiên càng siết chặc tay Mã Như Long:

- Ta và lão đệ một từ tạ hôm nay, hẳn là vĩnh biệt. Ta không muốn lão đệ vì ta báo thù, cũng không cần lão đệ giúp ta giải oan, chỉ cần lão đệ có thể tiếp tục an toàn sống còn, thì ta đã mãn nguyện rồi.

Thiết Chấn Thiên kết bạn với Mã Như Long là vì cái gì? Chẳng vì gì cả. Y chỉ muốn bạn mình sống còn, bởi vì y biết có những lúc muốn tiếp tục sống cũng rất khó.

Mã Như Long im lặng lắng nghe, chẳng nói gì cả. Y có nhiều điều muốn nói, nhưng không nói ra chữ nào, vì những lời đó không cần nói ra, trong tâm y đã có chủ ý.

Thiết Chấn Thiên cũng không nói gì thêm, lại bắt đầu ăn muối, từng vốc lớn cho vào miệng. Y còn chút sức lực thì phải liều mạng một phen. Tính của y cũng giống như Mã Như Long.

Bên trên miệng giếng đã lâu không có động tĩnh gì, bởi người dưới giếng đàng nào cũng không trốn được, nhóm Tuyệt Đại Sư hẳn có thừa kiên nhẫn chờ đợi. Thiết Toàn Nghĩa rút bên hông ra một thanh đao, sờ nhẹ vào lưỡi đao, đột nhiên căm hờn nói:

- Ta dù có bị đao chém ngàn mảnh cũng phải giết hắn cho được!

Thiết Chấn Thiên hỏi:

- Ngươi muốn giết ai?

- Giết Đào Bảo Nghĩa.

- Ngươi không thể giết hắn được.

- Lần này nhất định là hắn bán rẻ chúng ta, tại sao không lấy mạng hắn được?

Thiết Chấn Thiên đáp:

- Bởi vì hắn còn vợ đang mang thai, trong giang hồ bán rẻ bè bạn không chỉ một mình hắn, anh em chúng ta cũng đã từng bị người bán rẻ, tội gì ngươi phải lấy mạng hắn?

Y bỗng thở dài:

- Nếu ngươi muốn giết người, thì người nên giết trước nhất là ta!

- Là huynh?

- Nếu chẳng phải vì ta thì ngươi cũng không có bị như ngày nay!

Thiết Toàn Nghĩa nhìn Thiết Chấn Thiên, đột nhiên cười lớn:

- Đúng, huynh nói đúng lắm, nếu chẳng có huynh, đệ làm sao có ngày hôm nay, cha mẹ đệ bị thảm sát, vợ bị hãm hiếp, kẻ khác cho rằng đó là báo ứng, nếu không có huynh, còn ai giúp đệ báo thù?

Nước mắt chảy dài trên gương mặt cười méo mó của Thiết Toàn Nghĩa, y đột nhiên đứng phắt dậy, gầm lớn:

- Thiết Chấn Thiên ta tung hoành một đời, giết người vô số, hôm nay chẳng sợ gì liều mạng với các ngươi, có giỏi thì ra đây!

Dĩ nhiên y chẳng phải Thiết Chấn Thiên, y nói vậy chẳng qua chỉ để tự mình xông lên trước, cho người phía trên tưởng y là Thiết Chấn Thiên. Làm như thế thì bạn y mới có hy vọng nhân cơ hội thoát thân. Y hoàn toàn không xem trọng sự sống chết của chính mình.

Mã Như Long hiểu ý Thiết Toàn Nghĩa, Thiết Chấn Thiên cũng hiểu, y bất chợt cười vang:

- Ngươi dành không lại ta đâu, có chết cũng để ta chết trước, ta còn chút khí lực nào thì đừng hòng ai đụng đến ngươi!

Giữa tràng cười lớn, thân hình ốm trơ xương của Thiết Chấn Thiên bỗng phóng lên như mãnh hổ, chân y đạp lên vai Thiết Toàn Nghĩa, lại nhún mình một cái đã nhảy ra khỏi giếng. Phía trên lập tức vang lên tiếng kêu thét. Thiết Toàn Nghĩa cũng vọt lên, bất kể ai chết trước ai chết sau, họ cũng muốn chết chung với nhau.

Nếu là cách đây một năm, Mã Như Long mà nhìn thấy cảnh này, hẳn y đã bật khóc, nhưng bây giờ trong mắt y không còn lệ, chỉ có bầu máu nóng trong lồng ngực. Một người đã quyết tâm

chuẩn bị đổ máu, thông thường không đổ lệ. Y biết Thiết Chấn Thiên nói đúng, nếu y ở yên dưới giếng, chờ họ chết rồi, thì sẽ có cơ hội trốn ra đi trở về tiệm tạp hóa. Sau này chắc chắn sẽ chẳng còn người đến mua muối nữa, bí mật của Mã Như Long sẽ không bị bại lộ. Thậm chí y có thể quên luôn chuyện này, quên cả người mang tên Thiết Chấn Thiên.

Nếu bây giờ Mã Như Long xông lên, cũng chỉ có nước cùng chết với Thiết Chấn Thiên và Thiết Toàn Nghĩa. Bởi vì chỉ cần lộ diện, thì sớm muộn gì nhóm Tuyệt Đại Sư cũng sẽ phát hiện ra y là ai. Một chủ tiệm tạp hóa bình thường chắc chắn không cùng với anh em họ Thiết liều mạng làm gì. Một kẻ lý trí, cũng không làm chuyện liều mạng ngu xuẩn như thế. Mã Như Long không phải kẻ ngu xuẩn, y cũng biết làm thế nào mới bảo toàn tính mạng của mình.

Mỗi một người chỉ có một mạng sống, Mã Như Long cũng như mọi người khác, rất quý trọng mạng sống của mình. Nhưng y đã biết được trên đời này còn có có những thứ đáng quý hơn cả sinh mạng.

Tuyệt Đại Sư vẫn đinh ninh dưới giếng chỉ có hai người, nếu đột nhiên có một người thứ ba xông lên, bọn họ nhất định sẽ kinh ngạc. Đó chính là cơ hội của Mã Như Long. Chỉ cần có chút cơ hội, thì y không bỏ qua, mà cho dù không còn cơ hội, thì y cũng sẽ làm thế, cũng xông lên.

Quyết Không Hối Hận

Tại sao con người ham sống? Phải chăng vì họ còn muốn làm một số việc mà họ nghĩ là đáng làm? Nếu một người biết có chuyện rất đáng làm mà không làm được, thì sống có ý nghĩa gì nữa?

Phía trên miệng giếng là khoảng sân, bây giờ mặt trời vừa lên. Ánh dương quang soi lấp lánh sắc máu. Máu của kẻ khác cũng có, máu của Thiết Chấn Thiên và Thiết Toàn Nghĩa cũng có. Lúc Thiết Chấn Thiên xông lên, có một thanh cương đao bổ đến, y một tay chộp lấy cổ tay kẻ cầm đao, tay kia bấu vào vai của kẻ ấy, hét lớn một tiếng, thì cánh tay của kẻ kia đã bị y bẻ gãy. Rất tiếc người ấy chẳng phải Tuyệt Đại Sư, cũng không phải Bằng Siêu Phàm.

Bên ngoài căn bếp có để hai cái ghế, Tuyệt Đại Sư và Bằng Siêu Phàm chễm chệ ngồi, lạnh lùng nhìn quang cảnh trước mặt. Họ dẫn một số người đến đây, những kẻ này thay họ động thủ trước, vì với thân phận của họ, tại sao phải đích thân xuất thủ đối phó với một kẻ đã thụ thương?

Chẳng ai ngờ dưới giếng còn một người thứ ba xông lên, bất kỳ ai gặp chuyện bất ngờ cũng khó tránh sơ suất. Mã Như Long muốn nhân cơ hội này phát chưởng trí mạng để hạ một trong hai người. Chỉ cần hạ được một, thì y có hy vọng đấu với người kia. Đáng tiếc thay, lúc Mã Như Long xông lên Tuyệt Đại Sư và Bằng Siêu Phàm đều ở cách xa mấy trượng. Y vẫn nhào đến không do dự. Đã quyết định làm như thế, không quản thành bại, y cũng không hối tiếc.

Mã Như Long mình mặc y phục bằng vải thô màu đen, tấm khăn đen che mặt không biết từ lúc nào đã bị y kéo xuống, có thể là lúc y xuống giếng. Từ trước đến nay y chưa bao giờ có cảm giác không dám nhìn người bằng chân diện mục của mình, cũng không có thói quen che giấu.

Tuy nhiên gương mặt hiện tại của y không phải gương mặt Tuyệt Đại Sư đã từng thấy qua.

Anh hùng hào kiệt khắp thiên hạ cũng chưa từng thấy qua diện mạo này. Kỳ thực Mã Như Long chưa phải thuộc hạng tuyệt đỉnh cao thủ trong giang hồ, nhưng cũng từng luyện võ từ thuở nhỏ. Võ công của y có thể không sánh bằng những môn phái có nguồn gốc sâu xa, lịch sử lâu đời như Thiếu Lâm, Võ Đương, nhưng võ công của Thiên Mã Đường cũng có chỗ độc đáo.

Mỗi một người có thể thành công, thành danh và tồn tại, chắc chắn phải có chỗ độc đáo, nhất là về khinh công. Khinh công Thiên Mã Đường tung hoành xa rộng, như thiên mã hành không, từ trên không tung chưởng xuống càng đáng sợ hơn.

Một kẻ mặc y phục vải thô, nhìn quê mùa chất phác, một khuôn mặt lạ chưa ai gặp qua, đột nhiên xông lên từ lòng giếng mà ai cũng tưởng chẳng còn người bên dưới, phóng đến trước mặt với thân pháp nhanh không ngờ. Bất luận ai trong tình huống này đều khó tránh khỏi giựt mình, mà lần này không chỉ một người lao đến.

Lúc ấy Thiết Chấn Thiên vội lao theo Mã Như Long, giơ đôi thiết thủ ra. Mục tiêu của y không phải Tuyệt Đại Sư, cũng chẳng phải Bằng Siêu Phàm. Y đột nhiên ôm ngang hông Mã Như Long, ngón trỏ và ngón giữa bấm vào huyệt bên hông, gầm lên một tiếng, y nhấc bổng Mã Như Long ném qua đầu ngược ra phía sau lưng y.

Thiết Chấn Thiên nhất quyết phải ngăn chặn Mã Như Long, bởi y nhìn thấy đôi tay như móng vuốt chim ưng của Tuyệt Đại Sư đã biến từ màu tái xanh sang đỏ sậm. Cả những đường gân trên tay cũng đổi sang sắc đỏ, như màu đỏ ảm đạm của mặt trời lặn lúc hoàng hôn. Chẳng ai biết rõ mức đáng sợ của Tam Dương Tuyệt Hộ Thủ hơn Thiết Chấn Thiên, bản thân y cũng đã có kinh nghiệm đau đớn ấy. Y không thể để Mã Như Long mạo hiểm!

Tuyệt Đại Sư vốn đã dợm đứng lên, lại từ từ ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Thiết Chấn Thiên và Mã Như Long:

- Người này là ai?

- Là một bằng hữu.

- Chẳng ngờ ngươi cũng còn có bằng hữu.

Thiết Chấn Thiên cất tiếng cười cuồng dại:

- Thiết mỗ tuy giết người không đếm xuể, kết thù vô số, nhưng bè bạn không ít hơn lão trọc ngươi đâu, loại bằng hữu như thế, lão chẳng có được lấy một người!

Tuyệt Đại Sư lạnh lùng trừng trừng nhìn y khá lâu, mới quay sang Mã Như Long, lúc này vừa đứng dậy:

- Thí chủ quả thật là bạn của hắn ư?

- Phải!

- Thí chủ liều mạng vì hắn?

Mã Như Long nói:

- Ta liều mạng của ta, ta còn một mạng có thể liều được.

Y không cố ý thay đổi giọng nói, nhưng thanh âm của y đã biến đổi.

Tuyệt Đại Sư không nhận ra giọng của Mã Như Long, thế nên lại hỏi:

- Thí chủ có biết vì sao bần tăng nhất định truy sát hắn chăng?

Mã Như Long không biết.

Tuyệt Đại Sư lại hỏi:

- Thí chủ có biết Dương gia Tam Huynh Đệ có tiếng "huynh hữu đệ cung, hiếu nghĩa vô song" chăng?

Mã Như Long chắc chắn biết. Ba anh em Dương gia thuộc võ lâm đại hào kiệt vùng Hà Đông, cả ba đều giống nhau, giàu có, nổi danh, tính tình hào sảng, nghĩa khí, hiếu thuận. Họ cùng ngụ tại một trang viện, luân lưu phụng dưỡng song thân.

Tuyệt Đại Sư thần sắc trầm trọng, lại nói:

- Thí chủ có biết là cả nhà Dương gia lớn nhỏ hai mươi chín nam nhân đều chết dưới đao của

Thiết Chấn Thiên chăng? Mười bảy nữ nhân đều bị hắn bán ra biên cương làm nô tỳ trong trại lính.

Thiết Toàn Nghĩa vụt kêu lớn:

- Lão có biết tại sao đại ca ta phải làm như vậy chăng?

Giọng của y trở nên thê lương:

- Lão có biết ba anh em họ Dương đã dùng cách gì đối phó với cha mẹ vợ con của ta chăng?

Tuyệt Đại Sư cười nhạt:

- Đó là báo ứng của ngươi!

Thiết Chấn Thiên chen vào:

- Đó cũng là báo ứng cho nhà họ Dương. Nam nhân nhà họ Dương do Thiết mỗ giết, nữ nhân do mỗ bán, không can dự đến người khác.

Y đưa tay chỉ những người theo Tuyệt Đại Sư đến đây, những người đang trợn mắt chờ đoạt mạng y:

- Đám người này đương nhiên là thân thích bằng hữu của Dương gia, đều biết ta đã bị trúng chưởng của lão, họ càng biết rõ là nếu giết được ta thì coi như họ đã làm được một việc nghĩa đáng hãnh diện. Còn lão không tranh với họ chỉ vì đã nổi danh đại hiệp, nên ra vẻ rộng rãi.

Tuyệt Đại Sư không phủ nhận.

Thiết Chấn Thiên gằn giọng nói tiếp:

- Nhưng Thiết mỗ chưa chết, bọn chúng muốn lấy mạng Thiết mỗ chẳng phải dễ, chí ít mỗ cũng lấy được thủ cấp của dăm ba mạng!

Tuyệt Đại Sư đáp:

- Họ chỉ muốn đòi lại công đạo, nếu vì bạn báo thù mà chết cũng không oán than, ta chẳng thể ngăn cản họ, cũng bất tất phải làm thế.

Thiết Chấn Thiên hỏi:

- Hòa thượng có muốn ta giúp bọn chúng toại nguyện chăng?

Y đưa tay chỉ vào Mã Như Long:

- Việc ta làm không liên hệ đến người này, chỉ cần lão để cho y đi, thì tùy ý lão kêu ai đến lấy đầu ta, ta cũng không đánh trả.

Tuyệt Đại Sư lạnh lùng nhìn Thiết Chấn Thiên rất lâu, mới chuyển sang Mã Như Long:

- Trước ngày hôm nay, dường như bần tăng chưa từng gặp thí chủ, xem ra thí chủ không giống kẻ ác.

Mã Như Long chỉ nghe mà không nói gì, không hỏi cũng không phủ nhận.

- Thí chủ quen Thiết Chấn Thiên từ lúc nào?

Mã Như Long đáp:

- Không lâu lắm.

- Không lâu là bao lâu?

Thiết Chấn Thiên lại chen vào:

- Y quen Thiết mỗ chưa đến một ngày.

Tuyệt Đại Sư thở dài:

- Mới quen được chưa đầy một ngày mà dám liều mạng vì bạn, hạng người này thật không có nhiều.

Ông bỗng nhiên phất tay bảo Mã Như Long:

- Thí chủ đi đi.

Mã Như Long đứng đấy, không cử động. Tuyệt Đại Sư cũng chăm chú nhìn y một buổi, bèn hỏi:

- Thí chủ không đi?

Mã Như Long nói chắc như đinh đóng cột:

- Ta không đi, nhất quyết không đi!

Thiết Chấn Thiên lại la lớn:

- Y đi mà, y sẽ đi liền.

Giọng nói Mã Như Long trở nên rất bình tĩnh, kiên quyết:

- Muốn ta đi chỉ có một cách, giết ta rồi khiên đi!

Tuyệt Đại Sư lạnh nhạt nói:

- Muốn giết thí chủ không khó, lúc nãy nếu không có người kéo thí chủ lại, thì bây giờ hẳn đã được khiên đi!

- Ta biết.

- Thí chủ nhất định muốn người khiên đi à?

- Nhất định!

- Tại sao?

- Chẳng vì sao cả!

Câu trả lời này không đúng lắm. Một người có thể muốn kết bạn "chẳng vì sao cả", chẳng tính toán lợi hại, không hỏi hậu quả, cũng không có mục đích. Tuy nhiên khi đã quen rồi, thì những

gì mình làm cho bạn đã không còn là "chẳng vì sao cả", mà vì một tình cảm khó diễn tả được. Vì lòng can đảm và nghĩa khí, biết chuyện phải làm mà quyết không hối hận; vì lương tri của chính mình, để nửa đêm thức giấc không bị mất ngủ. Vì muốn sống sao cho tự vấn lương tâm không hổ thẹn, muốn chết cũng chết sao cho lòng không hối tiếc.

Chẳng vì sao à? Vì cái gì? Thành thì sao? Bại thì sao? Sống ra sao? Chết thế nào? Dù thành hoặc bại cũng không hối tiếc!

Sinh dã bất hồi đầu, tử dã bất hồi đầu!

Bất hồi đầu, cũng không cúi đầu!

Tựa Như Sương Biếc

Mã Như Long ngửng đầu lên, ánh nắng chiếu vào mặt y, gương mặt này tuy không còn là mặt của một mỹ nam tử, chẳng đủ sức quyến rũ các thiếu nữ, nhưng bất luận ai nhìn y trong lúc này cũng sẽ tỏ ra tôn kính nghiêm trang.

Thiết Chấn Thiên đang nhìn Mã Như Long:

- Giao kèo vốn đã xong, mà bây giờ lại không xong, tại sao lão đệ không đồng ý?

Mã Như Long đáp:

- Bởi vì đệ cũng muốn thương lượng với họ, điều kiện của đệ còn ngon hơn nữa.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Thí chủ muốn thương lượng cái gì? Còn điều kiện nào tốt hơn cái hắn đưa ra nữa?

Mã Như Long mỉm cười:

- Thiết huynh muốn dùng hai mạng họ Thiết đổi lấy một mạng của ta, làm ăn như vậy lỗ vốn, ta không làm đâu.

- Vậy điều kiện của thí chủ thì sao?

- Dùng một mạng đổi lấy hai mạng của họ.

Tuyệt Đại Sư cười nhạt:

- Như vậy cũng không được.

- Tại sao?

- Chẳng ai có thể dùng một mạng đổi lấy hai mạng họ Thiết kia, chẳng có mạng người nào đáng giá đó cả.

- Có một mạng, ta biết ít nhất có một mạng.

- Ai?

- Mã Như Long!

Nghe đến cái tên này, Tuyệt Đại Sư nheo mắt, đôi ngươi thu nhỏ lại. Đôi ngươi trong mắt Mã Như Long cũng thu nhỏ lại.

- Ta biết người các vị muốn truy tầm nhất không phải Thiết Chấn Thiên, mà là Mã Như Long.

Tuyệt Đại Sư thừa nhận điều này.

- Dùng một mạng Mã Như Long đổi lấy hai mạng họ Thiết có được chăng?

Tuyệt Đại Sư cố hết sức kiềm chế chính mình:

- Được! Đáng tiếc rằng không ai tìm ra Mã Như Long cả.

- Có một người tìm được, ít nhất có một người có thể tìm được.

- Ai?

- Ta!

Mã Như Long cũng cố hết sức giữ bình tĩnh:

- Chỉ cần các vị thả cho họ đi, ta bảo đảm sẽ đem Mã Như Long trao cho các vị.

Thiết Chấn Thiên đột nhiên cười ha hả:

- Đệ quả là hảo bằng hữu, cuộc thương lượng này cũng đáng giá, nhưng rất tiếc không xong được, bởi vì chẳng ai tin nổi lời của đệ.

Tuyệt Đại Sư không để ý đến Thiết Chấn Thiên, Mã Như Long cũng không trả lời. Cả hai mặt đối mặt, chăm chú nhìn nhau, đôi ngươi của hai bên càng thu nhỏ xíu.

Mã Như Long nói từng chữ một:

- Đại sư phải nhận ra là ta không nói đùa.

Tuyệt Đại Sư quả quyết:

- Bần tăng nhận ra điều đó, nhưng không thể để cho anh em họ Thiết đi trước.

- Đại sư không tin ta?

- Thí chủ đem Mã Như Long trao ra, thì bần tăng lập tức thả hai người kia.

Bằng Siêu Phàm liền ứng tiếng phụ họa:

- Ta làm chứng đảm bảo.

Mã Như Long cười nhạt:

- Các vị không tin tưởng ta, tại sao ta phải tin các vị?

- Bởi vì ta là Bằng Siêu Phàm, y là Tuyệt Đại Sư, còn các hạ chẳng qua là một kẻ lạ mặt chẳng ai rõ lai lịch.

Câu nói này vốn chẳng phải câu trả lời đúng nghĩa, nhưng lại là câu trả lời hay nhất.

Tuyệt Đại Sư nói:

- Thí chủ muốn thương lượng xong chuyện này, chỉ có cách làm theo lời chúng ta. Bằng không chúng ta sẽ giết họ Thiết trước, rồi thanh toán thí chủ sau.

Lời của ông quả quá tuyệt. Ông vốn là một người tâm tuyệt, tình tuyệt, truy tận sát tuyệt!

Mã Như Long không còn cách chọn lựa nào khác, y thu chặt nắm tay:

- Được, ta tin đại sư! Ta chính là người các vị muốn tìm.

- Thí chủ là Mã Như Long?

- Chính là ta!

Mã Như Long tự đem thân nạp mạng. Nếu có ai hỏi y:

"Tại sao?" Chính y cũng không trả lời được, vì y không thể lập lại câu "chẳng vì sao cả".

Nhưng chính y quả tình cũng không biết rõ là vì sao? Bồng bột nhất thời chăng? Vì lòng nhiệt huyết tràn đầy ư? Hay vì một thứ nghĩa khí và dũng khí không ai diễn tả được?

Mã Như Long vẫn cất cao đầu, ánh nắng vẫn chiếu trên mặt y:

- Các vị không nhận ra ta, vì dung mạo ta đã được người dùng dịch dung thuật sửa đổi. Ta ẩn thân chốn này với thân phận chủ tiệm tạp hóa đã khá lâu.

Y không thể đem chân diện mục cho bọn họ xem, bởi y cũng không biết làm sao khôi phục lại diện mạo vốn có của mình. Y không thể kể Ngọc Linh Lung đã sửa đổi mặt y ra sao, vì y không thể liên lụy đến người khác. Nhưng những lời y nói là sự thật, câu nào cũng thế.

Do đó Mã Như Long hỏi:

- Bây giờ phải chăng các vị nên thả anh em họ Thiết?

Tuyệt Đại Sư nhìn Bằng Siêu Phàm, Bằng Siêu Phàm nhìn Tuyệt Đại Sư. Trên mặt hai người hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc gì cả.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Bằng thí chủ nghĩ sao?

Bằng Siêu Phàm hỏi lại:

- Đại sư nghĩ sao? Nếu hắn quả thật là Mã Như Long, thì hắn có lý do gì phải nạp mạng thế cho Thiết Chấn Thiên?

Tuyệt Đại Sư đáp:

- Chẳng có lý do gì cả, hoàn toàn vô lý!

Thiết Chấn Thiên cả cười:

- Ta đã biết trước lão đệ không lừa được bọn họ đâu, ta đã biết trước chẳng ai tin lời nói xàm của đệ.

Y cười đến độ thở không ra hơi. Mã Như Long cũng muốn cười, muốn cười lớn một trận cho hả, nhưng y cũng không cười nổi!

Những lời y nói chẳng phải nói láo, đều là sự thật, nhưng chẳng ai tin! Chuyện này chẳng đáng cười hay sao? Cười ra nước mắt đi chứ!

Thiết Chấn Thiên vẫn còn cười, tựa như sắp cười đến ứa nước mắt:

- Lão đệ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, lai lịch bất minh, còn ta là đại đạo Thiết Chấn Thiên, cho dù đệ có mười mạng cũng không đổi được một mạng của ta, còn không mau đi ngay!

Mã Như Long không đi. Tiếng cười của Thiết Chấn Thiên đột nhiên kết thúc, y bỗng la lên:

- Việc thương lượng của ngươi đã bất thành, tại sao ngươi không mau đi đi?

Tuyệt Đại Sư lạnh lùng đáp:

- Bởi vì y là bạn của ngươi, bạn của ngươi đều là hảo bằng hữu cả mà, cho nên y đã quyết tâm cùng chết với ngươi tại đây.

Thiết Chấn Thiên bỗng quay sang nhìn Tuyệt Đại Sư trừng trừng, trong mắt lộ vẻ phẩn nộ, kinh sợ cùng cực:

- Lão đã nói hắn có thể đi được.

- Ta có nói.

- Sao bây giờ lão không cho hắn đi?

- Chẳng phải ta không cho y đi, mà là chính y không chịu đi. Ta chẳng bao giờ ép buộc kẻ khác, cho nên chẳng ai ép y đi được, nếu có ai nhất định ép y bỏ đi, thì ta giết kẻ đó trước.

Thiết Chấn Thiên nhìn Tuyệt Đại Sư, khóe mắt như muốn toét ra:

- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi! Giờ ta đã hiểu ra.

- Ngươi hiểu cái gì?

Thiết Chấn Thiên nghiến răng, siết quả đấm tay:

- Lòng dạ ngươi hẹp hòi, hạ thủ độc địa, song ta vẫn xem ngươi là người; ngươi chẳng phân thị phi, giết oan vô cớ, song ta vẫn xem ngươi là người, nhưng đến bây giờ ta mới rõ, ngươi không phải là người!

Tuyệt Đại Sư lạnh nhạt lắng nghe, bất chợt ông hỏi:

- Ngươi muốn nhìn bạn ngươi chết trước? Hay muốn để bạn ngươi nhìn ngươi chết trước?

Thiết Chấn Thiên giận dữ gầm lớn, thân hình bỗng phóng lên nhào đến phía Tuyệt Đại Sư.

Sức y đã yếu, nhưng thế tấn công này vẫn đủ uy.

Ngay lúc ấy, trong sân đột nhiên vang lên một giọng cười nói trong trẻo:

- Mọi người còn sống lâu được, tại sao cứ đòi chết?

Giữa tiếng cười nói, bên ngoài tường một màn khói sương nhạt lan vào trong sân, nhìn phảng phất như có màu xanh biếc, mang mùi hoa nhài. Màn sương mỗi lúc một dầy đặc thêm, mù như khói bếp, xanh như ngọc bích. Không phải khói, cũng chẳng phải sương. Càng không có loại sương nào mang màu xanh biếc, nhưng quả thật nhìn rất giống như màn sương. Cũng như Mã

Như Long rõ ràng là Mã Như Long, nhưng nhìn thì không phải Mã Như Long.

Người Thật Thà Mà Chẳng Thành Thật

Thiết Chấn Thiên vốn đã quyết liều chết, thu hết sức lực nhào qua phía Tuyệt Đại Sư để xuất chưởng cuối cùng. Nhưng y không chết, bởi vì lần này Mã Như Long ôm ngang hông y kéo lại.

Tuyệt Đại Sư vốn chuẩn bị nghinh chiến, nhưng cũng không xuất thủ. Tiếng cười vừa vang lên, sương biếc tỏa lan khắp nơi, khiến Tuyệt Đại Sư ngưng cử động, khuôn mặt lạnh lùng bỗng lộ ra một vẻ rất kỳ lạ. Sau đó ông chẳng còn nhìn thấy Thiết Chấn Thiên.

Màn sương biếc như lan ra từ miệng quỷ, trong phút chốc đã che phủ cả khoảng sân, không ai nhìn thấy được thứ gì cả. Ngay lúc ấy Mã Như Long kéo Thiết Chấn Thiên chạy trở về tiệm tạp hóa.

Nhóm Tuyệt Đại Sư không thấy gì chung quanh cả, Mã Như Long đương nhiên cũng không thấy. Nhưng dù sao y cũng ở tại khu này vài tháng, đã thuộc đường đến nhà Đào Bảo Nghĩa. Mã Như Long cũng không úy kỵ bằng nhóm Tuyệt Đại Sư, y chẳng sợ bị ám toán, bởi một người đã chuẩn bị chết, còn sợ gì nữa? Bởi thế, y lại trở về tiệm tạp hóa.

Kẻ ngủ sớm thường dạy sớm. Những nhà hàng xóm gần đấy đều ngủ sớm dạy sớm, thông thường đến lúc này tiệm tạp hóa cũng đã mở cửa. Tuy nhiên hôm nay thì khác. Mã Như Long dẫn Thiết Chấn Thiên vào một con hẻm nhỏ dắt đến phía sau tiệm tạp hóa, và nhảy qua tường vào sân sau.

Thiết Chấn Thiên tỏ ra khá suy yếu, một chưởng lúc nãy tuy chưa đánh ra, song y đã vận toàn khí lực xuất ra, do đó y rất mỏi mệt. Mã Như Long kéo y đi, y chỉ có nước bước theo, nhưng y không quên huynh đệ của y. Thiết Toàn Nghĩa tuy không phải anh em ruột, nhưng bao nhiêu năm nay cả hai đã cùng vào sinh ra tử, nên tình cảm giữa hai người càng sâu đậm hơn cả liên hệ huyết thống.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Ta không thể bỏ mặc Thiết Toàn Nghĩa, chúng ta nhất định phải quay trở lại đem y đi.

Bây giờ quay trở lại e không kịp nữa.

Mã Như Long nói:

- Họ muốn bắt huynh chứ không phải Thiết Toàn Nghĩa, huynh chưa lọt vào tay họ, thì họ chưa giết Thiết Toàn Nghĩa đâu.

Sân sau tiệm tạp hóa cũng giống như hậu viên Đào gia, chỉ không có cái giếng, mà có thêm một căn phòng, là phòng của lão Trương thật thà. Cửa phòng đang mở, lão Trương thật thà không có mặt trong phòng, cũng không thấy bóng dáng trong nhà bếp. Tạ Ngọc Luân vẫn có mặt, dường như đang ngủ, Mã Như Long đẩy nhẹ cửa rón rén bước vào, không muốn làm kinh động đến cô.

Mã Như Long để Thiết Chấn Thiên ngồi xuống cái ghế tre cũ mà y thường ngồi, sau đó y ra

phía trước lấy một thùng muối và một rổ trứng gà sống đem vào phòng. Lão Trương thật thà cũng không có mặt trong tiệm.

Thiết Chấn Thiên ăn xong một vốc muối lớn và hai cái trứng, bèn hỏi:

- Đây là tiệm tạp hóa của lão đệ?

- Phải.

- Nữ nhân nằm trên giường là ai? Vợ của lão đệ chăng?

Mã Như Long không trả lời được. Y không muốn dối Thiết Chấn Thiên, nhưng y cũng không biết nên thừa nhận hay phủ nhận. Trong nhất thời y không biết trả lời ra sao.

Thiết Chấn Thiên không hỏi tiếp, bất chợt y thở dài:

- Lão đệ không nên đem ta về đây, chắc chắn không nên.

- Đệ nhất định phải đem huynh về đây.

- Tại sao?

- Tại vì nơi đây có một người không chừng có thể chữa lành thương thế của huynh.

Mắt Thiết Chấn Thiên sáng lên. Y không khỏi cảm thấy vui mừng, chỉ cần có người chữa được thương thế của y, thì y có hy vọng đối phó Tuyệt Đại Sư. Lúc trước y vì quá tự tin mới đấu chưởng lực cùng Tuyệt Đại Sư, nhưng bây giờ y sẽ không phạm lỗi lầm đó nữa.

Thiết Chấn Thiên muốn hỏi "Ai có thể chữa lành thương thế của ta?" Y chưa kịp hỏi, thì Tạ Ngọc Luân nãy giờ vẫn ngủ say, bỗng lên tiếng:

- Ngươi quả thật không nên đem y về đây, nơi đây chẳng có ai có thể chữa lành thương thế của y, trừ người của Tạ gia, không ai khác chữa được.

- Nhưng mà cô...

Tạ Ngọc Luân bỗng mở mắt ra nhìn Mã Như Long:

- Ta không phải người của Tạ gia, ta chẳng qua chỉ là bà chủ tiệm tạp hóa.

Vẫn cùng một giọng nói, cùng một hàm ý. Tạ Ngọc Luân biết đây là cơ hội duy nhất mà cô có thể ép Mã Như Long nói sự thật, dĩ nhiên cô không bỏ qua. Thiết Chấn Thiên đột nhiên đứng dậy, lại nuốt một vốc muối, hai cái trứng, rồi nói:

- Ta đi đây!

Y bỏ đi thật. Y tung hoành giang hồ đã hai mươi năm, dĩ nhiên nhận ra vụ này còn có ẩn tình, nhưng y không muốn làm khó Mã Như Long.

Tạ Ngọc Luân không để Mã Như Long mở miệng, đáp liền:

- Ngươi nên đi từ sớm.

Chẳng ngờ Thiết Chấn Thiên lại ngồi xuống:

- Ta không đi được.

- Tại sao?

Người hỏi là Tạ Ngọc Luân, nhưng Thiết Chấn Thiên trả lời cho Mã Như Long nghe:

- Ta ở lại đây, chờ bọn người kia đến kiếm lão đệ, ta còn có thể giúp lão đệ liều với bọn họ một phen.

Mã Như Long hỏi:

- Tìm đệ? Bọn họ sẽ đến tìm đệ ư?

- Bây giờ người họ muốn tìm nhất là lão đệ.

Mã Như Long không hiểu. Thiết Chấn Thiên lại thở dài:

- Thế lão đệ tưởng là họ không tin lời đệ nói sao?

- Huynh nghĩ là họ tin lời đệ à?

- Chắc chắn.

- Nếu tin sao không thừa nhận?

- Bởi vì nếu họ thừa nhận lão đệ nói thật, công nhận đệ là Mã Như Long, thì họ phải thả cho ta đi.

Thiết Chấn Thiên cười nhạt nói tiếp:

- Chúng ta đã lọt vào tay bọn họ, chẳng ai trốn được, do đó họ cần gì phải thừa nhận, tại sao phải thả cho ta đi?

Mã Như Long chưng hửng. Bây giờ y không cười nổi nữa, bây giờ y mới biết lòng người giang hồ hiểm hóc hơn y tưởng nhiều lắm. Tạ Ngọc Luân nãy giờ vẫn chăm chú nhìn Mã Như Long, bỗng cô thu hết sức ngồi dậy.

- Ngươi là Mã Như Long? Ngươi là tên Mã Như Long âm hiểm ác độc, chuyện gì cũng dám làm đó ư?

Giọng Tạ Ngọc Luân nghẹn ngào.

Mã Như Long cảm thấy hơi nóng tràn lồng ngực, là huyết khí xen lẫn nộ khí. Giọng của y cũng uất nghẹn:

- Phải, ta là Mã Như Long. Ta chính là tên Mã Như Long âm hiểm ác độc, chuyện gì cũng dám làm!

Thiết Chấn Thiên cũng chưng hửng. Gần đây trong giang hồ có nhiều chuyện khiến y kinh ngạc, nhưng chuyện này quả lạ lùng. Nữ nhân này rõ ràng là vợ Mã Như Long, tại sao lại không biết y là Mã Như Long?

Tạ Ngọc Luân dường như cũng chưng hửng, qua một lúc sau, cô mới thở dài:

- Ngươi không phải tên Mã Như Long đó.

- Ta là Mã Như Long.

- Ngươi không phải, tuyệt đối chẳng phải. Tên Mã Như Long đó âm hiểm độc ác, chuyện gì cũng dám làm.

Giọng của Tạ Ngọc Luân bỗng dịu lại:

- Nhưng ta ở chung với ngươi đã ba tháng hai mươi mốt ngày, ta nhìn ra được ngươi quyết chẳng phải người xấu.

Mã Như Long không trả lời. Y không nói nên lời, bởi cổ họng như bị nghẹn lại. Y đã quen bị người khinh rẻ, vu oan, bây giờ có người thông cảm, thương hại y, càng làm cho y khó chịu.

Đúng lúc ấy, phía ngoài phòng bỗng có tiếng động. Mã Như Long chừng như không muốn đối thoại với Tạ Ngọc Luân nên lập tức phóng ra ngoài. Lão Trương thật thà đang sắp xếp hàng tạp hóa, chuẩn bị mở cửa tiệm.

Mã Như Long nhìn y chăm chú, và nói:

- Lão về rồi đấy à?

Lão Trương thật thà đáp:

- Tôi đâu có đ đâu mà về, tôi chẳng hề rời tiệm, làm sao nói trở về!

Có thật là y chẳng hề rời tiệm? Lúc nãy rõ ràng là y không có mặt trong phòng y, cũng không có mặt trong nhà bếp và trong tiệm.

Lão Trương thật thà lại nói:

- Lúc nãy tôi đi nhà xí.

Lúc nãy y không có đi nhà xí, vì thông thường y sẽ khóa cửa nhà xí từ bên trong, mà khi nãy cửa nhà xí được khóa phía ngoài.

Mã Như Long đã học cách lưu ý tiểu tiết, bởi vì y đã biết, có quá nhiều chuyện tìm ra manh mối nhờ quan sát những chi tiết nhỏ. Y bỗng cảm thấy con người thật thà này bây giờ chẳng thành thật chút nào.

Khách Quen Và Khách Sộp

Một tiệm tạp hóa trước giờ mở cửa, thường có rất nhiều việc linh tinh phải thu xếp, nhiều hàng hóa phải duyệt qua. Lão Trương thật thà đang làm công việc này. Một người trông coi tiệm tạp hóa đã mười tám năm,chắc chắn phải biết nếu trong tiệm tự nhiên hụt mất một thùng muối lớn và một rổ trứng gà. Lão Trương thật thà dường như chẳng hay biết gì cả.

Chiều hôm qua trời mưa, nước bùn đọng trong hẻm chưa khô. Trên chân lão Trương thật thà cũng lấm bùn, cũng chưa khô hẳn. Lúc nãy phải chăng lão có đi ra ngoài? Mà đi đâu?

Tại sao lão không chịu thừa nhận? Mã Như Long bất chợt phát hiện ra y chẳng những không thật thà, mà còn rất thần bí, kỳ lạ.

Lão Trương thật thà chuẩn bị mở cửa tiệm. Lão vừa định giỡ cây gỗ cài cửa, Mã Như Long đột nhiên bảo:

- Hôm nay nghĩ một ngày.

Lão Trương thật thà cuối đầu suy nghĩ rồi hỏi:

- Hôm nay có phải nhằm ngày tết?

- Không phải!

- Hay nhà ta hôm nay có hỷ sự?

- Cũng không có!

- Vậy tại sao hôm nay không mở cửa?

Mã Như Long không thể nói rõ lý do, cũng không nghĩ ra lý do khác, y không quen nói dối. Do đó y bảo:

- Tại vì ta là chủ tiệm, ta nói hôm nay không mở cửa là không mở.

Lão Trương thật thà lại gục đầu ngẫm nghĩ, lý do này tuy chẳng phải lý do, nhưng lão không thể không chấp nhận. Thế nhưng ở phòng trong có người phản đối.

- Hôm nay ta cứ mở cửa như thường lệ, lời của ông chủ nói không tính.

Là giọng của Tạ Ngọc Luân.

Mã Như Long quay ngược vào phòng trong, hơi giận dữ nói:

- Lời tôi nói không tính à? Tại sao nàng lại chen vào chuyện của tôi?

- Chẳng phải ta muốn, mà là vị bằng hữu của ngươi muốn thế.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Tiệm tạp hóa của lão đệ hôm nay nhất định phải mở cửa, không thể không mở.

Mã Như Long chưa hiểu:

- Bây giờ bọn họ đã biết đệ là Mã Như Long, là chủ tiệm tạp hóa, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm đệ, tại sao đệ phải mở cửa cho họ vào chứ?

- Chính vì bọn chúng biết lão đệ Ở đây, cho nên lão đệ không thể không mở cửa.

- Tại sao?

- Nếu không mở cửa, thì nhất định họ sẽ phá cửa xông vào; chi bằng ta mở cửa rộng lớn, thì ngược lại sẽ khiến bọn chúng chẳng rõ hư thực, sẽ không dám vọng động.

Tạ Ngọc Luân lạnh lùng nói:

- Xem ra ở đây người nào cũng suy tính chu đáo hơn người nhiều.

Mã Như Long chỉ có nước ngậm miệng. Y không thể không thừa nhận, Tạ Ngọc Luân và Thiết Chấn Thiên suy tính chu đáo hơn y nhiều, nhưng lão Trương thật thà thì sao? Chẳng lẽ con người thật thà chưa từng đi lại trên giang hồ này cũng nghĩ đến điểm đó sao?

Tiệm đã mở cưa, lão Trương thật thà đang cầm chổi quét cho sạch khoảng đất phía ngoài cửa tiệm, chừng như lão biết sẽ có khách quý giá lâm nên đặc biệt dọn dẹp sạch sẽ. Trong hẻm không nghe tiếng động nào cả.

Thiết Chấn Thiên bỗng hỏi:

- Người quét nhà phía ngoài, là người thu ngân cho ngươi à?

- Phải.

- Y là một người như thế nào?

- Là một kẻ thật thà.

Mã Như Long càng nói càng cảm thấy như đang lừa dối chính mình:

- Mọi người gọi lão là lão Trương thật thà.

Mắt Thiết Chấn Thiên sáng lên, giọng y nói như có hàm ý riêng:

- Ta thích người thành thật, chỉ có người thành thật mới lừa được những kẻ nham hiểm, đa nghi, lắm mưu kế.

Y lại cười nhạt:

- Vị Tuyệt Đại Sư nổi tiếng chính nhân quân tử kia là một trong những kẻ ấy.

Mã Như Long hiểu nỗi phẩn nộ của Thiết Chấn Thiên.

Thiết Chấn Thiên nói tiếp:

- Tuyệt Đại Sư tin rằng lão đệ là Mã Như Long, lão có thể giết ta trước rồi thanh toán lão đệ

sau. Nếu lão dám làm như vậy thì ta còn bội phục lão. Nhưng thật sự lão không dám, bởi vì lão không dám làm chuyện thực ngôn bội tín trước mặt kẻ khác, lão muốn cho cả thiên hạ đều tin rằng lão là một quân tử chính trực, ghét kẻ ác như kẻ thù.

Thiết Chấn Thiên thu chặt hai tay thành quả đấm:

- Ta chỉ hận chẳng thể giết sạch bọn quân tử ấy.

Tạ Ngọc Luân bỗng thở dài:

- Đáng tiếc là ngươi chẳng giết nổi một quân tử như thế, mà chính ngươi đã sắp đến cửa tử.

Đây là sự thật không ai thay đổi được. Tạ Ngọc Luân lại nói:

- Cho dù bọn họ không rõ thực hư của chỗ này nên chưa dám vọng động, nhưng nhất định họ đã bao vây tiệm tạp hóa này, các ngươi chớ hòng mong thoát khỏi nơi đây.

Giọng nói của Tạ Ngọc Luân hàm ý kỳ quặc, chẳng hiểu là thương hại, đau buồn, hay mỉa mai?

- Cho nên các ngươi chỉ có cách chờ đợi, ta cũng chỉ có nước chờ theo các ngươi. Sớm muộn gì bọn họ cũng đến đây, không chừng bây giờ họ đã chuẩn bị phái người đến thăm dò thực hư. Muốn thăm dò chỗ này đâu có gì khó, bởi đây là tiệm tạp hóa, ai cũng đến mua đồ được mà.

Tạ Ngọc Luân điềm nhiên nói tiếp:

- Chờ bọn họ tìm đến nơi, xem ra ta cũng chỉ có nước chết theo các ngươi.

Đây là sự thật chẳng thể chối cãi được. Tạ Ngọc Luân trừng trừng nhìn Mã Như Long:

- Ta mặc kệ lúc trước ngươi có làm những chuyện ác đó hay không, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.

Câu hỏi của Tạ Ngọc Luân giống như một ngọn roi:

- Ngươi để cho ta chết theo ngươi một cách thiếu minh bạch như thế, ngươi tự vấn trong tâm ngươi không hổ thẹn à?

Câu hỏi như một ngọn roi quất lên mình Mã Như Long. Y chẳng thể không hổ thẹn!

Mã Như Long đáp:

- Tôi có thể bảo họ rằng nàng không dính dự đến chuyện này, tôi có thể đưa nàng đi trước.

Tạ Ngọc Luân lạnh nhạt hỏi:

- Ngươi có thể đem ta đi đâu? Bọn họ làm sao tin rằng ta không liên hệ? Ngươi muốn để bọn họ bắt ta như bắt một con chó hoang, tha hồ đánh đập tra khảo hay sao?

Mã Như Long có cảm tưởng như chính y đang bị tra khảo:

- Nàng muốn tôi phải làm sao?

- Ta chỉ muốn ngươi trả lại cho ta mấy thứ.

- Trả lại cho nàng thứ gì?

- Trả lại dung mạo thật của ta, trả lại võ công của ta.

Giọng Tạ Ngọc Luân bỗng trở nên kích động, xen lẫn phẫn nộ:

- Ta không biết ngươi đã dùng cách gì làm ta mất đi những thứ ấy, nếu ngươi còn một chút lương tâm thì hãy trả lại mọi thứ cho ta.

Mã Như Long chẳng có cách gì trả cho Tạ Ngọc Luân. Y không dám nhìn cô, không dám ngững mặt lên, y có cảm tưởng mình giống như một kẻ ti tiện. Y hy vọng trong tay Tạ Ngọc Luân có cầm cây roi thật sự, bởi y thà bị khổ hình trên thân xác, còn hơn bị lương tâm dày vò.

Ngay lúc ấy, Thiết Chấn Thiên bỗng trầm giọng nói:

- Xem ra có khách đến tiệm kìa.

Ngày hôm nay, mỗi người khách đến tiệm tạp hóa đều có thể là người của Tuyệt Đại Sư phái đến dò xét. Trên trán Thiết Chấn Thiên nổi gân xanh, y bảo:

- Lão đệ ra xem thử khách đến mua gì? Có phải mua hàng thật hay muốn mua mạng của chúng ta?

Khách là thiếu phụ mang thai. Mã Như Long đã nghe ra giọng cười của thiếu phụ, nàng chẳng những là kẻ thích tò mò nhất trong xóm, mà còn là kẻ rất thích cười. Nàng cười là bởi vì tâm tình vui vẻ, nàng vui là vì trong bụng nàng đã có một sinh mạng mới.

Mã Như Long không bước ra xem, y rất an tâm đối với người khách này:

- Đấy là khách quen, ngày nào cũng đến.

- Ngày nào cũng đến? Đến mua thứ gì?

- Nàng mua đường đen, vì nàng cho rằng đường đen cũng như nhân sâm, chẳng những tẩm bổ mà còn có thể trị bách bệnh.

Kẻ không tiền mua nổi nhân sâm thì đành mua đường đen, hai thứ đều có tác dụng tâm lý đối với người dùng, cũng tựa như có người tin phật, có kẻ tin thần.

Thế nhưng hôm nay thiếu phụ lại không mua đường đen, Mã Như Long nghe nàng nói với lão Trương thật thà:

- Tôi biết lão sẽ rất ngạc nhiên.

Nàng cười khanh khách:

- Bởi vì bữa nay tôi không mua đường.

Lão Trương thật thà hỏi:

- Thím muốn mua gì?

- Mua muối.

Tiệm tạp hóa bán muối, nhà nhà đều cần dùng muối, ngày nào cũng có người đến mua muối, chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Lão Trương thật thà lại hỏi:

- Thím muốn mua bao nhiêu muối?

- Bữa nay nhà tôi làm thịt muối, muối càng mặn càng giữ mùi vị lâu.

Thiếu phụ mang thai dường như cố ý đặc biệt giải thích lý do mua muối:

- Tôi cần mua ba mươi cân muối.

Tiệm tạp hóa tuy ngày ngày có người đến mua muối, nhưng hiếm có ai cùng một lúc mua ba mươi cân muối. Thông thường trong tiệm chứa nhiều lắm cũng không quá ba, bốn mươi cân.

Lằn gân xanh càng hiện rõ trên trán Thiết Chấn Thiên. Y hạ giọng nói:

- Ngươi bảo nàng ấy vào đây. Nếu không chịu vào thì lôi vào.

Mã Như Long bất động.

- Tại sao ngươi không đi?

Mã Như Long đáp:

- Nàng đang mang bụng bầu to lớn, đệ chẳng thể đối xử nặng tay với một thiếu phụ mang thai.

- Dù ngươi biết rõ nàng ta được bọn ngụy quân tử kia phái đến đây, ngươi cũng không bắt à?

- Đệ không thể làm được.

Bất kể dưới tình huống nào y cũng không làm, có chết cũng không.

Thiết Chấn Thiên nhìn Mã Như Long trừng trừng, bỗng thở dài thườn thượt:

- Lão đệ quả là một người tốt bụng, ta chưa bao giờ gặp qua người như lão đệ, loại người như vậy bây giờ chẳng còn bao nhiêu.

Tạ Ngọc Luân bất chợt cũng khẽ thở dài:

- Người như hắn ta cũng chưa gặp qua.

Phía bên ngoài, lão Trương thật thà trả lời thiếu phụ:

- Muối trong tiệm bán hết sạch rồi, tốt nhất là tối nay thím ghé lại chắc có.

Thiếu phụ vừa đi vừa cười, tiệm tạp hóa mà hết muối bán, quả thật là chuyện đáng cười.

Thiết Chấn Thiên bảo:

- Ngươi để cho thiếu phụ đi, chẳng khác nào nói cho Tuyệt Đại Sư biết ta ở chỗ này, bởi thế mới đem hết muối để dành cho ta.

Mã Như Long cũng biết điều này.

- Bởi thế ta bảo đảm hôm nay tiệm này sẽ có nhiều mối, chẳng bao lâu lại có khách đến cho xem.

Thiết Chấn Thiên nói không sai, chẳng bao lâu sau đó, người khách thứ hai lại đến.

Người khách này là một vị khách sộp, vừa bước vào cửa tiệm đã nói:

- Ta muốn mua ít đồ.

Giọng của y khàn khàn, rất trầm:

- Tiệm ngươi có thứ gì, ta mua hết.

- Thứ gì cũng mua hết à?

- Thứ gì ta cũng mua, toàn bộ mua hết.

Hẻm Chết

Người này quả là khách sộp, mua hàng thật nhiều. Hễ có hàng bán, tất có khách mua, khách mua bao nhiêu thì phải bán bấy nhiêu. Mã Như Long nhìn thấy sắc mặt Thiết Chấn Thiên đã biến hẳn. Y nghĩ chắc sắc diện mình cũng thay đổi, chỉ tiếc là không nhìn thấy sắc diện của lão Trương thật thà, chỉ nghe tiếng lão đáp:

- Tiệm tạp hóa của chúng tôi tuy không lớn, nhưng cũng không nhỏ lắm, hàng hóa cũng không phải là ít, một mình đại nhân dọn đi hết chăng?

Khách đáp:

- Ta có thể kêu người đến khiên đồ, ngươi chỉ cần ra giá ta sẽ trả đủ.

Kêu người đến khiên đồ? Kêu ai? Có phải đến khiên đồ thật sự? Hay đến đòi mạng?

Mã Như Long không xông ra đối phó với vị khách này, y bỗng có cảm giác kỳ quặc, là lão Trương thật thà nhất định có cách đối phó với vị khách.

Lão Trương thật thà đáp:

- Tiểu nhân chỉ là kẻ thu tiền của tiệm, việc mua bán nhiều như vầy, tiểu nhân không tự quyết định được.

- Vậy ai mới quyết định được?

- Ông chủ tiệm.

- Chủ tiệm ngươi có đây chăng?

- Có, ở bên trong, đại nhân có thể bước vô hỏi thử.

- Ta không vào đâu, ngươi kêu y ra đây.

- Tại sao đại nhân không vào?

- Tại sao không kêu y ra đây?

Thái độ của vị khách chẳng nhường.

Lão Trương thật thà cũng không vừa:

- Bởi vì chủ là chủ, bất kể là ông chủ lớn hay ông chủ nhỏ, ít nhiều gì cũng có kiểu cách riêng.

Khách dường như hết hứng:

- Chủ không ra, thì ta không mua nữa.

Đột nhiên lão Trương thật thà bồi một câu rất nặng:

- Bây giờ đại nhân không muốn mua cũng không được, bởi vậy nhất định phải vào trong.

Thiết Chấn Thiên nãy giờ chuyên tâm lắng nghe cuộc đối thoại, trong mắt dường như đang suy nghĩ. Tiếng nói của cả hai không nhỏ lắm, ở phòng trong có thể nghe rõ từng chữ, y đâu cần phải chuyên chú lắng nghe.

Mã Như Long thầm nghĩ chắc Thiết Chấn Thiên đang cố nhận giọng nói của người khách kia. Đang muốn hỏi phải chăng Thiết Chấn Thiên đã biết lai lịch người khách, thì y đã nói:

- Vương Vạn Võ ư?

Giọng Thiết Chấn Thiên tỏ vẻ hồi hộp:

- Coi chừng hai cánh tay của lão Trương thật thà.

Trong võ lâm chỉ có một Vương Vạn Võ, "phân cân thố cốt thủ" Đại Lực Ưng Trảo Công của y độc bộ giang hồ; y tâm độc tay hiểm, một khi xuất thủ là nhắm vào các khớp quan trọng trên thân thể, cho nên kẻ cùng y giao đấu, không chết cũng bị tàn phế.

Lúc này Vương Vạn Võ đã xuất thủ, Thiết Chấn Thiên nói đã quá trễ, vì Mã Như Long đã nghe thấy tiếng xương bể. Tiếng động rất khẽ nhưng nghe đến lạnh người.

Mã Như Long chỉ cảm thấy ruột thắt lại, bất kể lão Trương thật thà có thành thật hay chăng, y cũng đã cùng lão chung sống hết ba tháng hai mươi mốt ngày.

Điều kỳ lạ là Mã Như Long chỉ nghe tiếng xương vỡ chứ không hề nghe tiếng người kêu.

Chỉ có hai loại người có thể chịu đau không phát ra tiếng, một là người cứng cỏi khác thường, hai là kẻ đã chết, hoặc đã ngất đi và sắp chết.

Mã Như Long muốn xông ra, Thiết Chấn Thiên cũng muốn xông ra, nhưng chưa kịp dời bước thì bên ngoài đã có người vào. Người này lui ngược vào phòng, cả hai cánh tay đều bị bể khớp. Y đang cố gắng chịu đau không kêu la, đến độ mặt mày thân thể toát mồ hôi như tắm.

Y quả là một thiết hán. Chẳng thể ngờ được một Vương Vạn Võ nổi danh giang hồ với thuật "phân cân thố cốt thủ" lại bị một kẻ thu ngân trong tiệm tạp hóa đánh vỡ khớp xương tay! Y có chết cũng không tin được điều này, Thiết Chấn Thiên và Mã Như Long cũng không thể tin nổi!

Trên mặt Vương Vạn Võ hằn vẻ kinh ngạc và đau đớn, xen lẫn sợ hãi. Trong đời y chưa bao giờ sợ như lần này, nhưng lối xuất thủ của kẻ thu tiền trong tiệm tạp hóa đã làm y hoảng sợ thật sự! Chỉ trong một chiêu y đã bị đánh bại, không đường thoái lui, y chỉ có nước lui dần từng bước, lui tuốt vào phòng trong.

Tấm màn cửa lại buông xuống, Vương Vạn Võ không còn nhìn thấy lão Trương thật thà tầm thường kia, nhưng y cũng không nhìn thấy những người trong phòng. Bởi mắt của y tràn đầy nỗi kinh hãi, đau khổ, nên đã không nhìn thấy gì khác nữa. Thiết Chấn Thiên bỗng đứng dậy kéo y ấn ngồi xuống chiếc ghế cũ. Vương Vạn Võ lẽ ra phải nhận ra Thiết Chấn Thiên, bởi cả hai đã từng là bạn, sau đó trở thành kẻ tử địch. Nhưng bây giờ y cũng không nhận ra Thiết Chấn Thiên, y vẫn còn đổ mồ hôi.

- Hắn là ai? Hắn là ai?

Giọng của Vương Vạn Võ như đang trong cơn ác mộng.

Thiết Chấn Thiên cũng rất muốn biết câu trả lời, y quay qua hỏi Mã Như Long:

- Người thu tiền kia thật sự là ai?

Mã Như Long không có cách gì trả lời. Y chỉ biết ông ta được gọi là lão Trương thật thà, là một người chất phác thành thật, không có quá khứ huy hoàng, cũng không có tương lai lớn lao, như thể chỉ sống cho qua ngày trong tiệm tạp hóa này. Một người như vậy làm thế nào có thể trong một chiêu đã khống chế một Vương Vạn Võ nổi tiếng võ lâm? Chủ tiệm nơi đây chẳng phải chủ tiệm ngày xưa, thì người thu ngân cũng có thể không phải người của ngày xưa.

Mã Như Long cũng nghĩ đến điểm này, nhưng y không nghĩ ra người này là ai.

Vương Vạn Võ vẫn tháo mồ hôi, miệng lẩm nhẩm hỏi đi hỏi lại cùng một câu hỏi. Thiết Chấn Thiên đột nhiên tát một bạt tai vào mặt Vương Vạn Võ. Y như trong cơn mơ chợt tỉnh, cuối cùng đã nhìn thấy Thiết Chấn Thiên, y lấp bấp:

- Là ngươi... ngươi ở đây...

- Phải. Ngươi chắc chắn phải biết ta trốn ở đây.

Vương Vạn Võ nhìn Thiết Chấn Thiên, trong mắt lộ vẻ đau khổ:

- Ta biết ngươi ở đây, ta đến đây là để lấy mạng ngươi, bởi vì ta đã từng bán rẻ ngươi, do đó ta càng hận ngươi hơn nữa.

- Ta biết!

- Ngươi đã biết tại sao không giết ta đi? Lúc ấy nếu ngươi giết chết ta, thì ta đã không có ngày hôm nay!

Vương Vạn Võ nói thật. Nếu chết dưới tay đại đạo Thiết Chấn Thiên, ít ra cũng đỡ hơn chết dưới tay một tên thu ngân của tiệm tạp hóa. Y đã bại quá thê thảm, quá đau đớn.

Bên ngoài đã lâu không có tiếng động nào, tựa như chẳng hề xảy ra chuyện gì. Lão Trương thật thà không vào phòng, có lẽ lúc này lão cũng giống như một người thật thà, đang ngồi trước tiệm. Vẫn không ai nhận ra lão là một cao thủ mang tuyệt kỹ trong người. Lão là ai? Tại sao lại cùng Mã Như Long trốn trong tiệm tạp hóa này? Mã Như Long bỗng nhào ra khỏi phòng, y còn sốt ruột hơn Thiết Chấn Thiên, muốn biết câu trả lời.

Lão Trương thật thà quả nhiên vẫn ngồi chỗ lão vẫn thường ngồi, tiệm tạp hóa trông không có gì khác thường.

Thế nhưng bên ngoài tiệm hình như có gì khác thường. Thông thường đến lúc này, trong hẻm đã ồn ào náo nhiệt, nào là những phụ nữ phơi y phục, những trẻ nít ham chơi, những chó mèo đi hoang phóng uế bừa bãi. Con hẻm này tuy nghèo nàn dơ bẩn, nhưng lúc nào cũng có tiếng người, có sinh khí. Nhưng lúc này trong hẻm lại chẳng có một người nào cả. Không người, không tiếng động. Con hẻm tràn trề sinh khí bây giờ dường như đã biến thành con hẻm chết.

Tử Địa

Tiệm tạp hóa chẳng có lấy một quầy thu tiền, chỉ thế bằng một cái bàn cũ, bên trên có để một hộp đựng tiền và một quyển sổ mỏng. Mã Như Long ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh bàn, đưa mắt nhìn lão Trương thật thà.

Lão Trương thật thà vốn là một người trơ gỗ, trên mặt rất ít khi biểu lộ cảm giác gì.

Bây giờ cũng thế. Nếu có ai bảo lão Trương vừa khi nãy trong một chiêu đánh bại Hoài Nam đệ nhất cao thủ Vương Vạn Võ, thì chẳng ai tin nổi.

Gương mặt kia phải chăng cũng từng được hóa phép dưới thuật dịch dung của Linh Lung Ngọc Thủ? Lão Trương vốn là ai? Có mấy người có khả năng đả bại Vương Vạn Võ như thế?

Mã Như Long nhìn y một lúc thật lâu, đột nhiên thốt ra tên một người:

- Đại Uyển.

Lão Trương thật thà trên mặt chẳng chút tơ hào khác lạ:

- Chén lớn? Ông chủ cần chén lớn à? Chén để hết trong bếp, ông chủ muốn tôi đi lấy đem lên chăng?

- Ta muốn nói đến một người tên Đại Uyển.

- Hả?

- Ngươi có gặp Đại Uyển chưa?

- Đại Uyển mà tôi từng thấy là chén, chứ không phải là người.

Mã Như Long thở ra, từ từ đứng dậy, bỗng giơ hai ngón tay đâm thẳng vào đôi mắt của lão Trương.

Lão Trương thật thà nhắm mắt lại. Đó là phản ứng duy nhất, trừ đôi mắt ra toàn thân y không có động tác nào khác. Mã Như Long dĩ nhiên không thật tình hạ thủ, cho nên y bỗng cảm thấy mình thật ngu. Lão Trương thật thà dù có thành thật đi nữa, cũng biết y không cố tình hạ độc thủ, do đó dùng cách này đương nhiên không thử được võ công của lão. Hỏi không ra, thử không xong, phải làm sao đây?

Mã Như Long đang phân vân không biết tính sao, thì lại có khách đến tiệm.

Cộc... cộc... cộc, tiếng gậy gỗ điểm xuống mặt đất vang lên, từ xa đã nghe được.

Khách đến là hai kẻ què chống nạng, nhìn chỉ phần thân trên thì cả hai giống hệt nhau, cùng một kiểu áo, cùng một dung mạo, thần thái, y như đúc từ một khuôn ra. Cả hai người đều bị dị tật, một chân cong queo teo rút không phát triển đeo lủng lẳng một bên, giống như có ai cắt bỏ một phần chân của họ, rồi lấy chân em bé gắn vào, trông thật quái đản.

Thế nhưng nét mặt của cả hai người đầy tự tin. Điểm bất đồng duy nhất của hai người là một kẻ khuyết chân trái, một kẻ khuyết chân phải. Mã Như Long lập tức nghĩ đến một câu chuyện lưu truyền đã lâu trong võ lâm, nói về hai nhân vật đã gần như trở thành huyền thoại.

Ở biển Tinh Túc vùng cực bắc, có một cặp anh em song sinh bị tàn phế bẩm sinh, một vị tên Thiên Tàn, một vị tên Địa Khuyết. Tính tình của họ cực đoan kỳ lạ, võ công cũng quái dị không kém, những người được họ thu nhận làm đệ tử cũng là các cặp sinh đôi mang khuyết tật bẩm sinh giống như họ.

Trong giang hồ đa số ai cũng biết họ, nhưng rất hiếm ai đã gặp. Môn đồ Tinh Túc Hải vốn rất ít nhúng tay vào chuyện giang hồ, gần như chưa từng có người nào đến Giang Nam.

Tương truyền môn hạ Tinh Túc Hải thường ăn mặc rất hoa lệ quái dị, thậm chí có kẻ mặc áo đính đầy trân châu, tựa như một cách dùng báu vật che lấp mặc cảm tự ti.

Điểm khác biệt với lời lưu truyền ở đây là hai người khách này ăn mặc giản dị, chẳng khác người bình thường bao nhiêu.

Môn đồ Tinh Túc Hải đều phải luyện thành tài mới được nhập giang hồ, thông thường phải chờ đến lúc các bậc sư trưởng nhận xét họ đủ khả năng không bị bại.

Người tàn phế luyện võ vốn khó hơn người thường, nên những môn đệ Tinh Túc Hải đến khi được nhập giang hồ thì tuổi tác đã không nhỏ.

Tuy thế, hai người khách này lại là hai người trẻ tuổi, tối đa là cỡ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Lẽ nào mới chừng ấy tuổi mà họ đã luyện thành độc môn tuyệt kỹ của Tinh Tú Hải?

Đã cầm chắc không bị đánh bại?

Những điều này tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng đã thâm nhập nhân tâm như một huyền thoại thâm căn cố đế. Tiếng nạng gỗ lộc cộc đã ngưng, khách đã vào tiệm tạp hóa. Mã Như Long quay ra đối diện với họ, trong bụng đã đoán chắc họ là môn hạ Tinh Tú Hải, song ngoài mặt vẫn hỏi:

- Hai vị đến mua gì?

Người khuyết chân trái mở miệng trước:

- Chúng tôi không mua gì cả.

Người khuyết chân phải tiếp lời:

- Chúng tôi chỉ muốn đến xem các hạ là người như thế nào, mà có thể cầm chân Vương Vạn Võ, dùng cách gì giữ lại?

Hai người nói chuyện rất đứng đắn, không tỏ vẻ phách lối, giả vờ gì cả.

Người khuyết chân trái giới thiệu:

- Tôi tên Tôn Tảo, còn đây là người anh em song sinh, tên Tôn Trì.

Người khuyết chân phải tiếp câu:

- Tại vì tôi ra đời chậm hơn đại ca một chút, nên gọi là Trì.

Tên của họ cũng rất bình thường, không giống như lời đồn rằng môn đệ Tinh Tú Hải thích làm ra vẻ thần bí, bày nhiều trò huyễn hoặc.

Tôn Tảo nói:

- Chúng tôi là anh em song sinh, lại bị dị dạng bẩm sinh, những kẻ giống như chúng tôi thường thích giả danh làm môn hạ Tinh Túc Hải.

Tôn Trì tiếp lời:

- Cho nên các hạ chắc cũng cho rằng chúng tôi là môn hạ Tinh Túc Hải.

Tôn Tảo nói:

- Nhưng các hạ lầm rồi, chúng tôi không phải có liên hệ gì đến Tinh Túc Hải.

Tôn Trì tiếp:

- Mười năm trước chúng tôi đã từng đến Tinh Túc Hải một lần, cũng muốn tìm vị dị nhân trong truyền thuyết, muốn xin truyền thụ một vài tuyệt nghệ để khả dĩ vô địch thiên hạ.

- Nhưng chúng tôi đã thất vọng, vì nơi ấy chỉ là một vùng đất hoang vu không người ở, mùa hạ nóng bức, mùa đông rét buốt, bất kỳ ai cũng rất khó sinh tồn nơi ấy.

- Chúng tôi kể chuyện này cho các hạ nghe, chẳng qua chỉ muốn cho các hạ biết, võ công của chúng tôi đều do tự mình khổ luyện. Do đó nếu các hạ cũng muốn giữ chân chúng tôi, không cần phải úy kỵ gì cả.

Mã Như Long làm thinh nghe cặp song sinh kể hết, trong lòng bỗng trổi dậy nhiều cảm xúc. Anh em họ Tôn đều là những người trẻ tuổi. Họ không kiểu cách giả tạo, không khoe khoang, không làm phách, không kiêu kỳ, họ chỉ muốn tự lực tạo danh cho mình, không nhờ ai cả. Tuy cả hai bị tàn tật, nhưng không chút tự ti, cũng không sa ngã buông thả.

Mã Như Long không muốn đối địch với hai người khách trẻ tuổi này. Y nói:

- Ta không muốn giữ hai vị, hai vị muốn đi thì tùy ý.

Cặp song sinh chưa đi, họ nhìn Mã Như Long bằng một ánh mắt kỳ lạ, Tôn Tảo lên tiếng:

- Chúng tôi nhìn ra được các hạ không muốn xem chúng tôi như kẻ thù, nếu các hạ là kẻ khác, không chừng chúng ta đã kết thành bạn.

Tôn Trì tiếp lời:

- Các hạ thật chẳng phải một tiểu nhân nham hiểm, nhưng rất tiếc các hạ là Mã Như Long.

Cặp song sinh cùng thở dài, đoạn quay mình chống nạng gỗ "cạch" xuống đất, chuẩn bị đi ra. Họ có vẻ như cũng không muốn đối địch với Mã Như Long, thế nhưng hai người không bước ra được.

Thân hình họ vừa di động, nạng gỗ vừa điểm xuống đất, lão Trương thật thà đột nhiên vung tay

lên. Mã Như Long chỉ nghe tiếng gió rít rất nhỏ, hai cây nạng gỗ bỗng gẫy ngay khúc giữa, có hai vật rơi xuống, thì ra là hai quả đậu phộng.

Lão Trương thật thà thích uống rượu. Đậu phộng là một trong những thức nhắm rượu phổ thông nhất. Trên bàn lão Trương lúc nào cũng có một mớ đậu phộng, nhưng từ trước giờ không ai ngờ y có thể dùng đậu đánh gẫy cây gỗ.

Anh em Tôn Tảo cũng không ngờ đến, họ chưa ngã xuống, mà đứng rất vững trên một chân, tuy nhiên đã biến sắc mặt.

Mã Như Long cũng biến sắc:

- Ngươi tính làm gì?

Lão Trương thật thà vẫn không biểu lộ chút tình cảm:

- Ông chủ không muốn giữ họ, nhưng tôi muốn.

Mã Như Long không nói thêm gì nữa, bởi ngay lúc ấy y bỗng cảm thấy đầu ngón tay, ngón chân, mép miệng, khóe mắt, tất cả những nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể đều thay đổi một cách kỳ lạ, bỗng trở nên tê cứng.

Cũng ngay lúc đó, Tôn Tảo huynh đệ đột nhiên tung mình phóng ra cửa, tuy họ tàn phế nhưng tư thế tung mình trông rất ngoạn mục, khinh công của họ xem ra cũng ít kẻ bì kịp trong giang hồ.

Nhưng khi cặp song sinh rơi xuống thì vẫn còn nằm trong tiệm tạp hóa, họ không đứng lên được vì trên thân mình có ít nhất bốn nơi huyệt đạo bị điểm trúng.

Có tám, chín quả đậu phộng cùng rơi xuống đất chỗ Tôn Tảo huynh đệ té xuống.

Một nội gia cao thủ chân chính thì dùng hoa lá cũng có thể đả thương người, do đó đương nhiên cũng có thể dùng đậu phộng cách không điểm huyệt. Chỉ có điều từ trước đến nay chẳng ai nhận ra lão Trương thật thà là một cao thủ nội gia, chẳng ai từng nghĩ đến điều đó.

Lão Trương thật thà xuất thủ ra sao mà khiến Tôn Tảo huynh đệ ngã xuống? Mã Như Long không nhìn thấy, bởi lúc ấy mắt y đã mờ, cả thân mình trở nên chậm chạp, tay chân tê cứng. Y cũng không thấy lão Trương thật thà bước đến, lục trong mình Tôn Tảo lấy ra một bình thuốc.

Mãi đến khi lão Trương thật thà nhét thuốc vào miệng Mã Như Long, y mới dần dần tỉnh táo. Lão Trương vẫn như thường, nét mặt không chút tình cảm, chỉ điềm nhiên hỏi:

- Bây giờ ông chủ có phải đã biết tại sao tôi muốn giữ chúng lại?

Mã Như Long đã biết. Có những chuyện tuy y không nhìn thấy nhưng đã biết, vì trên đời này vẫn có rất nhiều điều không tận mắt thấy mà ta vẫn biết được. Mã Như Long biết mình đã trúng độc của Tôn Tảo huynh đệ, một loại độc vô hình vô ảnh, không thể nhìn thấy, cũng khó cảm nhận được.

Những lời nói của Tôn Tảo huynh đệ có thể là lời nói thật, vì chỉ có lời thật mới làm người khác tin tưởng mà biến thành sơ ý. Để ngay lúc Mã Như Long không còn ý đối địch nữa, thì họ hạ chất độc vô hình ảnh này, cũng giống như một số người sau khi đã nhận kẻ mình quen là bạn,

thì lại bị bạn mình bán đứng.

Mã Như Long không phải hoàn toàn không hiểu việc này, nhưng đến lúc y mở miệng lên tiếng được, câu đầu tiên y nói là:

- Để cho họ đi đi.

Lão Trương thật thà không nhịn được hỏi lại:

- Tại sao?

- Tại vì ta là Mã Như Long, vì họ bất quá chỉ là những người trẻ tuổi muốn thành danh.

Tôn Tảo huynh đệ bỏ đi một nước, không quay đầu lại, cũng không nhìn đến Mã Như Long. Y cũng không nhìn họ, chỉ quay qua hỏi lão Trương:

- Có thật ngươi chưa bao giờ gặp Đại Uyển, cũng không biết cô ấy là ai sao?

Ngươi từ trước đến nay vẫn là người thu tiền của tiệm tạp hóa này sao?

Lão Trương thật thà không trả lời, cúi mình xuống nhặt từng quả đậu, bóc vỏ, cho từng hạt đậu vào miệng. Y nhấm nháp một lúc, mới thở dài lẩm bẩm:

- Việc đáng hỏi thì không hỏi, người đáng hỏi cũng không hỏi, lại đi hỏi mình những chuyện vớ vẩn.

Mã Như Long nói:

- Ta biết ta nên đi hỏi Vương Vạn Võ, lần này bọn họ thật sự có bao nhiêu người sắp đến? Là những ai?

- Tại sao ông chủ không đi hỏi?

- Vì bây giờ việc ta muốn hỏi rất quan trọng.

Lão Trương thật thà thở dài:

- Quan trọng? Có gì là quan trọng? Tôi có gặp qua Đại Uyển thì đã sao? Chưa gặp thì sao? Tại sao ông chủ cứ nhất định muốn biết?

Mã Như Long trả lời rất kiên quyết:

- Bởi vì ta muốn biết cô ấy bây giờ ở đâu? Ta nhất định phải biết.

- Đại Uyển ở đâu, thì có liên hệ gì đến ông chủ?

Mã Như Long nhìn thẳng vào mắt lão Trương:

- Dĩ nhiên có quan hệ! Nếu ngươi đã từng tưởng nhớ đến người khác, thì ngươi sẽ hiểu.

Mặt lão Trương thật thà vẫn không cảm xúc, nhưng đậu phộng trên tay bỗng rơi cả xuống đất! Y lại cúi mình nhặt đậu, tựa như cố ý tránh né ánh mắt nóng bỏng của Mã Như Long.

Đúng lúc ấy, từ phòng trong bỗng vọng ra tiếng Tạ Ngọc Luân nói lớn:

- Ngươi muốn biết chuyện Đại Uyển, tại sao không hỏi ta?

Mã Như Long lập tức đi vào phòng trong. Ngay lúc y quay mình vén màn bước vào trong, đột nhiên một đoàn người rảo bước vào hẻm.

Một đoàn hai mươi tám người thanh niên cường tráng, cử động nhanh nhẹn, động tác rất chính xác. Trên thân hai mươi tám người này đều mặc áo màu đen cùng một kiểu bó sát thân, chân quấn vải cột dây bắt chéo, trong tay cầm những túi vải màu đen có hình dạng và kích thước giống hệt nhau.

Trong túi vải chứa thứ gì? Hai mươi tám dại hán này đến đây làm gì? Nếu như đa số kẻ khác hẳn đã tò mò, nán lại xem họ làm gì. Mã Như Long không lưu lại, y chỉ khựng lại nhìn một chút rồi bước vào phòng. Trừ Đại Uyển ra, người khác, chuyện khác dường như không gây hứng thú cho y.

Tạ Ngọc Luân đã gắng gượng ngồi dậy, ánh mắt biểu lộ một tình cảm phức tạp kỳ lạ, chẳng biết là đau khổ hay phẫn nộ bi thương? Có lẽ tất cả đều có một ít pha lẫn.

Cô đăm đăm nhìn Mã Như Long:

- Ngươi biết Đại Uyển à? Việc này là do hai ngươi âm mưu hại ta phải chăng?

Mã Như Long không phủ nhận. Y không muốn phủ nhận, bây giờ cũng không thể phủ nhận. Đôi tay khẳng khiu của Tạ Ngọc Luân bám chặt góc mền, nhưng vẫn run không ngớt:

- Ngươi vẫn tưởng nhớ Đại Uyển ư?

Giọng Tạ Ngọc Luân bỗng trở lên nghẹn uất:

- Ngày ngày ngươi ở cạnh ta, nhưng mỗi ngày đều nhớ đến nó ư?

Mã Như Long cũng không chối, điều này y càng không muốn chối bỏ.

Đôi tay Tạ Ngọc Luân càng run rẩy hơn:

- Tại sao ngươi phải nhớ nó? Không lý ngươi thích con quỷ xấu xí ấy sao?

Đây cũng chính là điều Mã Như Long thường tự hỏi.

"Tại sao ta lại nhớ cô ấy nhiều như thế? Có phải ta đã thật thích cô ấy? Không phải thích, mà là yêu".

Chỉ có tình yêu mới da diết, mãnh liệt như thế! Nhưng điều này Mã Như Long càng không dám nghĩ đến, đến chính y cũng không dám tin.

Tạ Ngọc Luân bỗng cười nhạt:

- Ngươi muốn biết cô ả là ai chăng?

- Tôi muốn biết.

- Nếu ngươi biết cô ả là ai, không chừng sẽ thất vọng lắm.

Mã Như Long trả lời rất cương quyết rõ ràng:

- Không bao giờ, quyết không bao giờ, bất kể cô ấy là ai cũng vậy.

Tạ Ngọc Luân dường như đang gào lên:

- Được, ta cho ngươi hay, cô ả chẳng qua chỉ là một a hoàn của ta.

Thái độ của Mã Như Long rất bình tĩnh:

- Cô là đại tiểu thư, cô ấy là a hoàn, cô là mỹ nhân, cô ấy là quỷ xấu xí, bất kể cô là ai, cô ấy là ai, tôi cũng vẫn nhớ cô ấy.

Nói dứt lời, Mã Như Long bỏ đi ra ngoài.

Tạ Ngọc Luân kêu lên:

- Ngươi trở lại đây, ta còn có chuyện muốn nói.

Mã Như Long không trở lại, cũng không quay đầu lại, bất kể cô nói gì, y cũng không muốn nghe. Tạ Ngọc Luân bỗng ngã lăn ra, chun xuống dưới gối. Cô quả là một vị đại tiểu thư, so với công chúa có lẽ còn kiêu kỳ hơn, chưa ai từng thấy cô rơi lệ cả.

Không lẽ bây giờ cô đang rơi lệ? "Trương Vinh Phát" chỉ bất quá là một chủ tiệm tạp hóa, "Mã Như Long" bất quá chỉ là một ác tặc dám làm bất cứ chuyện gì, dù là ai cũng không đáng cho cô phải rơi lệ kia mà?

Thiết Chấn Thiên và Vương Vạn Võ nãy giờ lạnh lùng nhìn hai người, lúc này Thiết Chấn Thiên bỗng thở dài:

- Ta là một kẻ háo sắc, trong đời ta đã gặp không ít nữ nhân.

Vương Vạn Võ đáp:

- Ta cũng thế.

- Nhưng trước sau ta vẫn không hiểu được nữ nhân, cả đời cũng không cách chi hiểu nổi.

- Ta cũng vậy.

Mã Như Long không nghe thấy những lời họ nói. Y bước ra ngoài, liền giật mình vì những biến đổi của quan cảnh bên ngoài, y không ngờ con hẻm này lại có những biến hóa ghê gớm như thế.

Lão Trương thật thà không thay đổi, dường như đã say, trên bàn còn bình trống, rượu đã vào bụng lão. Phục mình trên bàn, chẳng biết lão Trương tỉnh hay ngủ? Đang sầu hay đang say? Thường thấy lão Trương như vậy, chẳng phải lần đầu, biến đổi bên ngoài chẳng phải trong tiệm mà là trong con hẻm nghèo khổ tầm thường.

Ngoài cửa vốn đã không thấy người lai vãng, chẳng biết những cư dân đã đi đâu, bây giờ đến những căn nhà lụp sụp của họ cũng biến mất. Chỉ trong chốc lát, tất cả nhà cửa đã bị phá sạch dẹp đi, bị hai mươi tám đại hán mặc áo đen dọn sạch. Trong túi vải của họ chứa những dụng cụ phá sập nhà cửa rất hữu hiệu.

Ngói trên mái nhà bị hất xuống, phản gỗ bị chẻ ra, đinh bị móc lên, mọi thứ được chuyển đi rất nhanh chóng. Những đồ đạc lỉnh kỉnh trong nhà như áo quần, chén bát, đồ chơi con trẻ đều bị khiêng đi hết.

Con hẻm này tuy nghèo khổ tầm thường, nhưng đối với một số cư dân lại là tổ ấm tránh mưa gió lạnh giá, vì nơi đây là nhà của họ. Thế nhưng bây giờ nhà đã biến mất, phòng ốc cũng không thấy nữa. Con hẻm này đã không còn là con hẻm, bởi trừ tiệm tạp hóa ra, tất cả mọi nhà đã bị giật sập dọn đi cả. Con hẻm bỗng biến thành một bãi đất bùn trống trải, xấu xí.

Đất trống, như một vùng đất hoang vắng không có gì cả, một tử địa!

Hắc Thạch

Trời vẫn trong xanh, có mây trắng nắng tươi, xa xa vẫn vọng lại tiếng lao xao của chốn thị tứ, nhưng tất cả những thứ này không thuộc về thế giới của Mã Như Long, như thể cách xa rất xa. Trong mắt Mã Như Long lúc này, chỉ thấy một khoảng tử địa. Y kinh hãi nhìn quanh, không suy ra được điều gì.

Rất may Mã Như Long vừa quay đầu lại thì lão Trương thật thà cũng vừa thức tỉnh, chẳng biết tỉnh giấc ngủ, tỉnh giấc sầu, hay tỉnh giấc say? Có lúc tỉnh táo không bằng ngủ vùi hay say khướt, bởi vừa mở mắt ra lão Trương cũng tỏ ra kinh ngạc.

Mã Như Long lập tức hỏi y:

- Ngươi có thấy gì không?

- Ta chẳng thấy gì cả.

"Không thấy gì cả", chắc chắn so với "thấy được bất cứ thứ gì" đều đáng sợ hơn, con người luôn luôn hãi sợ những thứ không hiểu, không cảm nhận được.

Mã Như Long lại nói:

- Cho dù bọn họ muốn dìm chết chúng ta tại đây, cũng đâu cần dọn nhà cửa chung quanh sạch cả, họ có thể dùng những căn nhà chung quanh đây để ẩn thân.

Mã Như Long không nghĩ ra tại sao bao nhiêu căn nhà bị phá sạch, y hy vọng lão Trương thật thà có thể giải đáp. Lão Trương chưa kịp mở miệng trả lời, lại có hai mươi tám đại hán nhẹ bước lướt nhanh vào hẻm.

Mã Như Long nhận ra họ chẳng phải hai mươi tám người lúc nãy, nhưng cũng cùng một cỡ trai tráng, mặc cùng loại áo bó sát thân. Tuy nhiên trong tay họ không phải cầm túi vải, mà là giỏ tre, trong giỏ chứa đầy những viên đá tròn đen tuyền, trơn bóng, đen láy như những viên hắc châu.

Mã Như Long chưa bao giờ thấy qua loại đá này, cũng không nhận ra những đại hán kia là thuộc hạ của ai. Loại hắc thạch này không phải dễ có được, muốn tìm một vài viên đã không dễ. Cũng như huấn luyện được một đội ngũ thuộc hạ như nhóm đại hán kia cũng không phải chuyện tầm thường. Điều kỳ quái là họ đều đặt những viên hắc thạch kia xuống đất xếp kế nhau.

Mọi cử động của các đại hán rất chính xác, nhanh nhẹn, đều tay, chẳng mấy chốc khoảng đất trống bùn lầy đã được lấp bằng đá đen. Hai mươi tám chiếc giỏ tre đã trống không, nhóm đại hán nhanh chóng phóng bước lướt ra. Lập tức lại có hai mươi tám thanh niên trang phục giống hệt như nhóm trước, cũng mang cùng một loại hắc thạch lướt vào. Mã Như Long định hỏi lão Trương xem y có biết chủ nhân của họ là ai?

Đang làm trò gì?

Mã Như Long chưa hỏi thì bỗng phát hiện ra mặt lão Trương thật thà đã thay đổi khác thường,

đôi mắt vô hồn giờ đã biểu lộ sự khiếp sợ cùng cực. Lão Trương bỗng xông ra kéo cửa tiệm đóng sầm lại, sau đó kéo Mã Như Long chạy ngược vào phòng trong.

Bên trong phòng rất mù mờ, ba người trong phòng xem ra càng tiều tụy, mệt mỏi hơn lúc nãy. Lão Trương lấy trong áo ra một bình nhỏ bằng gỗ đen đưa cho Thiết Chấn Thiên, giọng nói rất cấp bách:

- Cái này cho ngươi dùng, hãy nhai nuốt lấy một nửa, còn một nửa giữ lại.

Thiết Chấn Thiên vội hỏi:

- Đây là thứ gì?

- Đây là Bích Ngọc Châu. Trong vòng nửa tiếng, thương thế của ngươi sẽ bớt được phân nửa, chờ đến hoàng hôn ngươi dùng nửa phần còn lại, thì có thể hồi phục tám phần mười khí lực.

Lão Trương bỗng thở dài nói thêm:

- Chỉ hy vọng ngươi có thể sống đến lúc ấy.

Đôi mắt Thiết Chấn Thiên sáng rực lên. Y cầm trong tay linh dược duy nhất trong thiên hạ có thể cứu được mình, cũng là thứ thuốc quý nhất nhì trên đời. Nhưng y không vội nuốt ngay, bởi y muốn hỏi cho rõ một chuyện:

- Các hạ là ai? Tại sao lại có Bích Ngọc Châu?

- Điều đó không liên hệ đến ngươi.

Thiết Chấn Thiên đáp gằn từng chữ:

- Rất có liên can chứ. Trong đời Thiết mỗ chưa từng chịu ơn ai mà không biết rõ ngọn ngành. Nếu Thiết mỗ không biết các hạ là ai, làm sao có thể nhận linh dược?

Y là một nam tử hán ân oán phân minh, thà chết chứ không đổi tính.

Mã Như Long đột nhiên xen vào:

- Thiết huynh cứ lấy thuốc của lão Trương, cứ chịu ơn y mà không cần báo đáp.

- Tại sao?

- Vì y là bạn của đệ, Thiết huynh cũng vậy. Giữa bằng hữu với nhau chuyện giúp đỡ không cần nói đến hai chữ "báo đáp".

Thiết Chấn Thiên không nói thêm chữ nào, mở bình lấy nửa phần thuốc nhai nuốt.

Vương Vạn Võ bỗng nhiên thở dài nói:

- Thiết Chấn Thiên, bây giờ ngươi có giết ta, ta chết cũng không tiếc.

Đó là vì bây giờ họ Vương đã biết người đánh bại y lúc nãy chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt. Chỉ có môn hạ của Bích Ngọc Sơn Trang mới có Bích Ngọc Châu. Y bại dưới tay môn hạ Bích Ngọc Sơn Trang cũng chẳng phải chuyện đáng xấu hổ, đã bại thì chết cũng không oán than.

Những điều này tuy Vương Vạn Võ không nói ra, song Thiết Chấn Thiên đã thấu hiểu.

Bây giờ mọi người đều tin rằng lão Trương làø môn hạ của Bích Ngọc Sơn Trang.

Mấy trăm năm nay, môn hạ Bích Ngọc Sơn Trang chẳng hề có nam đệ tử, lão Trương thật thà chắc chắn cũng là một nữ nhân cải nam trang.

Mã Như Long chăm chú nhìn lão Trương, nói từng chữ một:

- Bây giờ phải chăng đã đến lúc cô chịu thừa nhận?

- Thừa nhận gì?

- Thừa nhận mình là Đại Uyển?

Lão Trương cuối cùng thở dài nhè nhẹ, nói:

- Đúng vậy, tôi chính là Đại Uyển.

Lão Trương thật thà quả nhiên là Đại Uyển, một Đại Uyển bằng xương bằng thịt, dám nói dám làm, một Đại Uyển mà Mã Như Long vẫn ngày đêm nhớ nhung. Chẳng hiểu cô có nhớ Mã Như Long chăng?

Nếu cả hai cùng nhớ nhau, tại sao Đại Uyển không cho Mã Như Long biết cô chính là người y đang tưởng nhớ?

Mã Như Long không hiểu được. Tâm tư nữ nhân, nam nhân chẳng thể hiểu nổi.

Đại Uyển đưa tay ra, đầu ngón tay khẽ chạm vào tay Mã Như Long thì vội thu về.

Không ai tự kiềm chế tình cảm của mình bằng Đại Uyển.

Cô lạnh lùng nói:

- Khí lực của Thiết Chấn Thiên sắp hồi phục, Vương Vạn Võ không đáng chết, công tử cũng không cần chết. Chỉ cần có một cơ hội thì các người đều vượt ra được.

Mã Như Long cũng gắng hết sức khống chế chính mình, song cũng không nhịn được vụt hỏi:

- Còn cô?

- Tôi...

Tạ Ngọc Luân bất chợt kêu lớn:

- Tại sao các người không hỏi ta? Còn ta phải làm sao?

Đại Uyển rốt cuộc quay sang nhìn Tạ Ngọc Luân, trong mắt Tạ tiểu thư chứa đầy niềm phẫn nộ, oán hận, xen lẫn khiếp sợ.

Tạ Ngọc Luân giận dữ nói:

- Tại sao ngươi hại ta biến dạng như thế này?

Đại Uyển đáp:

- Tôi thật đối xử không phải với tiểu thư, nhưng tiểu thư phải nhất định tin tôi, tôi quyết không cố ý hại tiểu thư.

- Tại sao ngươi phải làm như vậy?

- Tại vì tôi không thể để cho tiểu thư về làm vợ Khưu Phụng Thành.

Đại Uyển tiếp tục nói:

- Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tôi quyết không thể để tiểu thư lấy phải một kẻ âm trầm độc ác như thế.

Mã Như Long thất thanh hỏi:

- Cô ấy là con gái Bích Ngọc phu nhân sao?

- Đúng vậy. Tạ phu nhân triệu Tứ Công Tử đến Hàn Mai Cốc để kén chọn chồng tốt cho tiểu thư.

- Hôm đó cô cũng có mặt?

Đại Uyển gật đầu:

- Hôm đó chẳng những tôi có mặt, mà còn tận mắt nhìn thấy mọi diễn tiến.

Bất luận ai chứng kiến mọi việc xảy ra hôm ấy, hẳn đều cho là Mã Như Long chính là hung thủ.

Đại Uyển nói tiếp:

- Nhưng tôi nhận thấy bên trong tất phải có cơ mưu khác, vì có quá nhiều sự trùng hợp.

Huyệt mộ dưới đất, miếng ngọc của Tiểu Uyển, mũi thương của Kim Chấn Lâm đâm trúng ngay miếng ngọc, sự xuất hiện đúng lúc của Tuyệt Đại Sư và Bành Thiên Bá... tất cả đều là những trùng hợp quá khéo. Qúa nhiều việc tấu xảo, thường là đã có người đặc biệt an bày.

- Tạ phu nhân bảo tôi đến Hàn Mai Cốc là để giúp phu nhân chọn rể, việc này quan hệ đến việc chung thân đại sự, hạnh phúc cả đời của tiểu thư. Tôi không thể quyết định hời hợt được.

Đại Uyển chăm chú nhìn Mã Như Long:

- Do đó, tôi cố để cho công tử trốn thoát, để thử công tử là người thế nào?

Thử thách đầu tiên của Đại Uyển là cố tình vùi mình trong tuyết đưa một tay ra.

- Nếu lúc ấy công tử không dừng lại cứu tôi, thì công tử hẳn đã chết dưới tay tôi.

Một hung thủ chạy trốn, chắc chắn không mạo hiểm dừng lại để cứu một cô gái lạ mặt.

Sau đó Đại Uyển vẫn tiếp tục thử thách và quan sát Mã Như Long.

- Sau nhiều lần thử thách, tôi mới tin công tử quyết chẳng phải kẻ âm hiểm độc ác, lúc ấy tôi bắt đầu nghi ngờ Khưu Phụng Thành. Chỉ tiếc là kế hoạch này quá kín đáo khéo léo, tôi không bắt

được chút sơ hở nào của họ Khưu. Tuy biết công tử bị hàm oan, cũng chẳng có cách nào giải tội.

Đại Uyển khẽ thở dài:

- Bởi vì tôi hoàn toàn không có chứng cớ, nếu muốn Tạ phu nhân tin rằng công tử vô can, nhất định phải có bằng chứng.

Mã Như Long gượng cười:

- Cho dù Bích Ngọc phu nhân chịu tin ta, thì nhóm Tuyệt Đại Sư cũng không bỏ qua cho ta.

Một kẻ đã bị các bậc trọng vọng trên giang hồ nhận diện là hung thủ, làm sao có thể trở thành rể đông sàng của Bích Ngọc Sơn Trang.

Đại Uyển nói:

- Về sau tôi mới biết, ngay lúc tôi còn đi chung với công tử, thì Tạ phu nhân đã quyết định chọn Khưu Phụng Thành làm rể, thậm chí đã chọn ngày hôn lễ.

Vương Vạn Võ bất chợt xen vào:

- Việc này hình như tôi có nghe qua.

- Tạ phu nhân đã quyết định làm việc gì thì rất hiếm khi đổi ý. Trừ phi tôi tìm được bằng chứng chỉ rõ âm mưu của họ Khưu.

Đại Uyển không tìm được. Khưu Phụng Thành xếp đặt mọi việc không chỗ sơ hở.

Điểm khéo nhất là rõ ràng họ Khưu đã kể cho Mã Như Long nghe mọi việc, nhưng nếu Mã Như Long nói ra thì chẳng có ai tin. Chẳng những không tin, mà không chừng còn cho rằng y cố tình gia hại Khưu Phụng Thành, đâm ra lại càng tin rằng y chính là hung thủ. Khưu Phụng Thành đặt mình vào chỗ chết, sau đó thoát thân một cách khéo léo, cũng bởi hắn hiểu rõ tâm lý con người.

Đại Uyển lại than dài:

- Kế hoạch của họ Khưu quá chu mật, đến tôi cũng không thể không bội phục hắn, nhưng tôi không cam tâm đứng nhìn hắn cưới đại tiểu thư.

Tạ Ngọc Luân cũng bất giác thở dài:

- Lúc đó ta đã xuất trang, chẳng phải đi tìm Khưu Phụng Thành, mà là đi tìm ngươi.

Đại Uyển dịu giọng:

- Tôi biết, bất kể miệng tiểu thư nói gì, trong bụng tiểu thư vẫn coi tôi như tỉ muội.

Tạ Ngọc Luân gượng cười:

- Nhưng ta thật không ngờ ngươi lại xuất thủ khống chế ta.

- Tôi chỉ có cách đó.

Bởi Đại Uyển cần thời gian tìm chứng cớ, cô phải làm lỡ hôn kỳ mà Tạ phu nhân đã quyết định.

Nếu tân nương đột nhiên thất tung, hôn lễ đương nhiên chẳng thể cử hành.

- Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cách tốt nhất là đem cả tiểu thư và Mã công tử giấu kín, để kẻ khác không tìm ra, cũng để tiểu thư dần dần thấu hiểu Mã công tử là người ra sao.

Dừng một chút, Đại Uyển giải thích:

- Tôi cố ý để cho y biết tiểu thư là một cô gái xinh đẹp, chính là một kế thử thách y, trong lúc tắt đèn, y có cầm lòng được chăng.

Tạ Ngọc Luân tiếp lời:

- Do đó ngươi cũng đến ở chung với chúng ta, bởi vì ngươi vẫn chưa an tâm.

Đại Uyển thừa nhận:

- Nếu y dám động đến tiểu thư, thì tôi cũng không để y sống đến bây giờ.

Tạ Ngọc Luân lại khẽ thở dài, giọng nói dịu xuống:

- Ngươi không nhìn lầm y đâu, y đích thực không phải kẻ xấu!

Mã Như Long vẫn im lặng lắng nghe, những mấu chốt trong câu chuyện, đến lúc này y mới biết rõ.

Thiết Chấn Thiên bỗng thở dài thườn thượt:

- Hắn vốn là người tốt, việc này vốn cũng là điều tốt, chỉ tiếc hắn đã chọn phải bạn xấu.

Mã Như Long đáp:

- Bạn là bạn, không phân biệt xấu tốt, bởi vì bạn chỉ có một hạng, nếu Thiết huynh đối xử không phải với đệ, bán rẻ đệ, thì huynh vốn đã không phải bằng hữu của đệ, không xứng dùng hai chữ ấy.

Thái độ của Mã Như Long rất trang trọng:

- Đệ không tin thần phật, chỉ tin bằng hữu.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Ta hiểu ý lão đệ, nhưng nếu lão đệ chẳng kết phải một bằng hữu như ta, thì đã không bị lộ hình, bất kể thế nào thì ta cũng đã liên lụy đến lão đệ.

Mã Như Long hỏi:

- Thiết huynh phải chăng hối hận đã quen đệ, hay là muốn đệ phải hối hận quen huynh?

- Ta không hối hận, ta biết lão đệ cũng vậy.

Trong tình bạn vốn không có hai chữ hối hận.

Vương Vạn Võ đột nhiên thở dài:

- Nhìn thấy các vị như vầy, ta mới biết cả đời ta chưa thực sự có một người bạn.

Bí mật của Mã Như Long quả thật vì Thiết Chấn Thiên mà bị bại lộ, còn Đại Uyển thì sao? Nếu chẳng phải vì Mã Như Long, thì có ai biết lão Trương thật thà là cô?

Có ai biết cô là môn hạ Bích Ngọc Sơn Trang? Nếu chẳng phải tại Mã Như Long, thì kế hoạch của cô tại sao phải bỏ giỡ nửa chừng? Nhưng cô không trách móc, cũng không hối hận. Nếu không có Mã Như Long, thì cô đã không phải làm tất cả những việc này.

Mã Như Long lại hỏi Đại Uyển:

- Lúc bọn tại hạ bị vây hãm, màn sương xanh kia hẳn là do cô tung ra?

Đại Uyển giải thích:

- Đấy chẳng phải là sương, mà là "Thúy Hàn Yên" của Bích Ngọc Sơn Trang, dày đặc hơn cả sương, nhưng cũng tỏa mau hơn sương, Hàn yên vừa tản ra thì chẳng thể thấy thứ gì cả.

- Cô thả Thúy Hàn Yên, cho nên bọn họ mới biết có người của Bích Ngọc Sơn Trang tại đây.

- Cũng vì họ biết có có người của Bích Ngọc Sơn Trang tại đây, cho nên chẳng dám vọng động.

Đại Uyển lại nói thêm:

- Họ án binh bất động, thì chỉ cần chờ thêm một chút là chúng ta có thể có cơ hội, rất tiếc bây giờ tình thế đã thay đổi, chúng đã hết cơ hội an toàn thoát thân.

Mã Như Long hỏi:

- Vì sao?

Đại Uyển hỏi lại:

- Lúc nãy công tử thấy gì?

- Có sáu, bảy chục người mặc đồ đen.

- Còn có gì nữa?

- Còn thấy một đống đá đen tuyền.

Tử Cốc Truyền Kỳ

Hắc thạch có gì đáng sợ? Nếu không ai bắt ta nuốt đá, cũng không ai dùng đá đánh vỡ đầu ta, thì bất luận đá màu trắng, đỏ, xanh, vàng, hay đen gì cũng không đáng sợ. Điều kỳ quái là chẳng những Đại Uyển dường như rất ghê sợ những viên hắc thạch kia, mà Tạ Ngọc Luân nghe xong cũng tỏ ra sợ hãi.

Tạ Ngọc Luân bỗng hỏi:

- Những viên đá ngươi nhìn thấy, có phải chúng rất tròn trịa, mang màu đen bóng?

- Phải.

- Ngươi nhìn thấy hắc thạch ở đâu?

Mã Như Long đáp:

- Trong tay nhóm người áo đen, mỗi người đều mang một giỏ tre chứa hắc thạch.

- Rồi sau đó họ làm gì?

- Họ đem hắc thạch xếp trên mặt đất.

Tạ Ngọc Luân im lặng không hỏi thêm, trong mắt cô lộ vẻ khiếp sợ cùng cực tựa như vẻ mặt Đại Uyển, cũng như một đứa trẻ đột nhiên phát giác ra những ma quỷ vốn chỉ hiện ra trong mộng đã đến trước mặt! Tại sao cả hai phải kinh sợ những viên đá này?

Thiết Chấn Thiên động tâm hiếu kỳ, không dằn được liền hỏi:

- Quanh đây có loại đá này chăng?

Mã Như Long đáp:

- Không có, dù có cũng chỉ vài viên, không thể nào có nhiều như thế.

Vương Vạn Võ xen vào giải thích thêm:

- Lúc tại hạđến đây, đã xem xét vùng phụ cận trong vòng mấy trăm dặm, nơi đây loại đá nào cũng có, duy chỉ có loại vừa tròn vừa đen láy thì chẳng thấy viên nào cả.

- Do đó loại đá đó nhất định được đem đến đây từ chỗ cách xa hơn vài trăm dặm.

- Nhất định là vậy.

Thiết Chấn Thiên càng cảm thấy kỳ lạ:

- Tại sao có người phải vận chuyển đá từng xa ngoài mấy trăm dặm đến xếp trên mặt đất ở đây?

Y hỏi mà không chắc có người đáp được, thế nhưng Tạ Ngọc Luân đã trả lời:

- Bởi vì hắn là một gã điên.

Đại Uyển cũng tiếp lời:

- Kẻ điên thật sự không đáng sợ, đáng sợ là những kẻ bề ngoài trông bình thường hơn ai hết, nhưng kỳ thực bên trong mới thật điên rồ. Thường nhật thì đàng hoàng, nhưng đến lúc lên cơn điên thì chuyện gì cũng dám làm.

Điểm nguy hiểm nhất là chẳng ai biết những kẻ ấy sẽ phát điên, lại càng không rõ khi nào kẻ ấy nổi điên, do đó ít ai phòng bị, đến lúc bị hại thì đã quá trể.

Thiết Chấn Thiên hỏi:

- Cô nương đã gặp người này?

Đại Uyển đáp:

- Tôi chưa gặp, cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ thấy mặt y!

Đại Uyển lại thở dài:

- Rất tiếc bây giờ thì sắp phải nhìn thấy đây!

Tạ Ngọc Luân bỗng nắm chặt tay Đại Uyển, hỏi:

- Y có đến thật chăng?

Đại Uyển đáp:

- Nhất định y sẽ đến, do Thúy Hàn Yên dẫn đến.

Mã Như Long hỏi:

- Cô nhìn bãi hắc thạch kia là biết y sẽ đến sao?

- Đúng thế, chỉ có chỗ y ở mới có loại hắc thạch này.

- Nơi đấy là đâu?

- Tại Tử Cốc, một nơi không có gì cả, chỉ toàn là hắc thạch.

Đại Uyển chậm rãi nói tiếp:

- Nơi ấy không dấu chân người, hiếm chim chóc bay qua, là một nơi rất khó sinh tồn, nhưng không ngờ y lại sống được, không đến nỗi nào.

- Tại sao y phải ở một nơi như vậy?

- Chẳng phải y muốn đến đó, mà là bị người bức xuống đó.

- Bị ai bắt buộc?

- Trên đời này chỉ có một người đánh bại y được, do đó chỉ có một người có thể buộc y là chuyện y không muốn.

Đại Uyển bất chợt hỏi lại:

- Các vị có biết ba mươi năm trước trên giang hồ có một nhân vật được gọi là "Vô Thập Tam" chăng?

- Ngô Thập Tam?

- Chẳng phải họ Ngô, mà là chữ "vô" của "hư vô".

- Tại sao lại gọi là "Vô Thập Tam"?

- Tại vì y tự cho rằng y là một người không có mười ba thứ, đó là vô danh tính, vô phụ mẫu, vô huynh đệ, vô tỉ muội, vô tử nữ, vô thê, và vô bằng hữu.

Mã Như Long hỏi:

- Tính ra chỉ có mười hai thứ, còn một thứ “vô” nữa là gì?

- Vô địch.

Mã Như Long không tin:

- Thực sự vô địch ư?

- Ba mươi năm trước, lúc ấy y mới hai mươi ba tuổi đã tung hoành giang hồ, vô địch thiên hạ.

Mã Như Long vẫn chưa tin:

- Chuyện ba mươi năm trước cũng chưa quá xưa cũ, tại sao bây giờ chẳng còn ai biết đến y?

Thiết Chấn Thiên bỗng xen vào, y khẳng định rõ rệt:

- Có huynh biết. Năm ấy là năm Canh Tý, huynh mới mười chín tuổi, ngay nhằm ngày tết Trùng cửu tháng chín, huynh mới nghe người nói đến tên của y.

- Lão huynh nhớ rõ nhỉ!

- Bởi hôm ấy nhằm sinh nhật của huynh, cũng bởi trong ngày hôm đó y đã đánh bại Liên Sơn Vân.

Liên Sơn Vân đương thời là một tuyệt đỉnh cao thủ, danh chấn giang hồ với bốn mươi chín đường kiếm Hoành Vân Già Nhật (mây che mặt trời), kiếm thuật của họ Liên không thua pho kiếm pháp "Phong Vũ Lưu" do Cố đạo nhân tại Ba Sơn sáng chế.

Thiết Chấn Thiên nói tiếp:

- Bốn mươi chín thế kiếm của họ Liên chưa kịp xuất thủ thì đã bị đả bại, bị một thanh niên mới nhập giang hồ dùng tay không đoạt kiếm.

Mã Như Long hỏi:

- Thanh niên ấy là Vô Thập Tam?

- Lúc ấy huynh cũng biết trước đó đã có một vị kiếm khách nổi danh là Yến Thập Tam, nhưng nội trong ba tháng sau trận đấu với họ Liên, thì chỉ nghe toàn là tên Vô Thập Tam mà thôi. Chỉ

trong chín mươi ngày sau đó.

- Tại sao chỉ có chín mươi ngày?

- Bởi trong khoảng thời gian đó, y đã đánh bại hết bốn mươi ba cao thủ khét tiếng nhất lúc bấy giờ. Vị danh thủ bị bại cuối cùng là chưởng môn nhân Thiết Kiếm Môn.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó thì chẳng còn ai thấy Vô Thập Tam đâu nữa, từ đấy về sau trên giang hồ chẳng còn nghe đến tên ấy nữa.

- Không ai biết y đã đi đâu sao?

- Chẳng ai biết cả!

Đại Uyển lên tiếng:

- Ta biết!

Những chuyện Đại Uyển biết được, người trên giang hồ chưa từng nghe đến. Sau lần đắc thắng đó, chẳng biết dùng cách nào Vô Thập Tam đã tìm đến Bích Ngọc Sơn Trang, và đã cùng Bích Ngọc phu nhân quyết đấu tại gò Phỉ Thúy phía ngoài sơn trang vào đêm trừ tịch năm ấy. Kẻ chiến bại là Vô Thập Tam.

Điều kỳ lạ là Bích Ngọc phu nhân không dồn y vào chỗ chết, chỉ giam y vào Tử cốc, buột y thề vĩnh viễn không bước ra khỏi cốc. Tử cốc khô cằn hoang vu tựa như Tinh Túc Hải ở vùng cực bắc, chẳng ai sống nổi. Do đó từ đấy chẳng còn hình bóng Vô Thập Tam trên giang hồ, và mọi người cũng mau chóng quên đi nhân vật này.

Đại Uyển nói:

- Nhưng chúng tôi vẫn không quên y, bởi phu nhân thường nói, nếu trên đời này có kẻ sinh tồn được trong Tử Cốc, thì chắc chắn phải là Vô Thập Tam. Ngày nào y còn sống, nhất định sẽ chờ đến khi y cảm thấy mình nắm vững khả năng phục thù, và sẽ nuốt lời mà trốn khỏi cốc.

Mã Như Long hỏi:

- Tử Cốc chỉ có một mình y ở thôi sao?

Đại Uyển đáp:

- Chỉ một mình y mà thôi.

- Nhưng bây giờ y có ít nhất cũng là tám mươi tư thuộc hạ.

Đại Uyển thở dài đáp:

- Chỉ e rằng cả phu nhân cũng không nghĩ ra được làm thế nào y sinh tồn trong Tử Cốc, càng không rõ số người kia từ đâu đến. Tuy nhiên phu nhân cũng có nói rằng y hay làm chuyện bất ngờ khó lường trước được.

Phía ngoài tiệm tạp hóa vốn vô cùng tĩnh lặng, lúc này bỗng nhiên một tràng cười khanh khách

truyền lại, một giọng nói cực kỳ nhã nhặn vang lên:

- Rất cảm kích Tạ tiểu thư cùng cô nương quan tâm, thật ra những chuyện này ta vốn cũng làm chẳng được, chẳng qua nhờ vận may đặc biệt.

Người nói chuyện cách căn phòng này một khoảng không gần lắm, nhưng mọi người trong phòng đều nghe rất rõ những lời y thốt ra, do đó những gì người trong phòng nói, dĩ nhiên y cũng nghe được dễ dàng.

Đại Uyển vụt hỏi:

- Các hạ là Vô Thập Tam?

Giọng của cô không lớn lắm nhưng người bên ngoài vẫn nghe được.

- Chính là ta.

Đại Uyển cố ý thở dài:

- Nhĩ lực của các hạ khá tinh tường, nhạy bén hơn thỏ nữa.

Hiển nhiên Đại Uyển cố tình chọc giận Vô Thập Tam để dụ y một mình vào, song người khách bên ngoài cười thoải mái:

- Khả năng ấy là do luyện tập, ta sống đơn độc trong Tử Cốc nhiều năm, chẳng nghe được âm thanh nào cả, thật chán đến phát điên lên được, đành nghĩ ra cách để nghe những tiếng động mà kẻ khác không nghe được.

- Là tiếng động gì?

- Tiếng độc xà giao hợp dưới đất, tiếng côn trùng bò trên mặt đất, tiếng rắn bắt trùng, tiếng trùng ăn dòi, tiếng rùa đẻ trứng.

Vô Thập Tam mỉm cười hỏi:

- Các vị có bao giờ nghe qua những âm thanh ấy chưa?

Chưa, chưa có ai nghe qua.

- Thế mà ta đã nghe qua, lại nghe rất rõ.

Nếu những âm thanh ấy y cũng nghe rõ, thì còn có loại âm thanh nào y không nghe thấy?

Vô Thập Tam nói tiếp:

- Rất may bây giờ ta không còn phải nghe những thứ tiếng động ấy! Bởi vì năm năm sau đó, ta đã tìm được nhiều người nói chuyện với ta. Nơi Tử Cốc không có tiếng người, bây giờ đã có tám trăm hai mươi bốn người theo ta hầu chuyện, ta bảo bọn chúng nói gì thì chúng nói nấy, ta muốn nói gì thì bọn chúng nghe nấy.

Đại Uyển hỏi:

- Làm thế nào các hạ tìm được nhiều người như thế để theo hầu chuyện cùng các hạ?

Vô Thập Tam cười đáp:

- Bởi vận may của ta khá tốt, trong Tử Cốc ngoài hắc thạch ra, còn có một thứ khác.

- Là thứ gì?

Vô Thập Tam càng cười sảng khoái hơn:

- Đó là vàng. Ta bảo đảm các vị cả đời cũng chưa từng thấy qua nhiều vàng như thế!

Có nhiều vàng như thế, thì còn chuyện gì mà không làm được.

Vô Thập Tam lại nói:

- Do đó cuộc sống của ta ngày càng sung sướng, võ công cũng tiến thêm một bước, bởi thế ta muốn ra ngoài đi lại, quan trọng nhất đương nhiên là muốn đến gặp Tạ phu nhân và đại tiểu thư của phu nhân, nếu không nhờ phu nhân, làm sao ta có ngày hôm nay?

Đại Uyển không dằn được lại hỏi:

- Các hạ làm thế nào biết được Tạ đại tiểu thư đang ở đây?

Vô Thập Tam cười:

- Dĩ nhiên ta biết, một người có nhiều vàng như thế, thì những điều còn chưa biết cũng ít đi rất nhiều.

- Sao các hạ không vào thăm tiểu thư?

- Ta không gấp, đã chờ hơn hai mươi năm, thì ráng đợi thêm vài ngày có thấm gì?

- Các hạ chờ gì?

Vô Thập Tam cười lớn:

- Ta đã phái người đi lựa mua gấm lụa, đi mời thợ may giỏi nhất trong vùng đến để đo may áo cho Tạ tiểu thư, và đặc biệt đem lại một số đồ trang sức từ Bảo Thạch Lâu tại kinh thành. Chờ Tạ tiểu thư chải tóc điểm trang thay áo xong, dĩ nhiên ta sẽ đến cầu kiến.

Y lại mỉm cười nói thêm:

- Bây giờ ta chưa vội, bởi ta không thích nữ nhân thiếu sạch sẽ.

Tiếng cười của Vô Thập Tam nghe khá dễ chịu, y cũng không phát ra ngôn từ khiếm nhã nào. Đại Uyển cảm thấy tim mình rơi hụt xuống, cô đã nghe ra hàm ý đáng sợ trong câu nói của Vô Thập Tam.

Thiết Chấn Thiên đương nhiên cũng hiểu Vô Thập Tam chuẩn bị làm gì, nên đột nhiên y hỏi:

- Hắn có phải là người chăng?

Đại Uyển đáp:

- Hình như là vậy.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Vậy thì tốt quá! Hắn là người, ta cũng là người, tại sao ta không bước ra gặp hắn được?

Phía ngoài, Vô Thập Tam lập tức nói:

- Mời ra, xin mời mau ra, ta đã bày yến tiệc thịnh soạn ngoài đây, chờ các vị cùng nhập cuộc.

Thiết Chấn Thiên cả cười:

- Thiết mỗ đang muốn ăn một bữa cho thống khoái đây.

Đột nhiên y quay sang hỏi Vương Vạn Võ:

- Ngươi có muốn ăn tiệc chăng?

Vương Vạn Võ đứng lên đáp:

- Ta cũng muốn chết đi được.

Thịnh Yến

Yến tiệc chưa bắt đầu, chỉ thấy trên bãi đất bùn trống trải xếp đầy những viên hắc thạch tròn bóng láng, nhưng có để một cái giường bằng gỗ loại cực hảo, có đường nét chạm trổ tinh kỳ. Phía sau giường một tấm màn trắng treo trên cao rũ xuống, có một kẻ hầu người Ba Tư đứng nghiêm. Y có râu ria xồm xàm, mắt xanh biếc, đầu đội mũ màu đỏ tươi có cột dây tơ màu xanh, mình mặc trường bào màu đen thêu chỉ vàng cùng sợi thắt lưng đỏ, tay chống thanh đao cong.

Vô Thập Tam đang ngồi trên chiếc giường này. Trông y chắc chắn không giống một cô nhi không cha mẹ, không tên họ, lại càng không giống kẻ điên. Sắc mặt của y trắng bệch nhưng nhìn khá anh tuấn, thái độ của y ôn hòa văn nhã. Bởi sắc diện trắng nhạt nên khó đoán tuổi thật của y, lại thêm nụ cười lịch sự, trang phục hoa lệ quý phái, càng khiến người ít chú ý đến tuổi tác của y.

Tiệc chưa khai mạc, nhưng không ít khách đã đến, nhóm Tuyệt Đại Sư cũng có mặt, và cũng như những người khách khác, tất cả đều đứng trước giường của Vô Thập Tam. Trừ chiếc giường này ra, nơi đây không có bàn ghế gì khác, cũng không có chỗ bằng phẳng khả dĩ ngồi xuống được.

Thế nhưng khi Thiết Chấn Thiên cùng Vương Vạn Võ bước ra, Vô Thập Tam tỏ ra rất lịch sự, mời cả hai "ngồi xuống".

Vô Thập Tam hỏi kẻ hầu người Ba Tư:

- Ngươi xem thử còn khách nào khác đến chăng?

- Nô tài thấy không còn ai khác đến nữa.

Vô Thập Tam lập tức vòng tay chào mọi người, miệng mỉm nụ cười chẳng có vẻ giả tạo gì cả:

- Mời ngồi, xin mời chư vị ngồi xuống nhập tiệc.

Người đầu tiên "ngồi xuống" lại là Tuyệt Đại Sư, ông ngồi trên một cái ghế không có thật, trên mặt vẫn không chút cảm giác. Ông ngồi giữa khoảng không, tưởng chừng như phía dưới có một cái ghế thật. Các khách khác cũng lục tục "ngồi" xuống, chỉ có Thiết Chấn Thiên vẫn còn đứng đấy.

Vô Thập Tam hỏi:

- Tại sao các hạ không ngồi?

Thiết Chấn Thiên trả lời rất khéo:

- Ta thích đứng ăn hơn, đứng mới ăn được nhiều hơn chút.

Vô Thập Tam đưa tay lên mỉm cười nói:

- Hữu lý! Hôm nay chư vị nhất định phải ăn nhiều vào, ta chuẩn bị các món đặc biệt, như cá lóc

Đông hải, vi cá Bắc hải, ổ yến và tôm hùm Nam hải, dê con hầm và vịt quay kinh thành, cá chua và cua hấp Giang Nam, còn có bò nướng nguyên con, đủ để các vị tha hồ tận hưởng.

Những món ăn đặc sản mà Vô Thập Tam liệt kê thật sự chẳng thấy đâu cả, nhưng y lại tỏ ra rất ân cần mời khách "ăn nhiều vào". Y còn bảo làm riêng đồ chay cho Tuyệt Đại Sư.

Người đầu tiên bắt đầu ăn là Tuyệt Đại Sư, đến như ông cũng "ăn", đương nhiên kẻ khác cũng chỉ noi theo mà "ăn". Thực khách hầu như đại đa số là hào kiệt võ lâm uy trấn một phương hoặc cũng đáng xưng giang hồ hảo hán, nhưng lúc này tất cả đều như những đứa trẻ chơi trò ăn uống, mỗi người cầm lấy một đôi đũa vô hình, ngồi trên cái ghế vô hình, và bắt đầu nhấm nháp những thức ăn chẳng có trước mắt. Chỗ khác với trẻ con là những người này không cảm thấy thích thú với trò chơi này. Động tác của họ nhìn giống như đang ăn thật, nhưng sắc mặt vô cùng trầm trọng.

Ngoại trừ Tuyệt Đại Sư, thần sắc của mỗi người trông giống như có một đôi tay vô hình đang bóp nghẹt yết hầu. Chỉ có Tuyệt Đại Sư vẫn không biểu lộ một cảm giác nào, từng đũa một chậm rãi gắp "thức ăn" cho vào miệng nhai, chẳng biết đang nhai nỗi phẫn nộ, hay khiếp sợ? Hay đang cố nuốt mật đắng? Từ ngày ông thành danh đến nay, chưa từng phải làm chuyện mất mặt như thế trước mặt kẻ khác. Nhưng lúc này ông đã đem cả thanh danh mà chính mình cực khổ bấy lâu mới có được, nhập cùng với những đồ ăn vô hình kia, từng miếng từng miếng nhai nuốt xuống bụng!

Thiết Chấn Thiên đứng nhìn quang cảnh trước mắt, toàn thân bỗng nổi da gà. Y không hiểu tại sao Tuyệt Đại Sư lại làm như vậy? Tại sao ông lại sợ gã điên kia? Tuy thế y đã rõ Vô Thập Tam là một gã điên như thế nào.

Mặc dù Đại Uyển đã kể qua cho Thiết Chấn Thiên nghe, nhưng bây giờ y mới hiểu mức đáng sợ của sự điên khùng này. Vô Thập Tam cũng đang trừng trừng nhìn Thiết Chấn Thiên, chỉ có mình y là chưa cầm đũa.

Vô Thập Tam hỏi:

- Sao các hạ không ăn một chút?

Thiết Chấn Thiên hỏi lại:

- Ăn cái gì?

- Dê con, cá chua mùi vị cũng ngon, còn vịt quay nữa, phải ăn lúc nóng mới ngon.

- Vịt quay đâu? Cá đâu?

- Bày trên bàn đây này.

- Ta không thấy.

- Người khác đều nhìn thấy, sao các hạ không thấy?

Thiết Chấn Thiên đáp:

- Ta không thông minh bằng họ, những món ăn các hạ nhắc đến, nhất định chỉ có người thông minh mới nhìn thấy được.

Vô Thập Tam chăm chú nhìn Thiết Chấn Thiên một lúc, đột nhiên cả cười:

- Thì ra các hạ là một chàng ngốc, đồ ăn ngon như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới không thấy.

Vô Thập Tam bỗng im bặt, sắc mặt lộ vẻ giận dữ cùng cực, y quay qua trừng mắt nhìn Bằng Siêu Phàm, gằn giọng hỏi:

- Ngươi nỡ lòng nào làm chuyện đó.

Bằng Siêu Phàm giựt mình ngẩn người:

- Tôi làm chuyện gì?

- Biết bao nhiêu thức ăn ngon ngươi không ăn, tại sao lại ăn con chó nhỏ của ta?

Bằng Siêu Phàm không hiểu gì cả:

- Chó của các hạ? Ở đâu?

- Lúc nãy còn nằm đây, bây giờ bị ngươi nuốt cả vào bụng rồi!

Vô Thập Tam tỏ ra vừa giận vừa buồn:

- Con chó này ta nuôi đã nhiều năm, thương như con đẻ vậy, tại sao ngươi lại ăn mất nó?

Sao ngươi tàn nhẫn thế?

Bằng Siêu Phàm biến sắc, "Phụng Thiên Đại Hiệp" Bằng Siêu Phàm thành danh đã ba mươi năm với đôi Hỗn Nguyên Thiết Bài nặng sáu mươi ba cân, ông tung hoành khắp chốn, từng kinh qua lắm chuyện. Dĩ nhiên ông biết Vô Thập Tam cố ý làm khó mình, trong lòng đang mong Tuyệt Đại Sư có thể trợ lực, cùng gã điên kia quyết đấu một phen. Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư là hảo bằng hữu lâu năm, Tuyệt Đại Sư chí ít cũng nên biện bạch dùm ông!

Chẳng ngờ người lên tiếng dùm Bằng Siêu Phàm trước nhất chẳng phải hảo bằng hữu của ông, mà là người ông ghét cay ghét đắng, đại đạo Thiết Chấn Thiên.

Thiết Chấn Thiên xen vào:

- Nơi đây chẳng có con chó nào cả, chó lớn chó nhỏ gì cũng không có!

Vô Thập Tam nói:

- Ngươi là đồ ngốc, dĩ nhiên không thấy, ta thấy tận mắt, không thể nào là giả được!

- Lần này chắc các hạ nhầm rồi.

- Ngươi cả quyết nơi đây không có chó à?

- Chắc chắn là không.

- Nhưng ta nói là có, mà con chó đã bị tên kia nuốt cả vào bụng!

Trên mặt Vô Thập Tam bỗng lộ ra một nụ cười thần bí, y nói từng chữ một:

- Ngươi có muốn đánh cá với ta chăng?

- Đánh cá kiểu nào?

Vô Thập Tam cười khúc khích:

- Đánh cá xem con chó nhỏ có phải nằm trong bụng hắn chăng, dùng cái đầu của ngươi ra đặt.

Thiết Chấn Thiên bỗng cảm thấy lạnh cả tay chân, y đã hiểu gã điên này muốn làm trò gì. Bằng Siêu Phàm hiển nhiên cũng đoán ra được, đột nhiên ông gầm lên và nhào đến trước mặt Vô Thập Tam. Hổ Trảo Công và Hỗn Nguyên Thiết Bài của ông đều là tuyệt nghệ trong võ lâm.

Tuyệt Đại Sư biến sắc, vội gằn giọng nói lớn:

- Dừng tay! Mau dừng tay!

Ông lên tiếng thì đã chậm một bước, thân hình Bằng Siêu Phàm đã phóng lên, kẻ hầu người Ba Tư đứng sau lưng Vô Thập Tam cũng xuất đao khỏi vỏ.

Ánh đao lóe lên, máu tưới bắn ra như mưa. Chỉ có một cách xét xem trong bụng người có chó hay chăng, đó là một cách dã man tàn ác nhất, chỉ có kẻ điên mới dám làm. Một Bằng Siêu Phàm tung hoành giang hồ đã ba mươi năm, mà vẫn không tránh khỏi đường đao này, một đường đao mổ bụng.

Mọi người đều biến sắc mặt, có kẻ không dằn được nôn mửa, có kẻ bỏ chạy ra xa, có kẻ lại xông đến phía trước! Vô Thập Tam vẫn cười thích thú, giọng cười cuồng dại tàn khốc, ai nghe qua một lần cũng không quên được.

Ánh đao vẫn không ngừng chuyển động, một đao là một mạng. Chẳng ai tránh khỏi đường đao của tên hầu Ba Tư, bởi vì khi hắn đưa đao đến kẻ nào, thì đã có một viên hắc thạch bay đến trước, từ tay của Vô Thập Tam bay ra.

Vô Thập Tam dùng tay búng hắc thạch ra, viên đá xé gió bay đến điểm vào huyệt đối phương. Chỉ có Tuyệt Đại Sư và Thiết Chấn Thiên là tránh né được, nhưng cả hai đều không có cách gì đến sát bên giường, bởi ánh đao và ánh máu đã che mắt họ. Cả hai cơ hồ không nhìn thấy Vô Thập Tam đâu cả. Đúng lúc ấy, họ nhìn thấy Mã Như Long.

Mã Như Long xông vào giữa những đường đao và máu đổ, chẳng phải ra chịu chết, mà là đi cứu người, mặc dù y không chắc mình có thể an toàn rút lui, nhưng vẫn phải mạo hiểm.

Không ai cản y được, Mã Như Long thà chết chứ không thể ngồi ngoài xem cuộc tàn sát này tiếp tục, y nhất định phải vào, cứu được ai thì cứu. Ngay khoảnh khắc ấy, y không hề đặt nặng sự sống chết của mình.

Mã Như Long không chết, y biết mình chưa chết, mà còn cứu được vài người trở lại.

Nhưng lúc y quay trở vào tiệm tạp hóa thì đã kiệt lực, nên vừa vào cửa là ngã xuống! Y liều mạng xông ra cứu về được những ai?

Thợ May

Lúc Mã Như Long tỉnh lại, mọi âm thanh đã ngưng, im lặng như bao trùm cả không gian.

Mã Như Long được khiên vào phòng đặt nằm trên chiếc giường duy nhất trong phòng. Đây là lần đầu tiên y nằm trên chiếc giường này.

Tạ Ngọc Luân đang ở cạnh Mã Như Long, trong phòng chỉ có hai người. Mã Như Long gượng cười nhìn cô và hỏi:

- Người đâu?

- Người nào?

- Những người tôi cứu về.

Tạ Ngọc Luân không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Ngươi có biết những người đó là ai không?

- Tôi biết, Thiết Chấn Thiên cùng tôi trở vào.

- Ngoài y ra còn ai nữa?

Thái độ của Mã Như Long rất bình tĩnh:

- Còn có Tuyệt Đại Sư.

Tạ Ngọc Luân tỏ ra kích động, cô hỏi dồn:

- Chính ngươi cũng biết mình đã cứu Tuyệt Đại Sư?

Mã Như Long khẽ cười:

- Làm sao tôi không biết được?

Y còn cười được, đúng lúc này chẳng đáng cười mà y cũng cười được ư?

- Ngươi biết à? Ông ấy đã bức bách ngươi không còn đường trốn, lúc nào cũng chực lấy mạng ngươi, mà ngươi còn muốn cứu ông ấy à?

- Tôi đi cứu người, chỉ cần biết ông ấy cũng là người thì chẳng thể bỏ mặc ông trong tay gã điên kia, dù ông có là bạn hay thù cũng thế.

Tạ Ngọc Luân nhìn Mã Như Long bằng ánh mắt khác lạ, qua một lúc sau mới hỏi:

- Ngươi nói thật ư? Hay chỉ làm để cho ta thấy?!

Mã Như Long không đáp, y không muốn trả lời.

Tạ Ngọc Luân bỗng thở dài:

- Ta vốn không thể tin được ngươi là một người tốt bụng như vậy, nhưng bây giờ chẳng thể không tin.

Tuyệt Đại Sư vẫn im lặng đứng trong góc tiệm tạp hóa bên cạnh một giá gỗ, từ lúc vào tiệm ông vẫn đứng đấy bất động, không nói gì, cũng không nhìn ai khác. Trên mình ông có vết máu, áo bị rách, chứng tỏ ông cũng bị thương, nhưng ông vẫn bình tĩnh trấn định.

Cùng trở vào tiệm tạp hóa với Tuyệt Đại Sư, ngoài Thiết Chấn Thiên ra còn có hai người nữa, hình như là cùng nhóm với ông. Nhưng hai người này làm ra vẻ như không thấy Tuyệt Đại Sư đứng đấy, họ đứng cách xa xa, như sợ bị lây một căn bệnh chết người. Hẳn họ cũng biết những người trong tiệm tạp hóa này đều là tử địch của Tuyệt Đại Sư, nên không muốn bị liên lụy. Tuyệt Đại Sư cũng chẳng thèm nhìn họ, đôi mắt ông như vô hồn không nhìn thấy ai cả.

Người lên tiếng đầu tiên là Đại Uyển:

- Tôi biết đại sư lưu lại đây hẳn rất khó chịu, nhưng chỉ cần đại sư chịu ở lại thì chúng tôi cũng không ép đại sư trở ra ngoài.

Tuyệt Đại Sư im lặng.

Đại Uyển lại nói:

- Đại sư phải chăng có chuyện muốn nói?

Ông đột nhiên lên tiếng:

- Phải, nhưng điều ta muốn nói chỉ có thể nói với một người.

- Ai?

- Mã Như Long.

Căn phòng nhỏ trông bừa bộn nghèo nàn, Mã Như Long đã ở nơi đây gần bốn tháng. Lúc này trong phòng chỉ có hai người, Tuyệt Đại Sư cuối cùng đã gặp riêng Mã Như Long.

Ông lên tiếng:

- Lần này nhờ thí chủ cứu bần đạo, nếu không cũng chưa chắc ta an toàn thoát khỏi loạn đao trận. Nhưng bần đạo quyết không vì việc này mà bỏ qua thí chủ đâu, nếu ta còn sống và thí chủ còn sống, thì ta vẫn không buông tha thí chủ được.

- Mã Như Long nở nụ cười, điềm đạm nói:

- Tại hạ cứu đại sư chẳng phải vì muốn đại sư tha cho tại hạ, nếu không thì cần gì phải cứu đại sư?

Y bỗng thở dài:

- Tuy vậy, chỉ e rằng tất cả chúng ta không sống còn được đến sáng mai.

Tuyệt Đại Sư nói:

- Nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa chết, thợ may chưa đến, đồ điểm trang chưa đưa, thì gã điên

kia tạm thời sẽ không xông vào đây.

- Cũng mong là như vậy.

- Nhất định là thế, bần đạo biết tính gã điên ấy, hắn đã xem chúng ta như cá trong lưới, không vội gì lấy mạng chúng ta.

Ông lại nói thêm:

- Do đó không chừng chúng ta hãy còn cơ hội trốn ra, cho nên điều bần đạo muốn nói với thí chủ là bất luận mai sau giữa hai ta có là bạn hay thù, thì trong lúc này ta đồng ý để thí chủ quyết định mọi việc. Trong đời bần đạo chưa từng phải nghe lệnh của ai, lần này là ngoại lệ.

Mã Như Long chăm chú nhìn Tuyệt Đại Sư, lâu lắm mới lên tiếng:

- Đây là điều đại sư muốn nói với tại hạ?

- Phải.

Cùng Mã Như Long trở vào, ngoài Thiết Chấn Thiên và Tuyệt Đại Sư, còn có hai người.

Một trong hai người đó là Vương Vạn Võ. Một bên vai của y bị gẫy, nhưng y lại không mất mạng dưới đường đao cong chết người kia.

Lúc Đại Uyển dẫn Tuyệt Đại Sư vào gặp Mã Như Long, Vương Vạn Võ bỗng hỏi Thiết Chấn Thiên:

- Ta biết người huynh đệ của ngươi đã rơi vào tay Tuyệt Đại Sư, không lẽ ngươi không muốn biết y sống chết ra sao ư?

- Muốn chứ.

- Vậy sao ngươi không hỏi?

- Ta không thể hỏi, mà cũng không muốn hỏi. Ta e rằng huynh đệ của ta đã chết trong tay lão trọc ấy.

- Nếu Thiết Toàn Nghĩa đã chết dưới tay Tuyệt Đại Sư, nhất định Thiết Chấn Thiên sẽ không bỏ qua.

Y nói:

- Nhưng ta không thể giết lão trọc, Mã lão đệ đã cứu lão ấy trở vô, thì ta đâu thể sát hại lão lần nữa.

Lúc này Đại Uyển đã trở ra ngoài phòng, Vương Vạn Võ đột nhiên nói với cô:

- Tôi cũng muốn gặp riêng Mã Như Long.

Đại Uyển hỏi:

- Ngươi cũng có chuyện chỉ nói riêng với Mã công tử thôi à?

Vương Vạn Võ gật đầu. Y vừa gật đầu, mắt vừa nhìn Thiết Chấn Thiên, bởi y biết Thiết Chấn

Thiên sẽ lên tiếng.

Thiết Chấn Thiên quả nhiên hỏi:

- Ngươi có biết nhờ đâu mà ngươi không bị chết chăng?

Vương Vạn Võ đáp:

- Ta không chết là nhờ ngươi bảo vệ, tuy lúc trước chúng ta đối đầu, nhưng bây giờ ngươi chừng như đã xem ta là bạn.

- Nhưng những điều ngươi muốn nói, chỉ có thể kể cho Mã Như Long nghe, tại sao không nói cho ta nghe được? Hiển nhiên ngươi không tín nhiệm ta.

- Ta tin ngươi, nhưng ta tin Mã Như Long hơn, bởi vì Tuyệt Đại Sư cũng tin y, mà Tuyệt Đại Sư đâu phải bạn của y. Nếu cả bạn lẫn thù đều tin tưởng Mã Như Long, người khác làm sao không tín nhiệm y?

Thiết Chấn Thiên bất chợt phá cười lớn, y vỗ mạnh vào vai Vương Vạn Võ:

- Được, ngươi nói hay lắm, ngươi vào đi.

Mã Như Long cũng không ngờ Vương Vạn Võ lại muốn gặp riêng mình, càng không ngờ câu đầu tiên y thố lộ là một bí mật không tưởng tượng được.

Vương Vạn Võ thì thầm:

- Tôi còn sống chẳng phải nhờ Thiết Chấn Thiên bảo vệ, mà vì Vô Thập Tam không muốn giết tôi. Đàn Chỉ Thần Công "phi thạch đả huyệt" của Vô Thập Tam tuy đã luyện đến mức khó ai bì kịp, tên hầu Ba Tư của y lại xuất thủ thần tốc, nhưng thật ra những người bị giết không phải hoàn toàn do đá bắn ra và đao cong chém xuống.

- Không phải sao?

- Những người ấy bị chết, là vì ít nhất đến phân nửa nhóm đã bị mua chuộc rồi. Ví dụ như Trương Tam và Lý Tứ là bạn, nhưng Trương Tam đã bị mua chuộc mà Lý Tứ không hề hay biết. Khi đao cong chém tới, Lý Tứ chết dưới đường đao, người khác chỉ cho rằng Lý Tứ không tránh nổi đường đao ấy, phải chăng?

- Phải!

- Lại có người nhìn thấy Vô Thập Tam búng hắc thạch ra, hẳn cho rằng Lý Tứ chết vì bị Vô Thập Tam dùng thuật cách không điểm huyệt nên không tránh khỏi bị đao chém, phải không?

- Đúng vậy.

- Thực sự không phải thế, Lý Tứ chẳng phải chết vì bị đá điểm trúng huyệt, mà vì bị Trương Tam thừa cơ hỗn loạn điểm huyệt khống chế.

Vương Vạn Võ nói thêm:

- Tôi nói cho các hạ nghe chuyện này, vì không muốn các hạ đánh giá thấp võ công của Vô Thập Tam, nhưng cũng không nên xem y như thần nhân.

Mã Như Long hỏi:

- Làm thế nào các hạ biết được bí mật này?

Vương Vạn Võ cười gượng gạo:

- Vì tôi cũng bị Vô Thập Tam mua chuộc, cho nên tôi không chết.

- Tại sao các hạ nói cho ta nghe bí mật này?

- Vì tôi tin các hạ, bây giờ tôi đã biết chắc các hạ sẽ không bán rẻ bất cứ ai.

Cùng nhóm Mã Như Long trở vào tiệm tạp hóa, còn có một người. Nhìn y tuổi tác không lớn, cũng không nhỏ lắm, tướng mạo trung bình, không anh tuấn cũng không khó nhìn. Y phục của người này cũng vừa phải, không quá sang trọng, cũng không quá nghèo nàn. Hạng người này mỗi ngày ai cũng gặp không biết bao nhiêu người.

Lúc này y vẫn còn sống, rất có thể vì ngoại hình của y nhìn quá tầm thường. Chỉ có một số ít người mới hiểu được "tầm thường" đôi lúc là một tấm mộc che chở rất tốt, đôi lúc hiệu lực còn quá mức bình thường nữa.

Đại Uyển là một trong số ít người nhận ra điều này, cô vẫn chú ý đến kẻ "tầm thường" này, bỗng nhiên cô hỏi y:

- Xin hỏi quý danh?

Kẻ "tầm thường" khẽ cười, gật đầu chào, rồi lại lắc lắc đầu.

Đại Uyển lại hỏi:

- Các hạ không nghe được lời tôi nói, hay không nói được?

Người kia vẫn trả lời cùng một cách, lại cười, gật đầu, rồi lắc đầu.

Chẳng ai rõ ý của người này, Đại Uyển cũng không hiểu. Hay ý của y là làm cho người khác không hiểu?

Đại Uyển bỗng nở nụ cười:

- Dĩ nhiên các hạ không phải điếc, cũng không phải bị câm, chỉ là không muốn xưng danh tính ra đây. Tôi hỏi, các hạ có thể không nói, nhưng chờ đến người khác hỏi, thì lúc ấy muốn không nói cũng khó đấy.

Kẻ "tầm thường" đột nhiên hỏi lại Đại Uyển:

- Các vị có phải đang chờ một người chăng?

- Chờ ai?

- Chờ một thợ may mà Vô Thập Tam gửi đến để may áo mới cho một vị cô nương họ Tạ.

Đại Uyển chăm chú nhìn y:

- Làm thế nào các hạ biết Vô Thập Tam muốn gửi thợ may đến đây?

- Tiểu nhân biết chứ, còn biết là thợ may đã đến rồi, chẳng những đem đủ hàng gấm lụa cùng trang sức đến, mà còn đem đến kiệu hoa nữa.

- Người thợ may ấy đang ở đâu?

Kẻ "tầm thường" bỗng nở một nụ cười không bình thường lắm:

- Thì ở đây, tiểu nhân chính là người thợ may ấy.

Thợ May Thần Kỳ

Nhìn kỹ người này thì thấy y có thể là một thợ may, nhưng nhìn kỹ thêm chút nữa, lại có cảm giác y có thể là bất cứ người nào, mà không ai nghi ngờ cả. Mỗi nghề đều có loại người như kẻ này, ngoại hình tầm thường, ăn mặc phổ thông, có nụ cười lịch sự.

Y mỉm cười nói:

- Tay nghề của tiểu nhân rất khá, chung quanh đây trong vòng một trăm dặm, không có thợ may nào giỏi hơn tiểu nhân. Y phục của tiểu nhân sáng chế, đảm bảo kiểu mới lạ, mà cắt may rất vừa thân.

Thợ may giỏi thông thường ai cũng thích, nhưng người thợ may này thì ngoại lệ, tại đây không ai hoan nghinh y cả.

Đại Uyển miễn cưỡng nở nụ cười:

- Tôi cũng biết các hạ là thợ may giỏi, nhưng dù có giỏi cách mấy mà thiếu vải cũng không may áo được.

Áo mới may xong, thì Vô Thập Tam sẽ không để cho mọi người ẩn mình trong đây, Đại Uyển hy vọng người thợ may này không may áo được, vì cô không nhìn thấy người này mang theo gấm lụa gì cả.

Thợ may đáp:

- Tiểu nhân có đem theo đủ cả, bảo đảm là hàng lụa thượng hạng, màu sắc đẹp, hoa văn mới, không chỗ chê được.

- Lụa để ở đâu?

- Đây này.

Không ai thấy hàng lụa y mang đến ở đâu, nhưng vừa quay mình một vòng, trong tay người thợ may bỗng có thêm hai xấp gấm lụa, một xấp là gấm đỏ có thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng. Mọi người đều chưng hửng, không ai thấy rõ y lấy từ đâu ra các vật này. Người thợ may lại tiếp tục diễn trò ảo thuật, biến ra thêm một bọc đồ trang điểm gồm phấn son, hương liệu và nữ trang.

Thiết Chấn Thiên thở dài:

- Chẳng ngờ chúng ta kinh nghiệm giang hồ mà cũng bị qua mặt, vị bằng hữu này thì ra là một cao nhân.

Người thợ may cười lắc đầu:

- Tiểu nhân chẳng phải cao nhân, chẳng cao chút nào, so ra thì đại nhân còn cao hơn, người cao lớn mặc đồ trông rất bắt mắt.

Y lại ngắm nhìn Thiết Chấn Thiên:

- Rất tiếc y phục của đại nhân không vừa lắm, lần sau có dịp nhất định đại nhân phải để tiểu nhân may cho đại nhân vài bộ.

- Ta nghe các hạ nói, hình như còn đem đến kiệu hoa nữa kia.

Người thợ may cười đáp:

- Đến đúng lúc, kiệu hoa sẽ xuất hiện. Tân nương tân lang đều không gấp, các vị cần gì sốt ruột?

Bốn chữ "tân nương tân lang" vừa thốt lên, mọi người đều biến sắc.

Họ quả đoán không sai, dã tâm của Vô Thập Tam thật không nhỏ, nếu y thật sự cưới được đại tiểu thư của Bích Ngọc Sơn Trang, chẳng những Bích Ngọc phu nhân sẽ tức chết được, mà Đại Uyển cũng sẽ tức đến đập đầu chết mất!

Thiết Chấn Thiên vụt hỏi Đại Uyển:

- Chúng ta có thể để cho hắn may y phục cho Tạ cô nương chăng?

- Không thể được.

- Trên đời này có thợ may nào không may áo được chăng?

- Dường như chỉ có một loại, là thợ may chết!

Người thợ may này hình như vẫn chưa hiểu ý Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên, vẫn cười nói:

- Tiểu nhân chẳng phải thợ may chết, mà là thợ may giỏi.

- Rất tiếc thợ may giỏi cũng có thể biến thành thợ may chết.

Thiết Chấn Thiên cười gằn, từ từ đưa tay ra. Thương thế của y sắp lành, thiết chưởng đưa ra, gân cốt toàn thân kêu rắc rắc.

Người thợ may kia có ngu cách mấy, giờ cũng hiểu ý Thiết Chấn Thiên. Y đột nhiên la lớn:

- Khoan đã, tiểu nhân còn có chuyện muốn nói.

- Ngươi nói đi.

- Chuyện này chỉ nói riêng với Mã Như Long mà thôi.

Thiết Chấn Thiên từng bước tiến lại gần:

- Mã Như Long không muốn nghe, ta biết y không muốn nghe.

Mã Như Long bỗng lên tiếng:

- Lần này huynh lầm rồi, y cũng là người, có chuyện muốn nói với đệ, tại sao đệ không muốn nghe?

Mã Như Long dẫn người thợ may vào trong, không ai ngăn cản, cũng không ai phản đối, bởi Mã Như Long đã quyết định như thế. Người thợ may muốn nói gì với Mã Như Long? Tại sao chỉ nói với một mình y? Chẳng ai biết, cũng chẳng ai muốn biết. Mọi người tin tưởng Mã Như Long, cũng như tin chính họ. Không rõ niềm tin này bắt đầu có từ lúc nào, nhưng chỉ biết hiện giờ nó tồn tại.

Qua một thời gian khá lâu, Mã Như Long mới bước ra, chỉ một mình y.

Đại Uyển vội hỏi:

- Tên thợ may đâu?

- Đang ở trong may áo cho Tạ tiểu thư.

- Tại sao công tử lại để cho y tiếp tục may y phục?

- Bởi y là thợ may, được gửi đến may áo, thợ may chẳng phải chỉ mình y, không để y làm, thì thợ may khác sẽ đến.

Lời giải thích của Mã Như Long thật không thỏa mãn mọi người. Trong lúc này họ cần nhất là thời gian, cố tranh thủ thêm được phút nào, là thêm một chút cơ hội. Điều này Mã Như Long chắc chắn phải hiểu, nhưng tại sao y không ngăn cản người thợ may?

Bên ngoài tiệm tạp hóa, Vô Thập Tam bỗng nhiên cười lớn:

- Đã lâu lắm ta chưa từng bội phục kẻ khác, hôm nay phá lệ đối với các hạ.

Mã Như Long hỏi:

- Các hạ bội phục ta ư? Tại sao?

- Bởi vì ta biết những người này vốn là oan gia đối đầu với các hạ, nhưng bây giờ họ đều phục các hạ, có bí mật gì cũng chỉ nói cho mình các hạ nghe, dù có biết chuyện các hạ làm hơi ngu xuẩn nhưng không ai phản đối. Loại người như các hạ không nên ở chung với bọn chúng chờ chết.

- Vậy thì ta phải làm sao?

- Các hạ hãy ra đây gặp mặt ta, hai ta kết bạn.

Mã Như Long lập tức đáp:

- Được, ta ra đây.

Nói xong Mã Như Long bước ra ngoài tiệm. Không ai ngờ được y sẽ bước ra ngoài, chẳng lẽ y muốn kết bạn với gã điên thật sao? Chẳng lẽ y không biết có thể chết dưới tay gã hay sao?

Nhìn Mã Như Long mở cửa bước ra ngoài, mọi người cũng giựt mình, Thiết Chấn Thiên nhìn Đại Uyển, Đại Uyển nhìn Thiết Chấn Thiên. Họ không ngờ Mã Như Long đột nhiên như biến thành một con người khác.

- Có phải y điên rồi chăng?

- Hình như chưa phải.

Hiểu rõ Mã Như Long nhất là Đại Uyển, mà lúc này cô cũng không chắc lắm.

- Y chẳng phải ngu muội, tại sao lại ra ngoài đấy?

- Có trời mới biết.

Thiết Chấn Thiên bỗng lại hỏi:

- Cô thấy kẻ thợ may kia có chỗ quái dị chăng?

- Vô cùng quái dị.

Bất kể ai từ tay không biến hóa ra hai xấp gấm lụa, đều không phải kẻ tầm thường.

- Ta nghe nói trên giang hồ có thuật nhiếp tâm, có thể mê hoặc và khống chế kẻ khác.

- Đúng là có thuật ấy.

- Cô nghĩ Mã Như Long có phải bị tên thợ may kia dùng nhiếp tâm thuật mê hoặc chăng?

Có thể lắm, còn một giả thuyết nữa, là tên thợ may đã khống chế Tạ Ngọc Luân để uy bức Mã Như Long.

Vừa nghĩ đến điểm này, Thiết Chấn Thiên cùng Đại Uyển vội xông vào phòng trong.

Vừa vào đến nơi, họ kinh ngạc vô cùng, như vừa thấy ma quỷ. Họ không thể tin nổi những gì nhìn thấy trước mắt.

Bàn Tay Quái Lạ

Quang cảnh trong phòng đã thay đổi. Chiếc giường lớn vốn quanh năm nằm giữa phòng như một bàn thờ phật, bây giờ đã bị đẩy sang một góc. Một Tạ Ngọc Luân yếu ớt đến độ những việc bình thường như thay áo, rửa tay đều là điều khó khăn phí sức, lúc này đang đứng vững, đứng rất thẳng. Những điều này cũng chưa phải nguyên nhân làm Thiết Chấn Thiên và Đại Uyển kinh ngạc.

Cả hai người kinh ngạc là vì họ lại nhìn thấy Mã Như Long đang đứng bên cạnh Tạ Ngọc Luân, chứ không phải người thợ may kia. Rõ ràng họ vừa nhìn thấy tận mắt Mã Như Long bước ra khỏi tiệm, nhưng bây giờ lại nhìn thấy Mã Như Long trước mặt.

Thực ra Thiết Chấn Thiên và Đại Uyển hai lần đều nhìn thấy "Trương Vinh Phát" chứ không phải "Mã Như Long". Nhưng trong trí họ, "Trương Vinh Phát" tức là "Mã Như Long", hai người là một. Trong tiệm tạp hóa chỉ có một "Trương Vinh Phát", lúc nãy đã đi ra ngoài, tại sao bây giờ có mặt trong này, mà người thợ may đã biến mất?

Giường được dời sang một bên, khoảng đất bên dưới trống không, thế nhưng Mã Như Long và Tạ Ngọc Luân dường như tỏ ra rất thích thú với khoảng trống này, cả hai đứng đấy, mắt chăm chú nhìn khoảng đất. Vừa trông thấy Thiết Chấn Thiên và Đại Uyển, Mã Như Long vội đưa ngón tay lên miệng, ra dấu cho họ im lặng. Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên kể cũng là người trấn định, không đến nổi kêu lên. Họ không quên là bên ngoài còn có một gã điên rất thính tai, nghe được tiếng côn trùng rắn rết!

Đại Uyển vội trở ngược ra ngoài, lấy vào cuốn sổ tính tiền và cây bút, cô dùng bút viết chữ hỏi Mã Như Long.

- Ngươi là ai?

Đại Uyển không phân biệt được người này có phải là Mã Như Long đã hóa trang thành "Trương Vinh Phát" chăng? Tạ Ngọc Luân xác nhận người này chính là Mã Như Long.

- Vậy người lúc nãy bước ra ngoài là ai?

- Là người thợ may.

Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên tuy cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng vẫn chưa tin:

- Tên thợ may kia làm sao lại biến thành Trương Vinh Phát?

Mã Như Long cười, dùng bút viết vào cuốn sổ mỏng:

- Y có thể biến ta thành Trương Vinh Phát, thì tại sao không thể tự cải trang thành một Trương Vinh Phát thứ hai được chứ?

Đại Uyển giựt mình, cô quá ngạc nhiên, quá mừng rỡ, thật không ngờ người này đến ngay trong lúc này. Bây giờ cô đã hiểu mọi việc, song Thiết Chấn Thiên không hiểu:

- Người này là ai?

Đại Uyển vội viết ra tên của một nhân vật thần kỳ:

- Linh Lung Ngọc Thủ Ngọc Linh Lung.

Thiết Chấn Thiên chợt hiểu ra, tự cái tên này đã nói rõ tất cả. Ngọc Linh Lung dùng dịch dung thuật hóa trang thành một thợ may tướng mạo tầm thường, để giả dạng làm người thợ may của Vô Thập Tam và trà trộn vào đây.

Không ai ngờ Ngọc Linh Lung sẽ xuất hiện, cho nên cũng không ai nhìn ra chỗ sơ hở của bà. Lúc bà gặp riêng Mã Như Long, mới tự hóa trang thành một Trương Vinh Phát thứ hai.

Bây giờ Đại Uyển mới nghĩ ra, người thợ may và Trương Vinh Phát có tướng mạo hơi tương tự nhau, chỉ cần cải sửa một chút thì có thể biến từ người này sang người kia. Dĩ nhiên đây cũng là một điều Ngọc Linh Lung dự tính từ trước. Tại sao bà giả dạng Mã Như Long để ra gặp Vô Thập Tam? Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên vẫn nghĩ chưa thông.

Khoảng đất vốn bên dưới chiếc giường, bây giờ chỉ có một ít bụi đóng, ngoài ra không có gì cả, vậy Mã Như Long và Tạ Ngọc Luân đang chăm chú nhìn cái gì? Tại sao phải dời giường đi?

Đại Uyển hỏi Mã Như Long, y chỉ mỉm cười nhìn cô và Thiết Chấn Thiên, cả hai đành đứng đấy chờ, cũng nhìn vào khoảng đất trống như hai kẻ ngố.

Đang cảm thấy đây là một việc làm rất ngớ ngẩn, Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên bỗng lại thêm một phen giựt mình. Từ dưới lòng đất bỗng nhô lên một bàn tay. Bàn tay này trông to lớn cường tráng, ngón trỏ và ngón cái đang cong lại thành một vòng tròn, còn ba ngón kia dương thẳng. Dấu tay này có nghĩa là mọi việc đã được giải quyết, không có vấn đề gì nữa.

Bàn tay này là của ai? Làm thế nào từ dưới lòng đất nhô lên? Đây hiển nhiên là tay của người sống, bởi tay người chết chẳng thể cử động ra dấu được. Mã Như Long, Tạ Ngọc Luân và Đại Uyển ở đây đã mấy tháng, tại sao không biết dưới đất có người sống?

Mã Như Long bỗng dùng ngón tay đụng nhẹ vào ngón cái của bàn tay kia ba lần, ngưng một chút lại khẽ thêm ba lần nữa, làm đến ba bận. Sau đó bàn tay đột nhiên rút xuống đất lại.

Trên mặt đất trống bây giờ có thêm một cái lỗ, đủ lớn cho một bàn tay đưa lên và rút xuống. Cái lỗ này do đâu mà có? Mặt đất chung quanh đây đều liền lạc, không nứt nẻ chỗ nào, tự dưng không thể nào có một cái lỗ hiện ra.

Trong Động

Đại Uyển và Thiết Chấn Thiên nhìn nhau, rồi nhìn qua Mã Như Long. Họ chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, nhưng Mã Như Long hẳn đã biết. Nhưng y đang chăm chú nhìn xuống đất.

Cái lỗ dưới đất vốn chỉ bằng cỡ miệng chén, lúc này bỗng nới rộng ra, đất sét chung quanh miệng lỗ đột nhiên sủi lên như gợn sóng, mỗi lúc một lớn, càng lúc càng sủi mạnh hơn, tựa như nồi nước bắt đầu sôi. Bất chợt bao nhiêu đất sét đang chuyển động đều rớt cả xuống dưới, lỗ nhỏ biến ra lỗ lớn, to hơn cả mặt bàn.

Từ phía dưới một người chui lên, gương mặt vuông vức dính đầy bùn đất, nhưng đôi mắt sáng rực. Người này cười chào Mã Như Long, cười chào Đại Uyển, cười chào tất cảmọi người.

Nhưng y không nhận ra mọi người, vì họ cũng không nhận ra y, chưa từng gặp y bao giờ.

Người này phóng lên khỏi lỗ hổng, đứng trên miệng lỗ nhìn xuống, trong mắt y tràn đầy vẻ hài lòng, tựa như một nghệ nhân đang thưởng thức tác phẩm đắc ý của mình. Y ngắm một lúc, mới quay mình, cầm bút lông chấm mực viết trên cuốn sổ mấy chữ:

"Thỉnh quân nhập động." Cái lỗ này dường như rất sâu, chẳng phải chỉ là một cái động con, mà là một đường hầm vừa dài vừa sâu. Đường hầm này hẳn được đào từ một nơi cách xa chỗ này, ngõ ra chắc chắn là nằm ngoài vùng đất trống đầy hắc thạch bên ngoài. Đại Uyển rốt cuộc đã hiểu, mọi người cũng hiểu ra, địa đạo này là con đường sống duy nhất của mọi người trong tiệm tạp hóa này.

Do đó mọi người đều chui xuống lỗ.

Địa đạo còn dài hơn sự ước tính của mọi người, ngõ ra ở một con hẻm tắt tuy âm u nhưng rộng rãi, nằm cách "tử địa" mấy con đường. Ngay ngõ ra có một cỗ xe ngựa sang trọng, thuộc loại phú gia mới có được, thân xe đen bóng, bốn con ngựa kéo xe thuộc giống lương câu đã huấn luyện thuần thục. Ngoài ra ở hai đầu hẻm còn có ba cỗ xe ngựa tương tự, người đánh xe chuẩn bị ra roi cho xe khởi hành.

Đại hán áo xanh từ trong động chui ra giải thích với mọi người:

- Để tránh sự truy tầm của Vô Thập Tam, chúng tôi đã chuẩn bị thêm ba cỗ xe ngựa giống nhau, trên xe cũng có sáu nam một nữ như nhóm chúng ta, đang chờ cùng xuất hành.

Y nói sáu nam một nữ, là vì Đại Uyển vẫn mặc nam trang, và chính y cũng sẽ lên xe này.

- Chúng ta không cần chờ Ngọc đại tiểu thư, bà nhất định có cách đối phó Vô Thập Tam.

Người áo xanh thấy Mã Như Long chưa chịu lên xe, bèn mỉm cười nói:

- Ngọc đại tiểu thư đặc biệt dặn tôi nói với các hạ, tuyệt đối không nên chờ tiểu thư, bởi vì bà biết các hạ hơi cứng đầu.

Rất may lần này Mã Như Long không bướng nữa, y vừa lên xe là xe lập tức lăn bánh.

Tổng cộng bốn cổ xe, mười sáu con tuấn mã cùng khởi hành đi ra bốn hướng, để lại trên mặt đường những vết xe cũng tương tự nhau.

Người áo xanh nói:

- Trong bốn hướng đi, một đưa đến Thiên Mã Đường, một đưa đến Tung Sơn, một đến Bích Ngọc Sơn Trang.

- Còn một hướng nữa thì đưa đi đâu?

- Đưa đến nơi xuất phát của Vô Thập Tam, đến Tử Cốc.

Tạ Ngọc Luân ra vẻ tràn đầy hy vọng, cô hỏi:

- Chúng ta có phải về Bích Ngọc Sơn Trang chăng?

Đại Uyển đáp:

- Không phải, nhất định không phải.

- Tại sao?

Người áo xanh nói:

- Bởi vì Vô Thập Tam nhất định cũng nghĩ ra chúng ta rất có thể sẽ đi đường đó.

Tạ Ngọc Luân thở dài, Đại Uyển thì hỏi:

- Các hạ tính đưa chúng ta đi đâu?

Người áo xanh đáp:

- Đi đến Tử Cốc, bởi vì sẽ không ai ngờ chúng ta dám đến Tử Cốc.

Y lại bàn thêm:

- Vả lại Ngọc đại tiểu thư cũng bảo chúng ta phải đi con đường này, vì tiểu thư cũng sẽ đến Tử Cốc.

Không ai hỏi y "tại sao", vì ai cũng tin Ngọc đại tiểu thư làm như vậy hẳn có lý do chính đáng.

Xe chạy nhanh và êm, trong xe rộng rãi thoải mái. Đại Uyển ngồi mải nhìn người áo xanh, bất chợt cô hỏi:

- Các hạ có phải là đệ tử Cái Bang?

Mọi người đều đoán như thế, vì muốn bố trí một kế hoạch bí mật như vầy, chỉ có Cái Bang mới có đủ nhân lực làm được, mà người dám nhúng tay vào vụ này, cũng chỉ có Giang Nam Du Ngũ.

Nhưng người áo xanh lại lắc đầu:

- Tôi không phải là đệ tử cái bang, tôi chưa từng đi lại trên giang hồ.

Câu trả lời khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, Đại Uyển lại hỏi:

- Xin hỏi quý tính đại danh các hạ?

Người áo xanh ngần ngừ một chút, dường như không muốn nói tên mình, cuối cùng y nói:

- Tôi tên là Du Lục.

- Du Lục?

Mọi người ngạc nhiên hỏi:

- Giang Nam Du Ngũ là gì của các hạ?

- Là ngũ ca của tôi.

Giang Nam Du Ngũ vang danh thiên hạ, thống lãnh giang hồ đệ nhất đại bang, không ai không biết. Em trai của y hẳn phải là một người cũng có tiếng, nhưng mọi người chưa bao giờ nghe đến nhân vật Du Lục này.

Du Lục nói:

- Các vị chắc hẳn không biết Du Ngũ có một người em trai như tôi, nhất định các vị lấy làm lạ tại sao em trai Du Ngũ chưa từng lộ diện trên giang hồ?

Y lại cười gượng nói tiếp:

- Có một ca ca như Du Ngũ, thì tôi còn đi lại trên giang hồ làm gì? Dù có cố đến trăm năm cũng chỉ là em trai của Du Ngũ.

Y nhìn đôi tay to lớn rắn chắc của mình, chậm rãi nói:

- Vả lại tôi chẳng làm được chuyện gì cả, chỉ biết đào hang.

Mã Như Long nhìn người áo xanh, trong mắt bỗng lộ vẻ kính trọng, như trọng một kẻ có chí, có nhân cách độc lập tự cường. Y nói:

- Các hạ bảo rằng mình không có bản lãnh, chỉ biết đào hang. Nhưng các hạ lại đào được một địa đạo dài bảy, tám chục trượng cách mấy con đường, lại trổ ngõ ra ngay bên trong tiệm tạp hóa.

Mã Như Long thở dài, nói tiếp:

- Các hạ tự cho mình chẳng có tài cán gì, nhưng muốn đào một địa đạo như vậy, trừ các hạ ra còn ai làm được?

Du Lục cười lên:

- Nghe huynh đài nói vậy, tôi cũng cảm thấy hình như mình cũng có chút tài nghệ.

Y mỉm cười nhìn Mã Như Long:

- Bây giờ tôi hiểu tại sao ngũ ca nói rằng, tính tốt nhất của huynh đài là huynh không quên chỗ tốt của người khác. Ngũ ca còn nói, người như huynh, trong đời ngũ ca chỉ gặp được hai người.

- Là hai người nào?

Du Lục cười bảo:

- Một là chính ngũ ca, hai là huynh đây.

Ánh mắt của Du Lục đầy tình thân ái:

- Do đó ngũ ca bảo tôi hỏi huynh, có chịu làm bạn với một kẻ chỉ biết đào hang chăng?

Mã Như Long đã đưa tay ra.

Đêm Trong Nhà Vắng

Giang Nam Du Ngũ chẳng những là một vị danh hiệp trong giang hồ, mà còn là một tài tử có tiếng, kỳ tài tuyệt nghệ, tiêu sái bất phàm. Nhưng Du Lục là một loại người khác hoàn toàn, cũng như chính y đã nói, một kẻ vụng về, tay chân thô kệch, tầm thường mộc mạc. Một khuôn mặt ngay thật, chẳng có chút thông minh gì cả, chỉ lúc nào y mỉm cười, mới nhìn thấy được đôi chút hình bóng của Du Ngũ. Tuy nhiên bây giờ mọi người đều rất hiếu kỳ về Du Lục, đều cảm thấy y chẳng phải tầm thường đơn giản như ngoại hình của y. Ai cũng có rất nhiều điều muốn hỏi Du Lục, bởi ai cũng nôn nóng muốn biết thật sự y là một người như thế nào.

- Trước giờ các hạ có đi lại trên giang hồ chăng? Thông thường thì các hạ làm gì?

Du Lục đáp:

- Thứ gì cũng có làm qua, tuy nhiên thông thường thì tôi xây nhà cho người ta.

- Các hạ là thợ nề, hay thợ mộc?

- Thợ nề thợ mộc gì tôi cũng làm, nhưng thường thì tôi thiết kế nhiều hơn.

Muốn xây nhà chắc chắn phải làm thiết kế trước, phải vẽ sơ đồ, nhà cao bao nhiêu? Mái nhà đổ dốc bao nhiêu? Chịu được bao nhiêu trọng lượng? Nền đất cần đào sâu đến mức nào? Mọi thứ đều cần tính toán rất chính xác, không thể sai sót.

Đào đường hầm cũng thế, cũng cần tính toán cự ly, phương hướng, chỉ cần sai trệch đi một chút, thì ngõ ra sẽ không đúng ngay nơi dự tính. Nếu Du Lục trổ ngõ ra phía ngoài tiệm tạp hóa thì có lẽ đã tự đào mồ chôn chính mình và những kẻ khác.

Đại Uyển thở dài:

- Giờ ta đã hiểu tại sao Du Ngũ gia đặc biệt thỉnh các hạ đến đào hang. Muốn đào được một địa đạo như thế, nhất định còn khó hơn xây nhà.

Du Lục đáp:

- Địa đạo ấy chẳng phải do một mình tôi làm, lúc nãy ba cỗ xe ngựa kia đều chở những trợ thủ của tôi.

Điều này đương nhiên cũng nằm trong kế hoạch, những người ấy khi đến là trợ thủ đào hang, khi đi lại giúp Du Lục đánh lạc hướng Vô Thập Tam, như thế mỗi người đều được sử dụng rất hữu hiệu.

- Chắc họ đều là người của ngũ ca các hạ phái đến, là đệ tử Cái Bang.

Mọi người đều nghĩ thế, song Du Lục khẽ cười bảo:

- Họ chẳng phải đệ tử Cái Bang, họ là những trợ thủ giúp tôi xây nhà, do đó họ cũng biết đào hang.

Mọi người cảm thấy bất ngờ:

- Kế hoạch này là do các hạ bố trí?

Du Lục mỉm cười:

- Ngũ ca đã nhờ tôi làm việc này, thì đương nhiên tôi phải làm cho đến nơi đến chốn.

Kế hoạch cẩn thận bí mật như thế, hành động lớn lao như thế, lại hoàn toàn do một kẻ "vụng về" chủ trì. Du Lục trông vẫn vụng thô, khờ khạo, trên tay, mặt, y phục và giày dính đầy bùn đất, cả móng tay cũng bám đất, tuy nhiên chẳng còn ai cảm thấy y thô kệch, thiếu thông minh nữa.

Có người hỏi thêm:

- Còn Du Ngũ gia đâu?

Du Lục thở ra:

- Ngũ ca giao chuyện này cho tôi, không thèm để ý đến nữa.

Thiết Chấn Thiên bỗng thở dài than:

- Nếu ta có một huynh đệ giống như các hạ, thì ta cũng sẽ làm như Du Ngũ, không cần phải lo nữa.

Vừa thở dài, Thiết Chấn Thiên vừa trừng mắt nhìn Tuyệt Đại Sư, mọi người đều biết chắc chắn y đang nghĩ đến người anh em Thiết Toàn Nghĩa. Huynh đệ của y có thể không bì được với em trai Du Ngũ, nhưng y cũng có thể làm được điều mà những người anh em khác chưa chắc đã làm được. Thiết Toàn Nghĩa dám chịu chết vì anh mình bất cứ lúc nào.

Tuyệt Đại Sư không một phản ứng nào. Ai nói gì ông cũng làm như không nghe gì cả.

Đã nửa đêm.

Lúc lên xe ngựa trời đã tối, bây giờ tính ra đi đã được hơn hai giờ. Mọi người đều tưởng rằng Du Lục sẽ tiếp tục đi suốt đêm, nhưng mọi người tưởng lầm cả.

Xe đang vào một thị trấn lớn, vừa đi qua một đại lộ rộng lớn. Nhìn qua cửa sổ xe, hai bên đường các tiệm tuy đã tắt đèn, nhưng vẫn thấy được nét phồn vinh náo nhiệt của thị trấn này.

Mọi người đang ngắm quan cảnh bên ngoài, xe ngựa bỗng chuyển hướng đi vào một ngõ cụt.

Cuối ngõ không có đường ra, chỉ có một căn nhà, trông vào biết ngay là một căn nhà bề thế. Cổng lớn sơn son, hai phía tả hữu có hai con sư tử đá, một bên có lối cho xe ngựa đi vào.

Cổng son đang đóng im ỉm, xe ngựa thì đang xăm xăm tiếng đến trước nhà, như sắp sửa tông vào cổng. Ngay lúc ấy, cổng son bỗng bật mở rộng, xe ngựa đi thẳng vào, dừng ở một khoảng sân rất rộng phía trong. Xe vừa đi vào, cổng lớn lại đóng ngay lại.

Lúc này Du Lục đẩy cửa xe mở ra, bảo:

- Mời các vị xuống xe.

- Xuống xe? Xuống xe làm gì?

- Tối nay chúng ta lưu lại đây!

- Tại sao phải ở lại đây?

Du Lục cười:

- Bởi vì Vô Thập Tam nhất định cho rằng chúng ta sẽ đi suốt đêm đến Tử Cốc.

Thiết Chấn Thiên bật cười:

- Ý kiến này hay đấy!

Khoảng sân rất rộng, căn nhà rất to lớn, những nét vẽ cùng nét điêu khắc còn mới trên thân rường cột, từng khung cửa sổ giấy trắng tinh mới được trát hồ dán lên, trong ánh đêm nhìn màu trắng như phát ra ánh sáng. Thế nhưng bên trong căn nhà không có thứ gì cả, không người, không bàn ghế, không vật gia dụng, thậm chí không có đèn. Nhà không trữ đèn dầu, chỉ nhờ ánh sao và ánh trăng, trong bóng đêm căn nhà đứng sừng sững như một tòa biệt thự sang trọng, nhưng lại trống vắng, lạnh lẽo, ảm đạm.

Du Lục giải thích:

- Căn nhà này là do tôi mới xây giùm cho một người, chủ nhân là một vị trí sĩ đã cáo lão từ quan, chờ đến hạ tuần tháng này sẽ dọn vào.

Bây giờ một vầng trăng khuyết đang treo giữa trời, cho nên nơi đây chẳng có lấy một người.

- Lúc nãy kẻ mở cửa là ai?

Du Lục đáp:

- Cũng là một trong nhóm giúp tôi dựng nhà, tôi bảo đảm ông ấy tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật của chúng ta.

Người này đương nhiên không tiết lộ bí mật của bất kỳ kẻ nào. Y là một người già cả vừa điếc vừa câm, lại què quặt và gù lưng, chẳng còn ham muốn gì trong cuộc sống, do đó trên đời này cũng chẳng có chuyện gì đánh động y được.

Một căn biệt thự tráng lệ nhưng trống không, một kẻ tàn phế xấu xí chậm chạp, một cái đèn lồng cũ rách với ánh đèn leo lét mù mờ, trong một đêm xuân trăng khuyết gió lạnh có bảy kẻ đào vong. Cái đèn lồng đong đưa trong gió, lão gù xấu xí cầm đèn lồng khập khiễng đi từng bước phía trước dẫn đường, người khác không thấy được mặt lão, mà lão hẳn cũng không muốn kẻ khác nhìn thấy mình.

Lão gù đưa bảy người chia ra vào bốn căn phòng. Mã Như Long và Du Lục chiếm một phòng, Đại Uyển và Tạ Ngọc Luân một phòng, một cho Thiết Chấn Thiên và Vương Vạn Võ, còn lại Tuyệt Đại Sư chiếm riêng một phòng. Chẳng ai muốn tiếp cận Tuyệt Đại Sư, ông cũng không muốn bắt chuyện với ai. Trong đêm lạnh vắng, một mình một phòng trống, chẳng biết khi những chuyện cũ trong quá khứ ùa về trong trí thì ông nghĩ gì?

Mọi người đều cảm thấy khá mệt mỏi, nhưng không phải ai cũng ngủ được. Tạ Ngọc Luân chưa

ngủ, nằm trên mặt đất trải chiếu, cô nghe tiếng gió rít ngoài song như tiếng thiếu phụ đang khóc tỉ tê.

- A Uyển, mi ngủ chưa?

Đại Uyển cũng không ngủ được:

- Chưa.

Tạ Ngọc Luân hỏi:

- Tại sao mi không ngủ được? Đang nghĩ gì vậy?

- Tôi chẳng nghĩ gì cả, tôi chỉ muốn ngủ một giấc cho no.

Tạ Ngọc Luân chợt cười khẽ:

- Mi đừng gạt ta, ta biết mi đang nghĩ gì.

-...

- Mi đang nghĩ đến Mã Như Long, ta biết mi thích hắn.

Đại Uyển không nhận, cũng không chối, chỉ hỏi ngược lại:

- Sao tiểu thư chưa ngủ? Cô đang nghĩ gì đó?

Câu trả lời của Tạ Ngọc Luân hẳn làm ai cũng ngạc nhiên.

Cô thở dài:

- Ta cũng giống mi, ta đang nghĩ đến Mã Như Long. Mấy tháng nay, đêm nào hắn cũng ngủ chung một phòng với ta, mỗi đêm ta đều nghe được tiếng thở của hắn, bây giờ làm sao ta không nhớ đến hắn được? Làm sao ngủ được?

Đại Uyển không nói gì thêm, nhưng đột nhiên cô bật dậy đi đến mở cửa sổ ra.

Trong đêm khuya khoắt, một cô gái như Đại Uyển, nếu bị người khác khuấy động tâm sự, còn nói gì được?

Tạ Ngọc Luân hình như có nhiều điều muốn nói:

- Ta không có chị em khác, chỉ có mình mi là thân nhất. Chưa bao giờ ta nghĩ mi có thể hại ta, cho nên hôm ấy lúc mi đột nhiên xuất thủ điểm huyệt ta, thật làm ta quá bất ngờ.

Cô lại thở dài:

- Bây giờ tuy ta đã hiểu rõ mi làm thế là có hảo ý, nhưng lúc ấy quả làm ta một phen hoảng sợ.

Đại Uyển không quay đầu lại, cũng không đáp.

- Nếu lúc ấy ta hoàn toàn hôn mê cũng còn đỡ, đằng này ta còn tỉnh táo, mi làm gì ta đều biết rõ, ta chẳng thể quên được. Mi đem ta bỏ vào căn phòng ấy, lột trần ta rồi để ta nằm trên một cái giường gỗ vừa lạnh vừa cứng, còn dắt một gã nam nhân vào ngắm thân thể ta... những điều

ấy ta đều biết.

Đại Uyển bỗng thở ra:

- Lúc ấy tôi tưởng tiểu thư đã ngất đi, cho nên...

Tạ Ngọc Luân ngắt lời Đại Uyển:

- Mi có biết lúc ấy trong lòng ta cảm giác ra sao chăng? Mi có biết một người con gái lần đầu tiên bị một gã nam nhân lạ mặt nhìn thấy thân thể, trong lòng có cảm giác như thế nào chăng?

- Tôi không biết.

- Dĩ nhiên mi chẳng biết được, bởi mi chưa từng bị lột trần, cũng chưa bị nam nhân nào nhìn thấy thân thể.

Tạ Ngọc Luân bỗng cười lên:

- Nhưng ta bảo đảm mi sắp sửa nếm mùi rồi.

Đại Uyển biến sắc, bỗng tung mình vọt ra ngoài song cửa như tên bắn, nhưng cô đã chậm một bước. Ngay lúc cô tung mình, Tạ Ngọc Luân đã xuất thủ từ phía sau lưng điểm huyệt khống chế cô.

Tạ Ngọc Luân muốn trả thù. Đại Uyển cảnh giác mới phóng mình trốn đi...

nhưng sự thật không phải như thế.

Đại Uyển biến sắc mặt muốn phóng ra ngoài, chẳng phải vì cô phát giác ra Tạ Ngọc Luân sắp ra tay, mà vì cô nhìn thấy một việc kinh hoàng đáng sợ, một việc cô không thể tưởng tượng sẽ tận mắt chứng kiến.

Nếu Đại Uyển nói được hẳn đã không xảy ra những chuyện tiếp theo đó. Nhưng Tạ Ngọc Luân đã thuận tay điểm sáu, bảy huyệt đạo trên mình Đại Uyển, cả Á huyệt cũng bị phong tỏa, nên Đại Uyển không nói được chữ nào.

Nếu Tạ Ngọc Luân biết Đại Uyển nhìn thấy chuyện gì, nhất định cũng giật mình, rất tiếc chính cô cũng không biết, nên cô vẫn còn cười rất thích chí.

Tạ Ngọc Luân cười khúc khích:

- Bây giờ mi sắp biết được cảm giác lúc ấy của ta rồi, bởi vì ta cũng sẽ dùng cách ấy với mi, ta cũng sẽ cho Mã Như Long ngắm thân thể của mi.

Mã Như Long chưa ngủ. Y muốn trò chuyện cùng Du Lục một chút, nhưng Du Lục vừa ngã mình xuống chiếu là ngủ vùi. Du Lục chẳng phải người trong chốn giang hồ, không ai biết y nên y không hưởng danh vọng gì, mà y cũng không có những phiền não của kẻ có tên tuổi.

Mã Như Long than thầm, y cũng hy vọng làm một người bình thường như Du Lục, mỗi cuối ngày ngã mình xuống giường là có thể ngủ ngay được. Đáng tiếc y là Mã Như Long.

Cửa sổ nửa mở nửa khép, tiếng gió ngoài song đang rít nhẹ, bỗng Mã Như Long nhìn thấy ngoài cửa sổ có người vẫy tay với y. Tạ Ngọc Luân đang ra dấu bảo y ra ngoài.

Đôi mắt cô sáng long lanh:

- Ta dắt ngươi đi xem cái này, bảo đảm ngươi nhất định rất thích.

Tạ Ngọc Luân cười thích thú, ra chiều bí mật, Mã Như Long đương nhiên không dằn được phải đi theo cô. Họ trở về phòng Tạ Ngọc Luân và Đại Uyển, trên mặt đất có hai chiếc chiếu.

Tạ Ngọc Luân đã đặt Đại Uyển nằm trên một chiếc chiếu, dùng chiếc kia che phủ lại.

Cô nói:

- Ngươi giỡ chiếu ra xem đi, xem đầu này trước rồi hẳn xem đầu kia.

Tạ Ngọc Luân muốn cho Mã Như Long nhìn thấy chân của Đại Uyển trước, sau đó nhìn mặt Đại Uyển. Mã Như Long làm theo lời cô, xem xong một đầu y đã biến sắc, vừa xem nốt đầu kia mặt y lộ vẻ như vừa bị ai đâm một dao.

Tạ Ngọc Luân lại cười khanh khách:

- Ta cứ tưởng ngươi sẽ không hoảng sợ đến thế, bởi ngươi cũng phải đoán được ta nhất định sẽ trả thù.

Sắc mặt Mã Như Long trông càng đáng sợ hơn, y lặng người một lúc mới hỏi:

- Cô muốn trả thù ai?

Tạ Ngọc Luân cười nói:

- Đương nhiên là Đại Uyển, lúc trước cô ả đối xử với ta thế nào, thì bây giờ ta cũng làm thế ấy với cô ả.

- Lúc trước cô ấy đối xử với cô thế nào, thì bây giờ cô cũng làm thế ấy với cô ấy.

Mã Như Long lặp lại câu nói của Tạ Ngọc Luân, nghe giọng nói của y cũng như thể vừa bị ai đâm một nhát.

- Có phải cô phong tỏa huyệt đạo của cô ấy rồi đặt cô ấy nằm dưới chiếc chiếu này?

Tạ Ngọc Luân vừa gật đầu, vừa cười. Mã Như Long không nói gì thêm, bỗng y giở hẳn tấm chiếu bên trên ra. Đột nhiên Tạ Ngọc Luân không còn cười nữa, mặt cô cũng lộ vẻ như thể bị người đâm một nhát dao rất nặng. Lúc nãy rõ ràng cô đặt Đại Uyển tại đây, dùng chiếu che lại, nhưng bây giờ người nằm dưới chiếu chẳng phải là Đại Uyển, mà là lão già câm điếc tàn phế.

Kinh Hồn Một Đêm

Bây giờ thì kẻ tàn phế này không có gì khác người nữa cả, bởi lão đã chết.

Ai rồi cũng phải chết, người chết đều giống nhau, bất luận là anh hùng, mỹ nhân cũng thế, chết rồi cũng chẳng có gì khác nhau cả. Điểm duy nhất khác biệt của người chết này là đôi tay lão vẫn còn nắm chặt vào nhau, như một người hà tiện đang cố giữ túi tiền của mình. Trong tay lão có gì?

Mã Như Long kéo những ngón tay lão gù ra, sắc mặt càng sững sờ hơn. Trong tay kẻ chết đang cầm một cục đá, loại đá tròn bóng đen láy chỉ có tại Tử Cốc mà thôi.

Tạ Ngọc Luân kêu thất thanh:

- Vô Thập Tam!

Nếu Vô Thập Tam quả thật đã đến đây, thì Đại Uyển đã bị mang đi đâu? Câu hỏi này Mã Như Long và Tạ Ngọc Luân đều không đáp được, thậm chí không dám nghĩ đến hậu quả.

Còn một nghi vấn nữa:

kế hoạch của Du Lục tuyệt đối bí mật, Vô Thập Tam dùng cách gì mà tìm đến đây được?

Thiết Chấn Thiên đang ngủ. Một người đầy kinh nghiệm giang hồ như y, chỉ cần có cơ hội ngủ được là sẽ ngủ, y cho rằng kế hoạch của Du Lục rất kín, nơi này rất an toàn.

Chỉ có điều, vì y nhiều kinh nghiệm giang hồ nên cũng rất dễ tỉnh giấc. Y bị một thứ tiếng động kỳ lạ đánh thức, lúc tỉnh dậy đã không thấy Vương Vạn Võ đâu cả, đến chiếc chiếu y nằm cũng không có ở đấy.

Trong phòng, cánh cửa ra vào duy nhất cùng hai bên cửa sổ vẫn còn đóng kín, Thiết Chấn Thiên cũng không nghe tiếng Vương Vạn Võ mở cửa, vả lại cửa được cài then từ phía trong phòng, nếu họ Vương có ra ngoài cũng chẳng thể nào cài then cửa từ phía trong được.

Thế nhưng Vương Vạn Võ đã biến mất, y làm thế nào ra khỏi gian phòng này?

Cách giải thích duy nhất là căn phòng có ngõ ra bí mật. Các căn biệt thự thường có địa đạo dẫn đến mật thất, hơn thế nữa căn nhà này là do Du Lục thiết kế.

Thế nhưng Thiết Chấn Thiên không tìm thấy ngõ ra nào khác. Y cảm thấy kỳ quái, Vương Vạn Võ cũng giống như y, lần đầu đến đây, y không tìm thấy ngõ ra, họ Vương B làm sao tìm thấy? Họ Vương tại sao không chịu ngủ, lại len lén bỏ đi đâu? Nếu cần đi ra ngoài, cũng đâu cần phải dùng địa đạo mà đi?

Thiết Chấn Thiên không nghĩ thêm, chuyện nghĩ không thông, y không nghĩ nhiều. Y mở cửa bước ra ngoài, vừa đúng lúc nhìn thấy Tạ Ngọc Luân đến ra dấu cho Mã Như Long đi theo cô. Y không lên tiếng gọi họ, vì chuyện thanh niên thiếu nữ tư tình trong đêm khuya chẳng liên hệ gì đến y. Vả lại y cũng không muốn làm chuyện vô duyên gây mất hứng cho người khác, y chỉ

muốn đi tìm Vương Vạn Võ.

Phía sau khu phòng ngủ là một hậu viên cực lớn, chưa được sửa sang sắp xếp, nên trông quang cảnh rất âm u hoang vắng giữa đêm khuya tĩnh lặng. Thiết Chấn Thiên bước qua một bờ đê xếp bằng đá, bỗng nghe có tiếng thở từ phía sau hòn giả sơn.

Phía sau giả sơn là một hồ nước trồng sen, tuy chưa có hoa nhưng có nước đầy hồ.

Có một người đang trần mình từ dưới hồ bước lên, ngã mình trên bờ đất, thở hồng hộc.

Y không phải Vương Vạn Võ, mà là Tuyệt Đại Sư.

Thiết Chấn Thiên chưng hửng. Y chưa từng nghĩ đến sẽ nhìn thấy Tuyệt Đại Sư như thế này, nhưng chợt hiểu ra. Tuyệt Đại Sư cũng là người, cũng có dục vọng, cũng có lúc bị dục vọng thiêu đốt, nhưng ông không thể phát tiết giống như những kẻ khác, chỉ có chờ đến nửa đêm không người, mới ra hồ dùng nước lạnh để khống chế chính mình. Thiết Chấn Thiên bỗng cảm thấy Tuyệt Đại Sư thật đáng thương hại!

Lúc này Tuyệt Đại Sư giật mình, vội ngồi dậy mặc áo vào, kinh ngạc nhìn Thiết Chấn Thiên.

Thiết Chấn Thiên thở dài:

- Ngươi không phải sợ ta nói cho ai khác biết, chuyện ta nhìn thấy đêm nay, sẽ chẳng có kẻ thứ ba biết đâu.

Tuyệt Đại Sư hoang mang hỏi:

- Ngươi có biết Thiết Toàn Nghĩa đã chết chăng?

Thiết Chấn Thiên nắm chặt tay:

- Ngươi giết Nghĩa đệ?

- Là ai giết cũng vậy, nếu ngươi muốn báo thù cho y, bây giờ có thể ra tay.

Thiết Chấn Thiên nhìn Tuyệt Đại Sư, chẳng những không xuất thủ, mà ngược lại thở ra:

- Bây giờ ta không thể giết ngươi.

- Tại sao?

Bởi vì bây giờ Thiết Chấn Thiên đã nảy sinh lòng thương hại cho Tuyệt Đại Sư, nên y không còn sát cơ. Y không nói ra điều này, bởi ngay lúc ấy y nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, là tiếng của Tạ Ngọc Luân lúc nhìn thấy thi thể của lão gù tàn phế.

Thi thể lão gù không có một vết máu, cũng không thấy vết thương chỗ nào, đòn trí mạng là do lão bị người dùng nội gia chưởng lực ép đứt tâm mạch. Đó là một loại nội gia chưởng lực cực kỳ âm nhu, sau khi chấn đoạn tâm mạch vẫn không lưu lại chút dấu ấn nào cả. Lúc Thiết Chấn Thiên vội chạy đến xem, Du Lục cũng đến, hiển nhiên y vừa sợ vừa giận.

Du Lục hỏi:

- Ai giết lão gù? Tại sao lại giết một kẻ tàn phế tội nghiệp thế này?

Thiết Chấn Thiên cũng rất phẫn nộ:

- Gã hung thủ ấy muốn giết là giết, chẳng cần có lý do gì cả.

- Thiết huynh muốn nói đến Vô Thập Tam?

- Trừ tên điên ấy còn ai nữa?

Du Lục càng kinh ngạc hơn:

- Làm sao y tìm đến đây được? Chẳng lẽ kế hoạch của tôi có chỗ sơ hở?

Câu hỏi này mọi người cũng có nghĩ đến.

Tạ Ngọc Luân vụt lên tiếng:

- Ta hiểu rồi.

- Hiểu cái gì?

- Tên ác ma ấy đến tiếng rùa đẻ trứng còn nghe được, làm sao không nghe ra tiếng ngươi đào hầm chứ? Nhất định là hắn đã chờ sẵn ở ngõ ra của địa đạo, rồi bám sát theo chúng ta.

Du Lục lắc đầu quả quyết:

- Không đúng, y không thể nào nghe được tiếng tôi đào hầm. Nếu y kê tai sát mặt đất, cố hết sức lắng nghe thì may ra có thể nghe được, hẳn đấy là cách y đã nghe được tiếng rùa đẻ trứng.

Vả lại "tiếng rùa đẻ trứng" chỉ là một cách hình dung, thật sự rùa đẻ có tiếng động chăng? Chưa ai nghe qua nên cũng chẳng ai biết rõ.

Du Lục nói tiếp:

- Lúc tôi đào đường hầm, thì Vô Thập Tam chỉ chú ý đến tiếng động bên trong tiệm tạp hóa, làm sao nghe được tiếng xa văng vẳng dưới lòng đất? Mà chúng tôi rất cẩn thận, hầu như chẳng hề gây nên tiếng động nhỏ nữa.

Du Lục rất tự tin, mọi người không thể không tin y, do đó nghi vấn lại hoàn nghi vấn.

- Nếu Vô Thập Tam không nghe được tiếng đào đường hầm dưới lòng đất, và kế hoạch này không chỗ sơ hở, thì làm thế nào trong một buổi y đã tìm đến chỗ này?

Thiết Chấn Thiên bỗng nói:

- Kế hoạch này có một chỗ sơ hở.

- Hở chỗ nào?

- Trên mình Vương Vạn Võ.

Du Lục lập tức nói:

- Thiết huynh cho rằng hắn là kẻ gian? Hay là dọc đường hắn đã để lại ám ký cho Vô Thập Tam truy tầm đến đây?

Nghi vấn đã có giải đáp. Trừ Vương Vạn Võ ra, trong nhóm không có người nào khác khả dĩ là gian tế, nếu không có kẻ nội gian, Vô Thập Tam chẳng thể nào tìm đến đây được.

- Vương Vạn Võ đâu rồi?

Thiết Chấn Thiên nói:

- Hắn đã biến đâu mất, lúc ta tỉnh giấc đã không thấy hắn đâu cả.

- Làm sao huynh thức giấc?

- Ta bị một thứ tiếng động kỳ lạ làm tỉnh giấc, ta vốn không nhận ra được đó là thứ âm thanh gì, nhưng bây giờ mới nghĩ đến, rất có thể là tiếng mở địa đạo.

Du Lục lập tức xác nhận:

- Căn phòng ấy vốn định làm thư phòng cho chủ nhân, y đặc biệt yêu cầu làm thêm địa đạo trổ từ căn phòng ấy, có lẽ khi còn tại chức y đã gây thù oán với một số người nên muốn để phòng có ngõ thoát.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Nhưng ta tìm mãi không thấy gì cả.

Địa đạo bí mật do Du Lục thiết kế, người khác đương nhiên khó lòng tìm ra, nhưng chính y thì chắc chắn tìm được.

Căn phòng định dùng làm thư phòng do đó cũng không hẹp lắm, Vương Vạn Võ vốn nằm tại góc sát cửa sổ. Ngõ vào địa đạo bí mật nằm ngay phía dưới chỗ họ Vương nằm ngủ, chỉ cần cho mở cơ quan là chỗ y nằm sẽ mở lên, hiện ra ngõ xuống phía dưới.

Thiết Chấn Thiên không tìm ra chỗ điều khiển cơ quan, vì chỗ ấy chỉ là một hoa văn khắc nổi trên khung cửa sổ.

Du Lục bấm vào hình hoa, cánh cửa ngầm mở bật lên, ngõ vào địa đạo hiện ra.

Bên trong u ám ẩm ướt, địa đạo trổ ngõ ra tại một lòng giếng. Cái giếng này đương nhiên là một giếng không nước.

Lúc này tuy giếng không có nước, nhưng lại có một người, một người chết được bó lại bằng chiếu, chính là loại chiếu mọi người nằm ngủ. Người ấy là Vương Vạn Võ.

Sau Canh Ba

Thi thể Vương Vạn Võ cũng không một vết thương hay vết máu, y cũng bị cùng một loại chưởng lực cực kỳ âm nhu gây chấn đoạn tâm mạch mà chết.

- Tại sao y phải chết?

Người hỏi là Tạ Ngọc Luân, người đáp là Thiết Chấn Thiên:

- Dĩ nhiên y phải chết, kẻ làm nội gian thế nào cũng bị hậu quả này.

- Ngươi cho rằng Vô Thập Tam giết hắn diệt khẩu ư?

Hẳn là thế. Câu hỏi này cũng đã có câu giải đáp, chỉ có một cách giải đáp duy nhất.

Nhưng còn một câu hỏi không ai trả lời được:

"Vô Thập Tam đang ở đâu? Đại Uyển ở đâu? Vô Thập Tam sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó Đại Uyển?" Mọi người không dám nghĩ xa hơn nữa.

Xa xa có tiếng trống chuyển canh đang gõ ba tiếng, canh ba thường là lúc dễ mất mạng nhất. Mọi người bỗng nghĩ đến Tuyệt Đại Sư.

Lúc nãy vừa nghe tiếng Tạ Ngọc Luân kêu thét, Thiết Chấn Thiên vội chạy đến đây, song Tuyệt Đại Sư vẫn còn ở lại bên hồ nước. Ông và Thiết Chấn Thiên cùng nghe thấy tiếng la ấy, đều phải biết đã xảy ra chuyện lớn, đúng lý phải cũng phải đến đây.

Nhưng ông không đến.

Không lẽ ông cũng như Vương Vạn Võ, bị người âm thầm dùng âm chưởng đánh chết tại một góc tối nào đó của căn nhà này, mà trong tay cũng cầm một viên đá đen?

Không khí nơi đây giờ bao trùm một bóng tối của tử thần, bất kỳ ai đều có thể bị ám sát bất cứ lúc nào. Kẻ đầu tiên là lão tàn phế, kế đến là Vương Vạn Võ, người tiếp theo có thể là Tuyệt Đại Sư, tiếp theo sau đó sẽ đến phiên ai?

Canh ba đã qua, đêm càng khuya, người chết càng nhiều. Hung thủ giết người như một bóng ma vờn qua lại, bây giờ rất có thể đang ở trong bóng tối lựa chọn đối tượng kế tiếp. Mã Như Long biết đã đến lúc phải có quyết định.

- Mọi người hãy đi đi.

Tạ Ngọc Luân hỏi:

- Đi à? Đi đâu?

Mã Như Long đáp:

- Đi đâu cũng được, miễn sao rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

- Chúng ta đi cả, còn ngươi thì sao?

- Tôi...

Tạ Ngọc Luân bỗng nói lớn:

- Ta biết ngươi muốn làm gì, ngươi định ở lại để tìm Đại Uyển, nếu tìm không được Đại Uyển nhất định ngươi sẽ không bỏ đi.

Mã Như Long thừa nhận:

- Chẳng lẽ tôi không nên tìm cô ấy sao?

Tạ Ngọc Luân cười nhạt:

- Dĩ nhiên ngươi nên tìm Đại Uyển, nhưng tại sao ngươi không nghĩ thử xem mình có thể tìm được người chăng? Tìm được rồi thì ra sao? Chẳng lẽ ngươi thừa sức cứu Đại Uyển thoát khỏi tay Vô Thập Tam à? Ngươi tưởng Vô Thập Tam không dám giết ngươi sao?

Cô càng nói càng kích động:

- Ngươi một lòng một dạ muốn tìm Đại Uyển, trừ cô ấy ra, người khác bộ không phải là người sao? Sao ngươi không nghĩ đến người khác, hay nghĩ cho chính ngươi nữa?

Tạ Ngọc Luân nói đến hai câu sau cùng, mắt rươm rướm lệ như chực rơi xuống.

Mọi người đều biết tại sao cô rơi lệ, Mã Như Long đương nhiên cũng biết điều này.

Nhưng y không nói câu nào, vì những gì muốn nói y đã nói hết, bất luận người khác nói sao, y cũng sẽ lưu lại đây.

Tạ Ngọc Luân cắn môi, dậm chân nói:

- Được rồi, ngươi muốn chết thì một mình ngươi chết đi, chúng ta đi thôi.

Miệng nói quyết ý đi, nhưng chân cô chẳng bước được một bước, như thể bị một sợi tơ mềm vô hình trói chặt.

Mã Như Long cuối cùng thở dài, dịu giọng nói:

- Thật ra cô cũng biết, nếu người mất tích không phải Đại Uyển mà là cô, tôi cũng sẽ quyết ý lưu lại đi tìm.

Mã Như Long chưa nói hết câu, lệ đã lăn xuống trên má Tạ Ngọc Luân.

Thiết Chấn Thiên đột nhiên ngững đầu lên trời cất tiếng cười:

- Ta cũng hiểu rồi. Ta cứ tưởng những kẻ không sợ chết đều là người vô tình, bây giờ mới biết mình lầm. Thì ra kẻ hữu tình càng không sợ chết, bởi trong lòng hữu tình, nên không còn sợ thứ gì khác nữa.

Y vỗ mạnh vào vai Mã Như Long, nói tiếp:

- Lão đệ không đi, chúng ta cũng không đi, nếu không tìm được Đại Uyển, thì không ai đi cả.

Vừa nói xong câu nói, Thiết Chấn Thiên đột nhiên băng mình ra ngoài, Mã Như Long và Tạ Ngọc Luân cũng phóng theo, bởi vì họ cùng nghe thấy một tiếng kêu, chẳng phải tiếng người kêu mà là tiếng ngựa hí.

Cửa lớn đã mở toang. Vừa nghe tiếng ngựa kêu, tiếng bánh xe chuyển động, cả ba vội chạy ra xem, thì xe ngựa đã chạy xa mất hút. Người đánh xe thì nằm chết trên nền đá, chân tay đã lạnh ngắt, bàn tay cũng nắm chặt một viên đá đen. Ai đã đánh xe đi? Đem ai đi?

Trong tiếng gió đêm còn vọng lại tiếng xe lăn bánh cùng tiếng ngựa hí, muốn đuổi theo cũng không khó.

- Đuổi mau!

Thiết Chấn Thiên vung hai cánh tay, thi triển khinh công "Bát Bộ Cản Thuyền", nhắm hướng có tiếng xe ngựa vọng lại mà đuổi theo.

Người trong giang hồ đều biết loại khinh công này, mỗi người đều đã nghe đến cái tên Bát Bộ Cản Thuyền. Nhưng người có thể luyện thành thân pháp này thì rất ít.

Cũng may khinh công Thiên Mã Hành Không của Mã Như Long cũng là một môn tuyệt kỹ khinh công nổi tiếng, nên y đuổi kịp Thiết Chấn Thiên. Có thể sánh vai một Thiết Chấn Thiên nổi tiếng để thi triển khinh công chắc chắn là một điều đáng tự hào.

Thiết Chấn Thiên cũng vỗ vai Mã Như Long tỏ ý tán dương. Tuy nhiên chẳng bao lâu cả hai đều cảm thấy mình cũng không có gì đáng tự hào cả.

Đó là vì Tạ Ngọc Luân cũng đã bắt kịp hai người, cô nhẹ nhàng lướt cạnh cả hai, chẳng chút phí sức. Được Linh Lung Ngọc Thủ chữa trị xong, công lực của cô đã hồi phục hoàn toàn.

Cả ba người hợp sức lại, phải chăng đã đủ sức đối phó cùng Vô Thập Tam và tên hầu Ba Tư với đường đao sấm sét?

Chỗ công hiệu nhất của khinh công chẳng phải thế công, mà là "thủ", hay "thoái".

Trong bất cứ trận đấu nào, tác dụng của "thoái thủ" cũng thấp hơn thế "công kích", nhiều lúc tốn công lực nhiều hơn. Thi triển khinh công cũng hao tốn chân lực không kém môn võ nào khác.

Tuy vậy Tạ Ngọc Luân vẫn ung dung cười nói được.

Cô lên tiếng:

- Chúng ta chẳng thể nào đuổi kịp đâu, bốn con ngựa kéo xe đều là giống tốt, khi nãy ngồi trên xe tôi đã ước tính xem chúng chạy nhanh cỡ nào.

Ngừng lấy hơi một chút, Tạ Ngọc Luân nói tiếp:

- Mới ban đầu so ra chúng ta có phần nhanh hơn ngựa, nên có vẻ như chúng ta có thể đuổi kịp, nhưng thêm vài dặm nữa thì chúng ta sẽ dần dần chậm lại, mà ngựa lại chạy mau hơn.

Mã Như Long cũng biết Tạ Ngọc Luân đoán đúng, nhưng y vẫn phải đuổi theo, đuổi không kịp cũng phải cố theo. Cũng nhờ nhân loại có những quyết tâm không hối tiếc, lắm lúc biết không

thể mà vẫn cố gắng, nên nhân loại mới sinh tồn được.

Quả nhiên họ đuổi theo chẳng kịp. Xe ngựa phía trước mỗi lúc một phóng xa, dần dần không nghe thấy gì cả. Lúc này phía sau lại có tiếng xe ngựa vang lên, mỗi lúc một gần, người đánh xe là Du Lục. Ban đầu y chậm hơn, nhưng lúc này y đã đuổi kịp ba người, chiếc xe ngựa y đem đến có bốn con ngựa kéo. Du Lục cho mọi người lên xe.

Y nói quả quyết:

- Chúng ta nhất định sẽ đuổi kịp, vì con đường này chỉ có một đường thẳng, chiếc xe kia cũng chỉ đi có một đường.

- Con đường này dẫn đi đâu?

- Đến Tử Cốc.

Đuổi đến Tư Cốc rồi sẽ ra sao? Nếu tất cả mọi người đều không phải đối thủ của Vô Thập Tam, đuổi theo phải chăng chỉ là đi tìm cái chết? Câu hỏi này chẳng ai nghĩ đến.

Lúc này dường như ai cũng bị nhiễm tính Mã Như Long, làm việc theo nguyên tắc bất chấp hậu quả. Thái độ của mọi người trong lúc này có thể được diễn tả bằng một câu nói của Tạ Ngọc Luân:

- Dù gì đi nữa, Tử Cốc chẳng phải là chỗ ai ai cũng có thể đến, chúng ta đi đến được cũng chẳng phải là dễ.

Chưa có ai trong nhóm đã đến Tử Cốc, nên chẳng ai biết nơi ấy ra sao. Nhưng mọi người có thể tưởng tượng ra nơi ấy chắc không còn hoang vắng không người như ngày xưa nữa. Bởi nơi ấy đã có vàng, một lượng hoàng kim rất lớn không ai tưởng tượng được.

Hoàng kim chắc chắn có thể thay đổi mọi thứ, chắc đã có không ít các thanh niên ưu tú bị hấp dẫn đến nơi ấy để xây dựng nên lầu đài nguy nga. Mọi người đều nghĩ như thế trong đầu, rất tiếc mọi người cũng lầm cả.

Tử Cốc

Tử Cốc vẫn là Tử Cốc, không có hoàng kim, chẳng có cung điện, chẳng có gì cả. Cỗ xe ngựa chạy phía trước vừa vào cửa khẩu Tử Cốc bỗng biến mất một cách thần bí.

Sáng sớm, mặt trời vừa lên. Ánh nắng soi trên hắc thạch nhẵn bóng, phản chiếu sắc vàng như hoàng kim, rất tiếc hắc thạch vẫn hoàn hắc thạch, dù chúng có ngời lên ánh gì thì vẫn là hắc thạch, chẳng phải hoàng kim. Thế hoàng kim ở đâu?

Nếu nơi đây thật sự chẳng có hoàng kim, thì Vô Thập Tam dùng cách gì mua chuộc đám người kia?

Mã Như Long lo nghĩ đến Đại Uyển, chứ không quan tâm đến hoàng kim. Y tin rằng chỉ cần tìm được cỗ xe ngựa kia là có thể tìm được Đại Uyển. Một cỗ xe sáu ngựa làm thế nào biến mất trong phút chốc?

Mã Như Long bỗng thốt lên:

- Ở bên dưới!

Mọi người hỏi:

- Cái gì ở dưới?

- Xe ngựa, hoàng kim, người, tất cả đều ở bên dưới. Dưới lòng đất chắc hẳn có một căn cứ có qui mô rất lớn.

Điều này chẳng phải ảo tưởng. Có vàng là có thể làm được nhiều chuyện tưởng chẳng thể làm được. Nếu nói nơi đây có căn cứ bí mật dưới lòng đất, thì có lẽ người duy nhất có thể tìm ra ngõ vào là Du Lục.

Song Du Lục lắc đầu bảo:

- Các vị lầm rồi, bọn chúng chẳng phải ở dưới đất, mà là ở bên trên.

- Ở trên?

Mã Như Long quay đầu nhìn theo ánh mắt của Du Lục, thì thấy thanh đao cong dắt bên thắt lưng màu đỏ như máu. Tên hầu Ba Tư có đường đao sấm sét đang đứng trên một tảng đá phía trên cửa khẩu vào cốc, y đang vẫy tay về phía Mã Như Long.

Giọng tên hầu Ba Tư nghe lơ lớ nhưng vang dội:

- Mã Như Long! Ai là Mã Như Long, ngươi muốn tìm Đại Uyển, thì phải đi theo ta, ai khác đi theo thì Đại Uyển sẽ chết.

Bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa, cuộc sống hãy còn đa sắc đa dạng như thế, có ai muốn chết? Thế nhưng trên đời này vẫn có người đi làm những chuyện chắc chắn đưa đến cái chết. Chỉ cần họ cảm thấy có chuyện phải làm, dù có biết tất phải chết cũng không từ.

Mã Như Long là loại người này. Y chậm rãi quay lại đối diện với các bằng hữu, họ cũng hiểu tính y.

Thiết Chấn Thiên vốn không muốn nói, vì có nói bất cứ điều gì cũng vô dụng, nhưng y vẫn có điều cần phải nói. Y lên tiếng:

- Con người ấy là một kẻ điên, hắn giết người không cần có lý do nào cả.

- Đệ biết chứ.

- Huống hồ chi lần này hắn có lý do để giết lão đệ, bởi vì lão đệ đã gạt hắn một lần, lần này chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua, hạ xong lão đệ thì hắn vẫn có thể giết Đại Uyển.

- Điều này đệ cũng biết.

- Vậy ngươi vẫn muốn đi sao?

Mã Như Long chăm chú nhìn Thiết Chấn Thiên:

- Nếu đổi là lão huynh, thì huynh có đi chăng?

Thiết Chấn Thiên thở dài:

- Ta cũng sẽ đi, nhất định phải đi.

Thiết Chấn Thiên bước đến cầm chặt tay Mã Như Long, Du Lục cũng bước đến bắt lấy bàn tay kia của Mã Như Long, sau đó cả hai lẳng lặng bước tránh đi. Họ biết Tạ Ngọc Luân nhất định còn nhiều điều muốn nói với Mã Như Long, họ không muốn nghe, cũng không nỡ nghe.

Ánh nắng đang soi mặt Tạ Ngọc Luân, nắng thật rực rỡ, mà sắc mặt của cô thì trắng xanh như ánh trăng.

Lần này cô không nhỏ lệ, chỉ khẽ cười nói:

- Tôi biết công tử nhất định sẽ đi, nếu như tôi lọt vào tay bọn chúng, thì công tử cũng nhất định sẽ đi. Tôi chỉ muốn công tử hiểu rõ một điều.

- Chuyện gì?

- Bất kể công tử chết hay sống, bất luận trong lòng công tử thương ai, thì tôi cũng đã thuộc về công tử.

Nụ cười của Tạ Ngọc Luân càng thê lương hơn:

- Có khi nào công tử tự hỏi mình, trừ công tử ra, tôi còn có thể lấy ai khác nữa?

Mã Như Long đã đi, y bỏ đi không nói một lời nào cả, y chẳng thể trả lời câu hỏi của Tạ Ngọc Luân, cũng không dám nhìn lại nụ cười của cô. Mã Như Long đi rồi, thì bầu trời vẫn trong xanh, ánh nắng vẫn tươi sáng, những viên hắc thạch dưới đất vẫn ánh lên sắc vàng, bởi vạn vật chẳng khi nào thay đổi vì sự sinh tử của bất cứ kẻ nào.

Mã Như Long đi đã khá lâu mà vẫn chưa quay lại.

Tạ Ngọc Luân vụt nói:

- Các vị đi đi.

Thiết Chấn Thiên hỏi:

- Cô bảo chúng ta đi à? Tại sao?

- Các vị cũng biết y sẽ không trở lại, còn đợi làm gì nữa? Tiếp tục chờ có lợi gì đâu?

Du Lục đột nhiên la lớn:

- Có lợi chứ.

Tạ Ngọc Luân hỏi:

- Lợi chỗ nào?

Du Lục đáp:

- Tôi đã tìm ra rồi!

- Các hạ tìm thấy cái gì?

Du Lục không đáp, y dùng hành động trả lời. Y đã tìm ra bí mật của Tử Cốc, y tìm thấy chìa khóa vào bí thất.

Hắc thạch lấp lánh dưới ánh nắng, hằng ngàn vạn viên hắc thạch trông từa tựa nhau cả, nhưng thực chất thì chúng không giống nhau.

Kinh nghiệm của Du Lục giúp y phát hiện ra giữa hằng ngàn vạn viên hắc thạch lại có bốn mươi chín viên khác thường. Mã Như Long không lầm, bí mật của Tử Cốc quả thật nằm dưới lòng đất. Ngõ vào thạch thất bí mật nằm trong phạm vi bốn mươi chín viên đá khác thường kia, Du Lục đã tìm ra chìa khóa vào, chỉ tiếc là Mã Như Long đã đi rồi.

Hẻm núi hoang hiểm trở, cỏ cũng không mọc. Mã Như Long lặng lẽ bước theo tên hầu Ba Tư, chẳng biết đi đâu, cũng không rõ đã đi bao xa. Y hiểu ra cỗ xe ngựa mà y đuổi theo đã đi đâu. Xe không biến mất, cũng không chui vào cốc, mà đi vòng sau tảng đá lớn vào hẻm núi này.

Chẳng ngờ hẻm núi hiếm người đến này lại đủ rộng cho cỗ xe ngựa đi qua. Tuy nhiên cuối đường chẳng có cung điện nguy nga, thậm chí nhà cửa đều không có, chỉ có một hang động sâu hút, ước tính cũng vừa đủ rộng cho xe ngựa đi vào. Ánh nắng không vào trong hang, nên Mã Như Long không nhìn thấy cảnh bên trong hang, chỉ thấy Vô Thập Tam vòng tay đứng một mình trước miệng hang, xem ra rất nhàn nhã.

Cuối cùng Mã Như Long cũng nhìn rõ con người này. Vô Thập Tam cũng đang nhìn Mã Như Long, hai người đối diện nhìn nhau chăm chú rất lâu, Vô Thập Tam bỗng nở một nụ cười quái dị khó hiểu. Y đột nhiên thốt lên một câu thật bất ngờ:

- Tấn tuồng của chúng ta phải chăng đã đến lúc nên chấm dứt?

Nghi Vấn Trùng Trùng

Dưới lòng đất cũng không có hoàng kim, không có cung điện, cỗ xe ngựa mất tích kia cũng không thấy. Tuy ngõ vào địa đạo được xây rất khéo, nhưng bên dưới lại rất chật hẹp và đơn giản. Bên trong thạch thất chỉ có một cái giường, một cái bàn, một cái ghế lớn, đều là dùng đất sét đắp thành, phía ngoài gắn lên một lớp hắc thạch.

Không lẽ đây là nơi cư trú của Vô Thập Tam? Một võ lâm quái kiệt độc nhất vô nhị, làm sao lại ở một chỗ như thế này? Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, rất thất vọng, thậm chí không thể tin được.

Tuy nhiên nếu họ nghĩ kỹ một chút, sẽ rõ là nơi đây đúng phải là như vậy. Đây là Tử Cốc, một nơi chẳng có thứ gì cả. Vô Thập Tam dù gì cũng chỉ là người, chẳng phải thần thánh, tuy y có thể dùng trí tuệ, quyết tâm, và nghị lực phối hợp với một đôi tay hữu lực để tạo ra một địa đạo bí mật như vầy, nhưng y cũng chẳng thể nào hóa phép ra một cái giường gỗ như thật.

Vô Thập Tam muốn có giường, chỉ có cách dùng đất sét và hắc thạch làm nên, bởi vì nơi đây chỉ có đất và đá đen. Điểm này mọi người đều đúng lý phải thấy được.

Điều khó hiểu hơn, là thuộc hạ của Vô Thập Tam, những thanh niên tráng kiện ưu tú, được huấn luyện kỹ lưỡng kia làm sao chiêu dụ được? Họ từ đâu đến? Trú ngụ tại đâu?

Thật quái lạ! Tuy Vô Thập Tam không cách gì có được một cái giường thực thụ, cũng không có bàn ghế thực thụ, nhưng trên giường lại có chăn, trên bàn có đèn.

Tấm chăn trên giường thấy rõ là loại chăn bọc gấm tơ, rất mềm mại dễ chịu, trên mặt chăn còn có hình thêu rất khéo. Cái đèn trên bàn lại là loại đèn thủy tinh từ Ba Tư rất quý giá, bên trong hãy còn dầu. Nếu nơi này quả thật thứ gì cũng không có, thì đèn và chăn từ đâu ra?

Du Lục dùng đá lửa tùy thân thắp đèn thủy tinh, ánh sáng vừa bùng lên, mọi người bất ngờ bật kêu lên một tiếng, kể cả Thiết Chấn Thiên, một người được giang hồ công nhận có tinh thần sắt đá. Cả ba người cùng nhìn thấy một chuyện không tưởng tượng được.

Họ nhìn thấy một người. Trong mật thất dưới lòng đất tại Tử Cốc, một nơi hiếm người đặt chân đến lại có người.

Trên giường có một người nằm đắp chăn như đang ngủ, hiển nhiên là ngủ rất say, đến độ có người vào cũng không hay biết. Mọi người không thấy rõ hình dạng người này, chỉ thấy mái tóc đã bạc trắng xõa trên gối, lộ ra ngoài tấm chăn.

Thiết Chấn Thiên bước đến một bước, chắn trước mặt Tạ Ngọc Luân và Du Lục, gằn giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Tiếng nói của Thiết Chấn Thiên chỉ có kẻ điếc mới không nghe được, cho dù người đang ngủ cũng phải giật mình tỉnh dậy. Nhưng người này vẫn hoàn toàn không có phản ứng. Nếu người này không điếc, thì hẳn là đã chết! Chẳng rõ y là ai? Tại sao nơi này lại có người chết?

Thiết Chấn Thiên vụt xông đến kéo phăng tấm chăn ra. Người nằm dưới tấm chăn đã không còn là "người chết" nữa, mà là một bộ xương khô thì đúng hơn, trừ mớ tóc bạc ra, chỉ còn lại bộ xương, và bộ y phục. Trên bộ xương còn vướng một cây gậy trúc nhọn, từ phía sau đâm ra trước.

Người này chắc chắn bị ám toán từ phía sau lưng trong lúc đang ngủ say mà chết, hoàn toàn không dãy dụa chống cự vì chỉ bị đâm một nhát là toi mạng. Kẻ ám hại y xuất thủ vừa chính xác vừa lang độc, nếu không nhờ cử động đặc biệt nhẹ nhàng, thì nhất định là một kẻ rất quen thuộc với y, một kẻ mà y không bao giờ để ý đề phòng.

Người này là ai?

Vô Thập Tam tại sao lại để một người chết lại đây?

Tạ Ngọc Luân bỗng lên tiếng:

- Người này là Vô Thập Tam.

Thiết Chấn Thiên và Du Lục kinh ngạc nhìn cô, không tin nổi lời cô vừa nói.

- Cô nói người chết này là Vô Thập Tam?

Tạ Ngọc Luân quả quyết:

- Chắc chắn là ông ấy.

- Làm sao cô nhìn ra được?

- Ông ấy đã từng đến Bích Ngọc Sơn Trang.

- Lúc ấy cô đã ra đời chưa?

- Chưa!

Thiết Chấn Thiên thở dài, cười gượng:

- Lúc ấy cô chưa ra đời, thì làm sao nhận ra Vô Thập Tam?

Du Lục tiếp lời:

- Dù cô đã từng gặp y, bây giờ cũng không có cách gì nhận ra được.

Không ai có cách nào nhận ra lai lịch của một người chỉ còn lại bộ xương khô.

Nhưng Tạ Ngọc Luân vẫn rất quả quyết:

- Tuy tôi chưa gặp ông ấy, nhưng cũng có thể nhận ra được.

- Làm sao nhận ra được?

- Bởi vì mẫu thân tôi có kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện về con người này, chỉ dựa vào một điều là tôi có thể nhận ra ông ấy.

Du Lục hỏi:

- Một điều ư? Điều gì?

- Hàm răng.

- Hàm răng à?

Tạ Ngọc Luân đáp:

- Phải, chính là hàm răng. Dung mạo người có thể thay đổi, nhưng răng thì tuyệt không biến đổi, vả lại hàm răng của mỗi người mỗi khác.

Răng cũng không tiêu tan như da thịt.

- Mẫu thân tôi kể rằng:

Vô Thập Tam có hàm răng rất kỳ lạ.

Du Lục và Thiết Chấn Thiên đều đứng nhìn hàm răng của người chết kia, chừng như không thấy chỗ khác thường nào cả.

Thiết Chấn Thiên không dằn được liền hỏi:

- Răng của y có gì đặc biệt?

- Răng của ông ấy nhiều hơn người thường đến bốn cái, ông có ba mươi sáu cái răng, cộng thêm răng khôn thì thành ra bốn chục. Hai vị có nghe đến người có bốn chục cái răng bao giờ chưa?

Thiết Chấn Thiên và Du Lục đều chưa từng nghe đến điều này. Tuy họ rất ít khi chú ý đến răng của kẻ khác, nhưng cũng biết người bình thường có bao nhiêu cái răng, người chết này quả là khác thường.

Tạ Ngọc Luân nói thêm:

- Tôi đã đếm đến hai lần, cho nên mới dám chắc ông ấy là Vô Thập Tam.

Thiết Chấn Thiên và Du Lục cùng chưng hửng, qua một lát sau họ mới mở miệng.

Cả hai hầu như hỏi cùng một lúc:

- Nếu người chết này là Vô Thập Tam, thì tên Vô Thập Tam kia là ai?

- Là một kẻ giả mạo.

- Giả ư?

- Nơi đây thật ra không có hoàng kim, Vô Thập Tam thật sự cũng không thể tìm được nhiều nhân lực như thế, do đó tên Vô Thập Tam kia đương nhiên là giả mạo.

Tạ Ngọc Luân nói thêm:

- Vả lại, chưa ai từng gặp qua Vô Thập Tam, thì đâu có ai nhận ra được hắn là giả hay thật, ai cũng giả dạng y được mà.

- Tại sao phải giả mạo y?

Tạ Ngọc Luân chưa trả lời, bất chợt cô nghe thấy giọng nói của một người khác.

Trong mật thất dưới lòng đất chỉ có ba người, nhưng tiếng nói kia thuộc về một người thứ tư, âm thanh rất nhẹ, phảng phất như truyền lại từ một nơi rất xa, nhưng cô nghe rất rõ.

Giọng người nói rõ ràng:

- Tấn tuồng của chúng ta phải chăng đã đến lúc nên chấm dứt?

Giải Đáp

Mỗi người đều phải thở để sống, do đó mỗi căn mật thất dưới đất đều nhất định phải có chỗ thông gió. Nơi này cũng có chỗ thông gió, cho nên thi thể Vô Thập Tam mới tiêu tan thịt da. Mọi người nhìn quanh thì thấy một đốt tre cực lớn được đục thông, được gắn từ bên trên mặt đất thông xuống dưới, đây chính là chỗ thông gió. Tiếng nói mà họ nghe được truyền xuống qua ống thông gió này.

Họ không nhận ra giọng nói vừa thốt lên, nhưng sau đó họ lại nghe được tiếng người kinh ngạc hỏi lại:

- Tấn tuồng gì? Ai đang diễn tuồng?

Mọi người đều rất quen thuộc với giọng nói thứ hai, họ lập tức nhận ra đấy là Mã Như Long. Y đang nói chuyện với ai?

Giọng nói đầu tiên đáp:

- Đương nhiên là cái trò chúng ta đang diễn đấy.

- Ngươi không phải Vô Thập Tam?

Người kia cười bảo:

- Ta dĩ nhiên chẳng phải, rõ ràng là các hạ trả cho ta năm ngàn lượng bạc để nhờ ta diễn vai trò này, còn giả ngớ ngẩn gì nữa.

Mã Như Long tỏ ra ngạc nhiên vô cùng:

- Ta bảo ngươi đóng vai Vô Thập Tam ư?

- Dĩ nhiên là các hạ.

- Tại sao ta lại làm như thế?

- Bởi vì các hạ muốn người khác cho rằng các hạ là người tốt nhất trên đời, nên mới mướn ta đóng vai thiên hạ đại ác nhân, các hạ bảo ta giết người, để các hạ đi cứu người, và như thế người khác sẽ có thể tận mắt nhìn thấy nghĩa cử anh hùng của các hạ.

- Những người đó chẳng phải là ngươi giết hay sao?

Người kia cười đáp:

- Đương nhiên chẳng phải là ta. Ta có bản lãnh gì mà giết người chứ? Là do các hạ mua chuộc đồng bọn của họ, trước cố ý gây rối loạn, sau đó thừa cơ hỗn loạn xuất thủ ám toán, lại để cho tên hầu Ba Tư thừa cơ chặt hết thủ cấp. Còn ta chẳng qua là kẻ giả mạo.

- Vậy những kẻ đi giở nhà trong xóm là ai?

- Họ cũng là người của các hạ mà, Thiên Mã Đường nhiều tiền, lại có thế, chuyện gì mà chẳng làm được?

Người kia khẽ cười, nói tiếp:

- Ta thật không thể không phục các hạ, không ngờ các hạ bịa ra cả một câu chuyện như thế, nói láo là trong Tử Cốc có vàng, thật là tài!

Mã Như Long không nói nữa.

Người kia lại cười nói tiếp:

- Khéo nhất là tay ta rõ ràng không chút khí lực, mà các hạ lại có thể tạo ra một ống có máy bắn đá viên. Ta giấu nó trong tay áo, và bắn từng viên hắc thạch ra, làm người khác cứ tưởng chỉ lực của ta rất hùng mạnh.

Một lúc lâu sau Mã Như Long mới hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi hoàn toàn không biết võ?

- Tuy có biết đôi chút, nhưng chẳng thể so với các người.

- Vậy làm thế nào ngươi nghe được những lời chúng ta nói trong tiệm tạp hóa?

Người kia đáp:

- Nghe à? Các vị nói gì ta có nghe được câu nào đâu.

- Thế lúc ấy người nói ở ngoài không phải là ngươi?

- Đương nhiên chẳng phải là ta.

Mã Như Long hỏi dồn:

- Không phải ngươi thì là ai?

- Làm sao ta biết được là ai? Lúc ấy bên ngoài nào có ai nói gì. Tấn tuồng này đều do ngươi xếp đặt, những điều kỳ diệu bên trong làm sao ta biết được?

Người kia thở dài:

- Nói gì thì nói, cái trò này bây giờ kể như đã diễn xong, vị Đại Uyển cô nương và lão hòa thượng kia đều ở trong động, các hạ nên mau chóng đem họ đi đi, như vậy chẳng những các hạ có thể được một lần làm anh hùng cứu mỹ nhân, đến lão hòa thượng đối đầu với các hạ cũng sẽ bội phục, nhớ ơn các hạ. Ta bất quá chỉ nhận năm ngàn lượng, nếu các hạ có lương tâm, thì nên thêm…

Giọng của y bỗng ngưng bặt. Ngay giây phút giọng y ngưng bặt, chỉ nghe một tiếng "phụt”. Sau đó không có tiếng động nào khác.

Bên trong mật thất không có tiếng động, chẳng ai lên tiếng nói lấy một câu, một chữ. Mã Như Long là bạn của cả ba người, mà bây giờ y lại có thể làm chuyện này, thì họ còn gì để nói?

Chẳng biết bao lâu sau, Du Lục mới thở dài thườn thượt:

- Chẳng ngờ y lại là một người như thế.

Điều này quả không ai ngờ, nếu không vì họ tìm vào mật thất này, và nghe được những lời nói trên, hẳn họ đã bị y lừa gạt luôn. Cũng may lưới trời lồng lộng, thưa mà không sót, bây giờ chân tướng đã lộ hẳn.

Thiết Chấn Thiên bỗng nói:

- Có một chuyện ta chưa rõ. Người giả mạo Vô Thập Tam bảo rằng không nghe được những lời chúng ta nói trong tiệm tạp hóa, thì còn những lời của Vô Thập Tam là do ai nói?

Du Lục trầm ngâm:

- Nếu tôi đoán không lầm, nhất định phải do một người có mặt trong tiệm.

- Nhưng lúc nghe giọng hắn nói thì trong tiệm không có ai mở miệng.

- Có một số người không mở miệng cũng nói được, là những người biết thuật phúc ngữ, tôi đã từng gặp qua.

Thiết Chấn Thiên bỗng vỡ lẽ ra:

- Phải rồi, ta cũng có gặp qua loại người này, có thể phát ra tiếng nói từ bụng, rõ ràng là nghe giọng phát ra từ chỗ khác nhưng thực chất là từ trong bụng kẻ đó.

Thiết Chấn Thiên lại thở ra:

- Hèn gì lúc ấy ta có cảm giác tiếng của "Vô Thập Tam" thật quái lạ, mà nghe như bên tai.

- Thiết huynh có đoán ra người đó là ai chăng?

- Đương nhiên là Vương Vạn Võ, vì hắn vốn không cần tự chui vào lưới. Hắn đến tiệm tạp hóa là cố tình muốn phóng đại mọi chuyện, để chúng ta tin rằng Vô Thập Tam tài năng vô song, và tin kẻ giả mạo kia là Vô Thập Tam thật.

- Do đó sau đó hắn mới bị hạ sát để bịt miệng.

Thiết Chấn Thiên cười nhạt:

- Hạng người ấy có chết thế cũng đáng.

Còn Mã Như Long thì phải lãnh nhận hậu quả gì?

Thiết Chấn Thiên siết chặt quả đấm:

- Chúng ta lên trên chờ hắn, xem thử hắn còn gì để nói chăng.

Y định kéo Du Lục cùng đi, thì Tạ Ngọc Luân nãy giờ vẫn im lặng, lúc này lên tiếng:

- Hai vị chờ một chút.

- Còn chờ gì nữa?

- Tôi có vật bị rớt ở đây, tôi nhất định phải tìm lại rồi mới đi.

Tạ Ngọc Luân rớt mất vật gì? Tại sao lại có vật rơi tại đây?

Cô quả thật có đánh rơi ba viên trân châu, dường như là bị đứt ra từ một xâu chuỗi. Cô tìm thấy ba hạt châu trong một góc cạnh ngõ ra.

Thiết Chấn Thiên và Du Lục đều cảm thấy quái lạ, cùng hỏi:

- Hạt châu của cô đánh rơi?

- Phải.

- Đồ của cô làm thế nào lại đánh rơi tại đây?

Câu trả lời của Tạ Ngọc Luân thật bất ngờ:

- Bởi vì tôi đã từng đến nơi đây.

Thiết Chấn Thiên và Du Lục đều sửng sốt, mải một lúc sau mới lên tiếng:

- Làm sao cô đến đây được? Mà đến để làm gì?

- Đến tìm cậu tôi.

Thiết Chấn Thiên thất thanh hỏi:

- Cậu của cô? Vô Thập Tam mà là cậu của cô?

- Ông ấy là anh ruột của mẹ tôi, chẳng phải là cậu tôi sao?

Tạ Ngọc Luân thở dài nói tiếp:

- Nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy ông ấy, bởi vì Bích Ngọc Sơn Trang từ xưa đến nay không cho phép nam nhân lưu lại, dù là thân thích cốt nhục cũng không được, con trai khi sinh ra là bị đưa đi xa.

Bây giờ Thiết Chấn Thiên mới hiểu Thiết Chấn Thiên mới hiểu tại sao Vô Thập Tam tự xưng là Vô Thập Tam. Y biết được thân thế của mình, đương nhiên không khỏi đau buồn tức giận, do đó tự xưng vô phụ vô mẫu, và vì thế y nhất quyết tìm đến Bích Ngọc Sơn Trang để đòi lại lẽ công bằng. Chỉ rất tiếc y đã thua cuộc. Bây giờ Thiết Chấn Thiên đã rõ tại sao Bích Ngọc phu nhân phá lệ lưu lại tính mạng của y, và làm thế nào biết rằng y có bốn mươi cái răng.

Tạ Ngọc Luân nói:

- Mẫu thân tôi tuy đem ông ấy giam vào Tử Cốc, nhưng không quên ông, do đó mới thường nhắc đến ông cho tôi nghe, từ đó tôi nảy sinh ý muốn tìm gặp ông ấy.

- Cô đã biết trước y đã chết, dĩ nhiên cũng biết trước tên Vô Thập Tam kia là giả mạo.

- Đúng vậy.

- Tại sao cô không nói toạc âm mưu của hắn?

- Vì tôi muốn nhân cơ hội tìm ra hung thủ ám toán cậu tôi. Đây là cơ hội duy nhất.

Chỉ có hung thủ ám toán Vô Thập Tam, mới biết y đã chết, mới dám giả mạo y.

Tạ Ngọc Luân nói tiếp:

- Do đó tôi chỉ cần dò ra kẻ chủ mưu vụ này, thì có thể dò ra hung thủ là ai.

Du Lục bất giác thở một hơi dài:

- Chắc cô không ngờ hung thủ là Mã Như Long.

Tạ Ngọc Luân đột nhiên nhìn Du Lục với ánh mắt kỳ dị, cô nhìn y chăm chăm một hồi lâu, mới nói từng chữ một:

- Ngươi lầm rồi.

- Tôi lầm?

- Hung thủ không phải Mã Như Long.

- Không phải hắn thì là ai?

Tạ Ngọc Luân lại trừng trừng nhìn Du Lục rất lâu, trong mắt dường như tràn ngập sự Oán ghét:

- Là ngươi!

Cô chỉ vào Du Lục:

- Hung thủ là ngươi!

Du Lục bật cười:

- Cô nương chắc đang kể chuyện cười, có điều chuyện này không đáng cười chút nào. Cô cho tôi là hung thủ sao?

- Ta vốn không nghĩ là ngươi, rất may ta tình cờ biết được một chuyện mà người khác không biết.

- Cô biết chuyện gì?

- Ta biết Du Ngũ không hề có em trai, tuyệt đối không có.

Tạ Ngọc Luân gằn từng chữ tiếp lời:

- Bởi vì Du Ngũ cũng là cậu của ta!

Thiết Chấn Thiên lại sửng sốt, Du Lục thì vẫn cười!

- Chỉ bằng vào một điểm này, cô có thể kết luận tôi là hung thủ sao?

- Chừng ấy chưa đủ, nhưng may là Đại Uyển cũng nhìn thấy một chuyện đúng ra không nên thấy.

- Chuyện gì?

- Đại Uyển nhìn thấy ngươi giết chết Vương Vạn Võ!

Rốt cuộc Du Lục không còn cười được nữa.

- Lúc ấy ta không cho Đại Uyển nói phăng ra âm mưu của ngươi, bởi lúc ấy chúng ta đều không biết ngươi là ai.

Du Lục không dằn được hỏi lại:

- Bây giờ cô đã biết?

- Bây giờ ta đã biết, ngươi dàn xếp kế hoạch này chỉ để hãm hại Mã Như Long, bởi vì ngươi thấy mọi người dần dần đều nhận ra Mã Như Long là một người ra sao, thậm chí bắt đầu tin tưởng y không thể nào làm những chuyện tàn ác ấy, do đó ngươi cần một kế hoạch để hại y.

Tạ Ngọc Luân đột nhiên quay sang hỏi Thiết Chấn Thiên:

- Thiết huynh có biết ai muốn hại Mã Như Long nhất không?

Thiết Chấn Thiên dĩ nhiên đã biết, y trả lời ngay không cần suy nghĩ:

- Khưu Phụng Thành.

- Phải, là Khưu Phụng Thành.

Tạ Ngọc Luân chỉ vào Du Lục, nói từng chữ một:

- Hắn chính là Khưu Phụng Thành!

"Du Lục" vẫn còn cười được, y nói:

- Cô xem ra đã biết mọi điều, thì ta cũng chẳng giấu chi. Phải, ta là Khưu Phụng Thành.

- Quả là không tưởng tượng được, cả ta cũng không ngờ ngươi sẽ thừa nhận mau chóng như thế.

- Còn một điều hẳn là cô chưa nghĩ đến.

- Điều gì?

- Ta là đồ đệ duy nhất của Vô Thập Tam.

Khưu Phụng Thành từ nhỏ đã có dã tâm xưng bá thiên hạ, nhưng y cũng biết bằng vào ngân thương của Khưu gia thì chẳng thể độc bá thiên hạ được. Có lần y vô tình nghe được câu chuyện về Vô Thập Tam.

- Y quả thật là một kỳ nhân. Ta bị câu chuyện của y mê hoặc, nên nghĩ trăm phương ngàn kế để cuối cùng tìm đến Tử Cốc, gặp đúng lúc Vô Thập Tam cũng muốn thu nhận đồ đệ để vơi nỗi tức bực.

Vô Thập Tam đã thu Khưu Phụng Thành làm đệ tử, đem một thân kỳ tài sở học truyền lại cho y, rất nhiều thứ khác nhau.

- Cách đào hầm cũng là do y chỉ ta, kỳ môn độn giáp, xếp đặt cơ quan, dùng độc, dịch dung, ta đều thông thạo cả.

- Tại sao ngươi giết ông ấy?

- Ta làm gì cũng bị y hạn chế, tài của y thì ta đã học hết, ta không giết y thì giết ai?

Tạ Ngọc Luân hỏi:

- Chẳng những ngươi đã giết Vô Thập Tam, mà giết cả Đỗ Thanh Liên, Thẫm Hồng Diệp, lại đẩy Mã Như Long vào đường chết, ngươi hẳn đã mãn ý lắm, cần gì phải xếp đặt thêm?

Khưu Phụng Thành bất giác thở dài:

- Bởi vì cô nói đúng, ta đã phát hiện ra các người dần dần bắt đầu tin tưởng Mã Như Long, hắn quả thật không đơn giản chút nào.

- Thật ra ngươi đâu cần làm gì, chúng ta vốn không tìm ra chỗ sơ hở của ngươi, cũng không nắm được bằng chứng nào, chỉ tiếc là ngươi thông minh hơi quá mức một chút.

- Thông minh hơn chút đâu có gì xấu, mà các người có tìm ra được chứng cớ hay không cũng thế thôi, không có gì khác.

- Tại sao?

- Bởi vì các người sắp chết cả rồi, các người có biết tiếng "phụt" lúc nãy là tiếng gì chăng?

- Nghe tựa như tiếng đao cắm vào yết hầu.

- Yết hầu của ai? Đao của ai?

Khưu Phụng Thành tự trả lời câu hỏi của mình:

- Nếu các người cho rằng đấy là cổ của tên giả mạo Vô Thập Tam, thì các vì sai hoàn toàn.

- Sai ư?

Khưu Phụng Thành giải thích:

- Ấy là cổ của Mã Như Long, và đao của Bành Thiên Cao. Họ Bành này chính là tên hầu Ba Tư, mà cũng là em trai Bành Thiên Bá. Đao pháp của y thực ra cao minh hơn cả Bành Thiên Bá, chỉ vì y xuất thân thấp hèn, mẫu thân là nữ tì xứ Ba Tư, cho nên y chẳng bao giờ được truyền thụ Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, chẳng hưởng được gia tài giàu có, chỉ có nước đứng nhìn.

- Bởi thế hắn mới bị ngươi khuyến dụ làm trợ thủ, lại giúp ngươi giết Bành Thiên Bá.

Khưu Phụng Thành mỉm cười gật đầu thừa nhận, song lại đổi đề tài:

- Lúc Vô Thập Tam còn sống, ta từng hỏi y muốn có được thứ gì nhất? Ta không ngờ y trả lời là muốn có được một tấm chăn và một cây đèn.

- Ngươi đem những thứ ấy đến cho y.

- Phải, ta đem đến loại chăn tốt nhất, loại dầu thắp đèn thượng hạng, chỉ có lần sau cùng là

ngoại lệ. Lần ấy ta đem đến dầu châm đèn có hòa lẫn mê dược, đương nhiên là loại mê dược hảo hạng, cũng chính là thứ mê dược mà nãy giờ các ngươi đã hít phải mà không hay biết.

Khưu Phụng Thành càng cười khoái trá, nhưng chẳng được bao lâu. Đột nhiên đèn trên bàn tắt phụt, bên ngoài lại lóe lên một đốm lửa. Dưới ánh lửa lập lòe một người xuất hiện, đó là Mã Như Long.

Mã Như Long, Đại Uyển và Tuyệt Đại Sư cùng một lúc xuất hiện. Họ không chết, vì chuyện Đại Uyển bị bắt đi cũng là mưu kế do cô và Tạ Ngọc Luân xếp đặt trước.

Sau cùng, Tạ Ngọc Luân nói cho Khưu Phụng Thành biết:

- Ta cố ý nói những lời ấy với Đại Uyển, cố ý để cho ngươi nghe được sẽ tưởng rằng ta muốn trả thù Đại Uyển. Dĩ nhiên ta cũng cố tình đi tìm Mã Như Long để cho ngươi cơ hội bắt Đại Uyển, chứ thật ra ta đã giải huyệt cho Đại Uyển trước đó.

Đại Uyển nói thêm:

- Vì thế tiếng đao cắm vào cổ mà mọi người nghe thấy khi nãy, quả là do đao của Bành Thiên Cao, nhưng cắm vào cổ của chính y.

Chương 40 - Đoạn kết

Khưu Phụng Thành đương nhiên lãnh nhận hình phạt đích đáng.

Tuyệt Đại Sư thì bỏ đi lên đỉnh Côn Luân diện bích mà ngẫm nghĩ chuyện đã qua.

Thiết Chấn Thiên cùng Mã Như Long uống say hết ba ngày, sau đó bỏ đi mất không rõ nơi nào.

Giang Nam Du Ngũ vẫn là lãnh tụ giang hồ vùng Giang Nam.

Ngọc đại tiểu thư vẫn phiêu du hành tung bất định như xưa.

Còn Đại Uyển và Tạ Ngọc Luân thì sao? Chuyện của họ và Mã Như Long kết cuộc ra sao?

Vài năm sau đó, có người gặp Mã Như Long tại Giang Nam, nghe nói bên cạnh y có thêm hai vị cô nương xinh như hoa như ngọc, một vị đương nhiên là Tạ Ngọc Luân, nhưng còn vị cô nương kia có phải là Đại Uyển chăng?

Chẳng ai biết.

Chỉ có điều trông thần thái của cô sao giống Đại Uyển lắm?